

கற்றது கைம்மண்ணளவு
கல்லாதது உலகளவு

நியூ செஞ்சுரியின் 2 ங்கள் நூலகம்

மாக இதழ்

திருவள்ளூர்வராண்டு 2053
மலர் - 15 இதழ் - 03 - ஜூன் 2023

ஆசிரியர்

த.ஸ்டாலின் குணசேகரன்

பொறுப்பாசிரியர்
சண்முகம் சரவணன்

ஆசிரியர் குழு

முனைவர் ச.சுபாஷ் சந்திரபோஸ்
முனைவர் ந.முத்துமோகன்
முனைவர் மு.இராமசுவாமி
முனைவர் நா.இராமச்சந்திரன்
முனைவர் பா.ஆனந்தகுமார்
முனைவர் ஞா.ஸ்ரீபதி
ப.குராஜன்
முனைவர் இரா.அறவேந்தன்
முனைவர் இரா.காமராசு
முனைவர் உ.அலிபாவா

இதழ் வடிவமைப்பு

கா. குணசேகரன்

நியூ செஞ்சுரி வாசகர் சங்கம்

பதிவு எண் : 21/2005/11/2/2005

16 (142). ஜானி ஜான்கான் ரோடு.

இராயப்பேட்டை. சென்னை - 600 014

ungalnoolagam@gmail.com

இணைய தள முகவரி: www.ncbhpublisher.in

தனி இதழ் ₹ 45.00. ஆண்டு சந்தா ₹ 540.00

மாணவர்களுக்கு ₹ 500.00

ஆயுள் சந்தா ₹ 5400.00

அயல்நாடு (ஆண்டு சந்தா) ₹ 4050.00

சந்தா தொகையை

New Century Reader's Sangam

Central Bank of India

Ambattur Branch. Chennai - 600 050

A/c.No. 1035249018

IFSC Code : CBIN0282161

என்ற வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தலாம்.

உங்கள் நூலகம் பற்றிய விமர்சனக் கடிதங்கள்,
உங்கள் நூலகத்திற்கான படைப்புகள், கட்டுரைகள்,
நூல் விமர்சனங்கள், மதிப்புரைக்கான நூல்கள்
ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொறுப்பாசிரியர்

உங்கள் நூலகம்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி. சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்.

அம்பத்தூர். சென்னை - 600 050.

தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

உள்ளே...

1	பேரிடர் தொடரோட்டம் ஆசிரியர் குழு.....	04
2	வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழுக்கு எதிரானவரா? பாக்டர். க. நரேந்திரன்.....	06
3	குதிரைக்குத்தான் பாவம் சேரும் அ.கா.பெருமாள்.....	11
4	குடியானவனாக இரு க.பழனித்துரை.....	17
5	ஒரு காலகட்டத்தின் சரித்திரப் பதிவு சுப்ரபாரதிமணியன்.....	23
6	பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கும் குழந்தை மருத்துவர் ப.வைத்திலிங்கம்.....	27
7	சமத்துவ மாமுனி ஜே. ஜெகதர்சகன்.....	31
8	மீன் வேட்டையாடும் நாகப்பட்டின மீனவர்கள் கனிமொழி செல்லத்துரை.....	35
9	சாகரா முனைவர் ஹெப்ளி ரோஸ் மேரி.அ.....	41
10	தாத்தா பாட்டி இலக்கியம் சுகுமாரன்.....	45
11	கடலோர கிராமத்து மனிதர்களின் கதை சண்முக.ஞானசம்பந்தன்.....	49
12	வரலாற்றுப் பொது வெளியினில் 'திராவிடம் / திராவிடர்' என்ற சொல்லின் வழி பேசப்பட்ட மானிடத்திற்கான அரசியல் முனைவர். ச.ஜீவானந்தம்.....	55
13	உட்பும் தமிழரும் முனைவர் பு.இந்திராகாந்தி.....	65
14	Womanhood as Martyrdom: Joys and Sorrows in Shashi Deshpande's The Binding Vine Dr. M. Premavathy.....	71

பேரிடர் தொடரோட்டம்

ஐக்கியநாடுகள் சபையின், 'காலநிலை மாற்றத்திற்கான அரசுகளின் அமைப்பு' (IPCC) தனது ஆறாவது இறுதி அறிக்கையை 2023, மார்ச் 20 அன்று வெளியிட்டது. ஏற்கனவே அது வெளியிட்ட அறிக்கைகள் புவிப்பந்தின் சராசரி வெப்பநிலை 2 டிகிரி செல்சியஸ் அளவை எட்டினால் அது தடுக்க இயலாத பேரிடர்களின் தொடரோட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்து வைக்கும் என எச்சரித்திருந்தது. புவிப்பந்தின் மீது ஒரு போர்வை போல கவிழ்ந்துள்ள பசங்கூட வாயுக்களின் அளவு அதிகரிப்பதே புவி வெப்பமாதலுக்குக் காரணம். இந்த வாயுக்களின் உமிழ்வைக் கட்டுப்படுத்திக் குறைக்க வேண்டும். அதன்மூலம் வெப்பநிலை 1.5 டிகிரி செல்சியஸ் அளவிற்கு மிகாமல் இருப்பதை உறுதி செய்வதே மானுடக் கூட்டம் பிழைத்துக் கிடப்பதை உறுதி செய்யும் என்றும் எச்சரித்தது.

பருவகால மாற்றத்திற்கு முகம் கொடுக்கும் நோக்கில் கூட்டப்பட்ட முதல் சர்வதேச மாநாடுதான் 1992 ஆம் ஆண்டு பிரேசில் நாட்டின் ரியோ டி ஜெனிரோ மாநகரில் கூட்டப்பட்ட 'ரியோ புவி உச்சி மாநாடு' (Rio Earth Summit). உச்சி மாநாடு பருவகால மாற்றம் குறித்த ஐ.நா சட்டகத்தை (UNFCCC - United Nation Framework on Climate Change) நிறைவேற்றியது. இது வளிமண்டலத்தில் பசங்கூடல் வாயுக்களின் இருப்பு மேலும் அதிகரிக்காமல் தடுக்கப்படுவதற்கான ஒரு செயல் திட்டத்தை முன்மொழிந்தது. இந்த செயல்திட்டம் 21 மார்ச் 1994 ஆம் ஆண்டு அமலுக்கு வந்தது. இதில் 195 நாடுகளும் அமைப்புகளும் உறுப்பினர்களாக உள்ளன.

இந்த நாடுகள் மற்றும் அமைப்புகளின் தொகுப்பு ஆண்டுதோறும் கூடுவது வழக்கமாகியது. இந்த வருடாந்திர மாநாடுதான் 'உறுப்பினர்களின் மாநாடு' ('Conference of Parties') என அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் 28 ஆவது அமர்வு இந்த ஆண்டு இறுதியில் துபாய் நகரில் நடைபெற உள்ளது. இந்த அமர்வின் நோக்கம் இதுவரை எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் என்ன விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதை மீளாய்வு செய்வதே ஆகும்.

இந்த ஆய்வறிக்கை புவிப்பந்தின் வெப்பநிலை வெகுவிரைவில் 1.5 டிகிரி செல்சியஸ் உயர்வைத் தாண்டிவிடும் எனக் கூறுகின்றது. வெப்பநிலை உயர்வைத் தடுக்க, 'பசங்கூட வாயு' உமிழ்வைக் குறைக்க தீர்மானிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் போதுமான அளவு எடுக்கப்படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்க மிகக் குறுகிய கால அவகாசமே உள்ளது. ஏனெனில் ஒரு நிலைமாற்று வெப்பநிலையை அடைந்தால் துருவப் பகுதிகளில் பனிப்பாறைகள் உருகி ஓடும்; அவற்றின் கீழுள்ள மீத்தேன் வாயு வெளியேறி புவிவெப்பநிலையை அதிகரிக்கும். பின்பு மேலும் மேலும் பனிப்பாறை உருகும்; மேலும் மேலும் மீத்தேன் வெளியேறும்; மேலும் மேலும் வெப்பநிலை உயரும் - இப்போது எடுக்கவில்லையென்றால் பிறகு எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் எந்தப் பலனும் தராது. கரியமில வாயு உமிழும் அனைத்து மின்னிலையங்களையும் அனைத்து தொழிற்சாலைகளையும் மூடித் தாளிட்டாலும் பலன் தராது.

புவி வெப்பமாதல் காரணமாக பருவ மழை முந்தைய காலங்களைக் காட்டிலும் அதிகம் பெய்வது சில இடங்களில் நடந்துள்ளது. புயல், சூறாவளி, வெள்ளம், வறட்சி ஆகியவையும் பருவ மழை பொய்த்துப்போய் பஞ்சம் தலைவிரித்து ஆடுவதும் மானுடம் காலங்காலமாக கண்டுவரும் இயற்கைப் பேரிடர்கள்தான். ஆனால் இவை முன்பு இல்லாத அளவுகளில், முன்பு இல்லாதவாறு அடிக்கடியும் உலகின் பல பகுதிகளில் நிகழ்வது வாடிக்கையாகி வருகின்றது. சூறாவளி என்றால் என்னவென்றே தெரியாத பிரேசில் நாட்டில் சூறாவளி, அமெரிக்காவின் பல பகுதிகளில் வரலாறு காணாத அளவுகளில் வறட்சி, வெள்ளம் என பருவநிலை மாறியுள்ளது. துருவப் பகுதிகளிலும் கிரீன்லாந்து போன்ற நிலப்பரப்புகளிலும் பல மில்லியன் ஆண்டுகளாக இருந்துவந்த பனிப்பாறைகள் உருகி அளவு குறைந்துள்ளன. கடலின் நீர் மட்டம் உயர்ந்து வருகின்றது. சிறு தீவுகளும் கடற்கரையை ஒட்டிய நகரங்கள் மீன்பிடி குடியிருப்புகள் நீருக்குள் செல்லும் அபாயம் அதிகரித்து வருகின்றது. விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. மழை பெய்ய வேண்டிய காலங்களில் பெய்யாது கெடுப்பதும் பெய்யக் கூடாத காலங்களில் பெய்து கெடுப்பதும் அதிகரித்து வருகின்றது. இன்னும் முழுமையாய் மதிப்பீட்டிற்குள் வர இயலாத பல பாதகங்கள் நடந்து வருகின்றன.

- இது ஃபாசிசம் போல, இயற்கைப் பேரிடர் போல சகல பகுதி மக்களையும் பாதிக்கும் பிரச்சனை; ஆனாலும் எல்லாப் பிரச்சனைகளிலும் போல அடித்தட்டு மக்கள்தாம் முதலிலும் மோசமாகவும் பாதிக்கப்பட உள்ளார்கள் என்பதையும் கவனப்படுத்த வேண்டும்.
- வாழ்நாளெல்லாம் அறிவியல் நோக்கிற்காகவும் பகுத்தறிவிற்காகவும் பணியாற்றிய விண்ணியல் நிபுணரான கார்ல் சேகன், 'பேரண்டத்தில் விண் திரள்களில், விண்மீன்களில் நடைபெறுவனவற்றை நினைக்கும்போது மானுடரின் சண்டைகள், சர்ச்சைகள், அக்கறைகள் எல்லாம் சிறுபிள்ளைத்தனமாக தெரிகின்றது' என்றார். புவிப்பந்தே பேரழிவின் விளிம்பில் நிற்கும்போது அதனை அந்த நிலைக்குத் தள்ளிய அமெரிக்காவும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளும் எடுக்கும் நிலைபாடுகள் சற்றும் பகுத்தறிவிற்குப் பொருத்தமற்றதாகவும் கிஞ்சித்தும் மானுட உணர்வற்றதாகவும், பொறுப்பற்றதாகவும் இருக்கின்றன. மறுபுறத்தில் வளர்ந்து வரும் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தலைமைகள் இந்த ஆதிக்கச் சக்திகளை வழிக்குக் கொண்டுவரும் திறனின்றி கையறுநிலையில் இருக்கின்றன. மிகப்பெரிய பிரச்சனை இந்தியாவிற்கும் ஏனைய வளரும் நாடுகளுக்கும் உள்ளன. வளர்ச்சியும் மேம்பாடும் இல்லாது, மக்களுக்கு குறைந்தபட்ச நல்வாழ்வை அளிக்க முடியாது எனும் நிலை ஒரு புறமிருக்க, இருக்கக் கூடிய வளி மண்டல இடத்தில் இவற்றின் பங்கு என்ன என்பது ஒரு சிக்கலான கேள்வியாகத் தொடர்கின்றது.

பரந்துபட்ட பிரச்சாரமும் உணர்வூட்டலுமே முதல் படி. சிறியதும் பெரியதுமாய் ஆயிரம் ஆயிரம் நூல்கள்; சிறியதும் பெரியதுமாய் ஆயிரம் ஆயிரம் கூட்டங்கள்; எளிமையாகவும் ஆழமாகவும் ஆயிரம் ஆயிரம் விளக்கங்கள் எல்லாம் தேவை.

“கடக்கவியலாக் கடலும் காடும் மலையும் பாலையும்
கடந்திட வேண்டும் பயணிகளே ஜாக்கிரதை
தள்ளாடுது படகு, கொந்தளிக்குது வெள்ளம், தவறிவிட்டது வழி
அறுந்துவிட்டது பாய். சுக்கான் பிடிக்கத் துணிவுள்ளவர் வாருங்கள்
புயல் கடுமைதான் எனினும்
போய்ச் சேரத்தான் வேண்டும் மறுகரை”

- கவி நஜ்ருல் இஸ்லாம்

- ஆசிரியர் குழு

வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழுக்கு எதிரானவரா?

டாக்டர். சு. நரேந்திரன்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, (12 அக்டோபர் 1891 - 17 பிப்ரவரி 1956) இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதன்மைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களில் ஒருவர். தமிழ் நூற்பதிப்புத் துறையில் சிறந்த பதிப்பாசிரியராக விளங்கியவர். தமிழில் சிறந்த புலமை உள்ளவர்; ஆய்வுக் கட்டுரையாளர், திறனாய்வாளர், கால மொழி ஆராய்ச்சியாளர், மொழி பெயர்ப்பாளர், சொற்பொழிவாளர், கதை, கவிதைகள் புனையும் திறம் படைத்தவர் எனப் பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கொண்டவர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட பேரகராதியின் ஆக்கக் குழுத் தலைவராகச் செயற்பட்டவர். வழக்குரைஞராகவும் பணிபுரிந்தார். பிறகு மூன்று ஆண்டுகள் திருநெல்வேலியில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றினார். வையாபுரிப் பிள்ளையின் நெல்லை வாழ்க்கையில் அவருக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாக, “இரசிகமணி” டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், நீலகண்ட சாஸ்திரியார், வ.உ.சி. பேராசிரியர் சாரநாதன், பெ.அப்புசாமி போன்றோர் இருந்திருக்கிறார்கள்.

தமிழாய்வு

தொடக்க காலத்தில் சட்டக்கல்லூரியில் படித்த பிறகு வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றி வந்த காலத்தில், வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதி வெளிவந்த பல கட்டுரைகளும் இலக்கிய ஆய்வுகளும் அவரை அறிஞர்கள் மத்தியில் பேசப்பட வைத்தன. உ.வே.சாமிநாதய்யருக்குப் பிறகு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் தொகுத்து, ஆய்வு செய்து வெளியிட்ட பெருமை வையாபுரிப் பிள்ளையைத் தான் சாரும். ஓலைச் சுவடிகளைப் பதிப்பித்ததுடன் நிற்காமல் அந்த இலக்கியங்களுக்குக் கால நிர்ணயம் செய்ததிலும் வையாபுரிப் பிள்ளைக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

வையாபுரிப்பிள்ளை 1926 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கி வந்த தமிழ் அகராதியின் (ஏழு தொகுதிகள்) பதிப்பாசிரியர் பொறுப்பேற்றார். 1936 ஆம் ஆண்டு முதல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவராக விளங்கினார். 1946 வரை அப்பணியில் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு, பல ஆராய்ச்சியாளர்களை உருவாக்கினார்.

வையாபுரிப் பிள்ளை திருவிதாங்கூர் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்த காலத்தைப் பொற்காலம் என்று கூறுவார்கள். சுமார் நான்கு ஆண்டுகள் அப்பதவியில் வையாபுரிப் பிள்ளை இருந்த காலகட்டத்தில்தான் மலையாள மொழி லெக்சிகன் (சொற்களஞ்சியம்) பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதன் உறுப்பினராகவும் பணியாற்றிய பெருமை வையாபுரிப் பிள்ளைக்கு உண்டு. இந்தக் காலகட்டத்தில் தான், பின்னாளில் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் துணைவேந்தராக விளங்கிய வ.ஐ.சுப்பிரமணியம் ஆய்வு மாணவராக வையாபுரிப் பிள்ளையிடம் பணியாற்றி அவரது வாரிசு என்ற பெயரையும் பெற்றார்.

இரா.பி.சேதுப்பிள்ளையைப் போலவே கம்பனின் கவிநயத்தில் தன்னைப் பறிகொடுத்த வையாபுரிப் பிள்ளை, “இரசிகமணி” டி.கே.சியுடன் இணைந்து திருநெல்வேலியில் கம்பன் கழகத்தை உருவாக்கியதில் பெரும்பங்கு வகித்தார்.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி மற்றும் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகிய இருவரிடமும் வையாபுரிப் பிள்ளைக்கு நெருங்கிய அறிமுகம் இருந்தது. தனது சிறைவாசத்துக்குப் பிறகு, அரசியல் வாழ்வில் வெறுப்புற்றிருந்த வ.உ.சி., ஏட்டிலிருந்த இளம்பூரணரின் தொல்காப்பிய உரையைப்

பதிப்பிக்கும் நோக்கத்தோடு படியெடுத்தார். அதனை எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளையிடம் காட்டி செப்பம் செய்தார். வையாபுரிப் பிள்ளையையும் அதன் பதிப்பாசிரியராகத் தன்னுடன் இருக்குமாறு கேட்டதையும், ஆனால் இவரோ நீங்களே பதிப்பாசிரியராக இருந்தால் போதும் என்று மறுத்து விட்டதாகவும் அந்த உரைப் பதிப்பின் முன்னுரையில் வ.உ.சி நன்றியுடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

பேராசிரியர் ச.வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழியல் ஆய்வைத் தமது வாழ்நாள் பணியாக மேற்கொண்டவர். தாம் மேற்கொண்ட ஆய்வில் உள்ளார்ந்த ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தவர். போற்றுதலுக்கும் தூற்றுதலுக்கும் இடையே அவரது ஆய்வுப்பணி நிகழ்ந்தது.

பேராசிரியர் ஆய்வில் ஈடுபட்ட காலத்தில் தேசிய இயக்கம் வளரத் தொடங்கியது. இவரையும் தேசிய உணர்வு ஆட்கொண்டது. பாரதியார், வ.உ.சிதம்பரனார், வ.வே.சு.ஐயர், சுப்பிரமணிய சிவா, மகாத்மா காந்தி ஆகியோரின் கருத்துத்தாக்கம் இவரிடம் காணப்பட்டது. ஆரிய - திராவிட வாதம் வடமொழி - இந்தி எதிர்ப்பு சாதி, சமயப் பிணக்குகள் நிலவிய சூழலில் இவர் வாழ்ந்தார். அந்தச் சூழலின் பாதிப்பும் இவரது எழுத்துக்களில் நிழலிட்டது. இவர் மறைமலை அடிகளின் மாணவர். எனினும், அவர் பிற்காலத்தில் தொடங்கிய தனித்தமிழ் இயக்கம் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உகந்ததன்று எனத் துணிந்து உரைத்தார். பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் புலமையைப் பாராட்டியவர்; அவரது மனோன்மணியத்தைப் பதிப்பித்தவர். இருப்பினும், அவரது ‘திராவிட வாதம்’ அறிவியல் வழியான மொழி நூல் உணர்ச்சிக்குப் புறம்பானது எனக் கூறினார்.

இந்தியாவின் பொது மொழியாக இந்தி வருவது தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தீமை பயக்குமெனில், அதை எதிர்ப்பதில் தவறில்லை என்றும், இது விஷயத்தில் பொறுமையாக இருக்கவேண்டும் என்றும் எழுதினார். வடமொழி அறிவு, வடமொழியில் திரண்டுள்ள அறிவுச் செல்வத்தைப் பெறும் வேட்கை, வடமொழி தொடர்பான ஆய்வு நூல்களைப் படித்துப் பெற்ற புலமை, இந்தியச் சூழலில் வடமொழி பெற்றிருந்த செல்வாக்கு, இந்திய மொழி - இலக்கியப் பண்பாடுகளில் அதன் தாக்கம் முதலியவை இவரை வடமொழிபால் ஈர்த்ததில் வியப்பில்லை. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழுக்கும் - வடமொழிக்கும் உள்ள உறவை ஆராய்ந்தார்; தமிழின் இந்தியத்துவத்தை அறிய

முனைந்தார். திராவிட தேசியத்துக்கு எதிராக இந்தியத் தேசியத்தையும், தமிழ் வாதத்துக்கு எதிராக வடமொழி வாதத்தையும் இவர் சார்ந்திருந்தார். (வையாபுரிப்பிள்ளை. இராம.சுந்தரம். 1989)

அவரது வீட்டில் இருந்த நூலகத்தில் மட்டும் 2,943 புத்தகங்கள் இருந்தன.

அதுமட்டுமல்லாமல் ஆங்கிலம், தமிழ், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், மலையாளம் போன்ற மொழிகளிலான குறிப்புகளும், ஓலைச்சுவடிகளும் நூற்றுக்கணக்கில். அவை அனைத்தையும் கொல்கத்தாவில் இருந்த தேசிய நூலகத்துக்கு நன்கொடையாக அளித்துவிட்டார் வையாபுரிப்பிள்ளை.

நாற்பதுக்கும் அதிகமான நூல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான ஆய்வுகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதிக் குவித்தவர் அவர். மனோன்மனியம் உரையுடன் தொடங்கி 1955 இல் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தை உரையுடன் பதிப்பித்தது வரை தமிழுக்குப் பெரும் தொண்டு ஆற்றினார்.

சொற்களின் வரலாற்றினையும் அகராதியியல் பற்றின வரலாற்றுத்தகவல்களையும் விரிவாக எழுதிய இவர் தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றிய கருத்துக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

கலைச்சொல்லாக்கக் கோப்பாடு

கலைச்சொல்லாக்கத்தில் ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் அதே நேரத்தில் தமிழையும் வளப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் வையாபுரிப்பிள்ளை

‘தன்னாற்றல்’ பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்தாளுதல் என்ற இரண்டு வகையினால் தமிழ்மொழியில் சொற்கள் பெருகின. மேனாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திர பதங்கள் பலவற்றிற்குத் தக்க தமிழ்ச்சொற்கள் காணாதல் அருமை. வேண்டும் இடங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களை எடுத்துக் கொள்ளுதல் பொருத்தமேயாகும். இவ்வாறு செய்வது நமக்கு நன்மை தரும் என்றே நான் கருதுகிறேன். ஆனால் வேறு சிலர் இவ்வாறு கருதாது ஆங்கிலமே தலைமை பூண வேண்டுமென்று விவாதிக்கிறார்கள். தமிழின் தலைமைக்கு இவர்கள் இடையூறாக நிற்பவர்கள்.

(எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை 1989:61)

என தமிழின் தலைமையை முன்னெடுக்கிறார்.

ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை

ஆங்கிலத்தலைமைக்கு இடமளிப்போரை இடையூறு செய்வோர் எனச் சுட்டிக்காட்டவும் தவறவில்லை.

மேலும் அறிவியல் கலைச்சொல்லாக்கத்துக்கு ஆங்கிலச் சொற்களையும் சமஸ்கிருதச் சொற்களையும் ஏற்றுக் கொள்வது தவறாகாது என்பதைத் தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் மூலவராகக் கருதப்படும் சுந்தரம் பிள்ளையின் நூற்றொகை விளக்கத்தை எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

அவ்விளக்கம் வருமாறு:

“நூற்றொகை விளக்கத்திலுள்ள முக்கியமான ஒரு பகுதியைக் குறித்து, இங்கே குறிப்பிட வேண்டியது கட்டாயமாகின்றது. கலைச்சொல்லாக்கம் என்ற தொடர் இப்பொழுது எங்கும் முழங்குகிறது. மாநாடுகள் கூட்டப்படுகின்றன. சாதிச் சச்சரவுகளை விளைவித்துத் தம் ஆத்திரங்களை தீர்க்க இதுவே தக்கநேரம் என்று பலரும் இதில் சேர்ந்துள்ளார்கள்; பலவகை முயற்சிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்நிலையில் சுந்தரம் பிள்ளை கைக்கொண்ட முறை நமக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறது. நூற்றொகை விளக்கத்திலே ஆங்கிலத்திலுள்ள பல விஞ்ஞான சொல்லுக்குரிய மொழிபெயர்ப்புச் சொற்களை இப்பேராசிரியர் தந்திருக்கின்றார். அறிவுப் பெருக்கம் ஒன்றே குறிக்கொள்ளப் பட்டது. இதற்கு இடையூறு

விளைப்பனவெல்லாம் தற்கொலையாகும் என்பது நன்கு கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் தமிழரது அறிவு வளர்ச்சிக்கும் வேண்டுவன செய்தவர்களில் சுந்தரம் பிள்ளை தலை சிறந்தவர். இவர் காட்டிய முறை கைக்கொள்ளத் தக்கதென்பது கூறவும் வேண்டுமோ?”

(எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை 1952:244)

கலைச்சொல்லாக்கம் சாதிச்சச்சரவுகளைத் தோற்றுவிக்கிறது என வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவது உவேசா கூட்டிய தமிழன்பர் மாநாட்டையும், அதற்கு மாற்றாக இ.மு.சு. கூட்டிய சென்னை மாகாணத் தமிழர் மாநாட்டையும் தான். தமிழன்பர் மாநாடு வடமொழிக் கலைச் சொல்லாக்கத்துக்கு ஆதரவான நிலையையும், சென்னை மாகாணத் தமிழர் மாநாடு அந்நிலைக்கு மாறாக தமிழ்ச்சார்பு நிலை எடுத்ததால், வடமொழி எதிர்ப்பு நிலையையும் மேற்கொண்டிருந்தது. இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

வடமொழி ஆதரவு/எதிர்ப்பு, ஆங்கில எதிர்ப்புக் கோட்பாட்டாளர்களுக்குப் பதிலாக சுந்தரம்பிள்ளையின் ஆங்கில நெறிமுறைகளையே எடுத்துக்காட்டும் வையாபுரிப்பிள்ளை மொழிக்கலப்பு என்பது இயல்பானது என்கிறார். அறிவியல் கலைச்சொல்லாக்கத்தில் கலப்பு என்பது மொழிவளர்ச்சிக்கான முறையே எனக் கருதிய அவர் பிறமொழிக் கலைச்சொற்களையும் கலைச்சொற்களாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிறார்.

“மேல் நாட்டு விஞ்ஞான சாஸ்திரங்கள் பற்றிய அளவில் நமது கல்வித்துறையில் இருப்பவர்கள் அறிவு வளர்ச்சி ஒன்றினையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு ஆங்கிலம் முதலிய அந்நியமொழிக் கலைச்சொற்களை எடுத்தால் மிகமிக விரிந்த மனப்பான்மையைக் கொண்டவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பிறநாட்டு மக்களோடு ஒப்ப விஞ்ஞான சாஸ்திரம் முதலியவற்றில் நாம் மேம்பாடு அடைய முடியும்.”

(எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை 1989:71)

வையாபுரிப்பிள்ளை தமிழைக் கடலாகவும் வழக்கில் புகும் சொற்களைப் பல ஆறுகளிலிருந்து வரும் நீராகவும் உவமிக்கிறார். இவர் மேலும் எழுத்து, சொல், புதிய வாக்கிய

அமைப்பு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய புதிய இலக்கணம் தமிழ் மொழிக்கு எழுத வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

(1947:154:155)

இதே கருத்தை உரைவேந்தர் ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளையும் கூறியிருப்பது நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியதாக உள்ளது.

“மேனாடுகள், அவர்கள் கூற்றின் படி லத்தீன் மொழியையே மேற்கொண்ட போது நாம் ஏன் அம்மொழிச் சொற்களை மேற்கொண்டு கலைச் சொல் வகையில் உலக மக்களோடு அறிவு ஒற்றுமை எய்தக் கூடாது? வடமொழிச் சொல் மேனாட்டு மக்கள் அறியாததாகலின் எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் தெரியக் கூடிய அச்சொற்களையே நம் மொழியின் எழுத்தோசைக்கு ஏற்ப அமைந்து வழங்குவதால் வரும் கேடு என்ன? தமிழில் உள்ளன போக இல்லாத கலைச் சொற்களைப் பிறநாடுகளில் வாங்கிய வண்ணமே கொண்டு தமிழோசைக்கேற்ப அமைத்துக் கொள்ளுவது தானே அறிவுடைய செயலாகும்.”

(ஓளவை துரைசாமிப் பிள்ளை: 1938-39, தமிழ்ப் பொழில்: 14, பக் 401-402)

இது முந்தைய காலத்திலிருந்த மொழிக் கொள்கையிலிருந்து வேறுபட்டது. தனித்தமிழ் இயக்கம் தோற்றம் கொண்ட காலகட்டம் இது.

மொழிக்கலப்பு என்பது ஒரு மொழி பேசும் குழுவினர், இன்னொரு மொழி பேசும் குழுவினருடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது இயல்பாக நிகழும் பரிமாற்றமாகும். இந்த மொழியியல் அடிப்படையில்தான் வையாபுரிப்பிள்ளையின் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன,

வையாபுரிப்பிள்ளையின் கலைச்சொல்லாக்கக் கோட்பாட்டை,

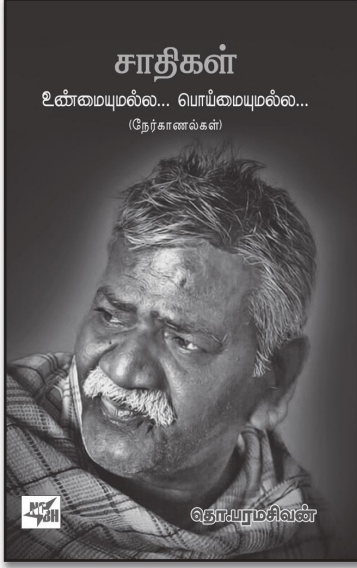
தமிழில் கலைச்சொற்களை உருவாக்குதல் தமிழில் இல்லாதபோது ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

எனத் தொகுப்பது பொருந்தும்.

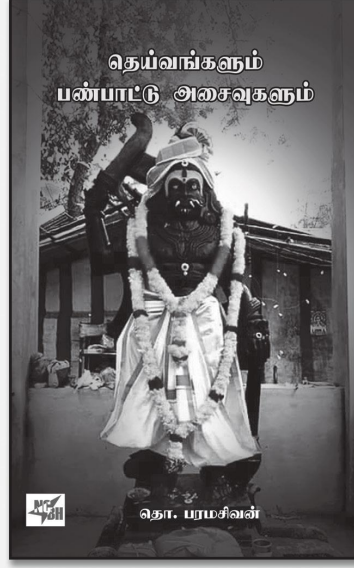
கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர், சென்னை டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழக சிறப்புநிலைப் பேராசிரியர்.

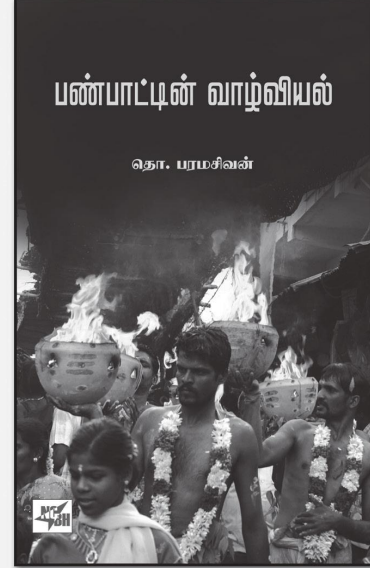
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் தொ.பரமசிவன் அவர்களின் நூல்கள்

₹ 270/-

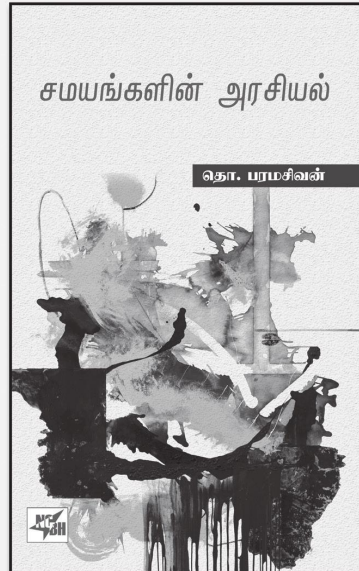
₹ 215/-

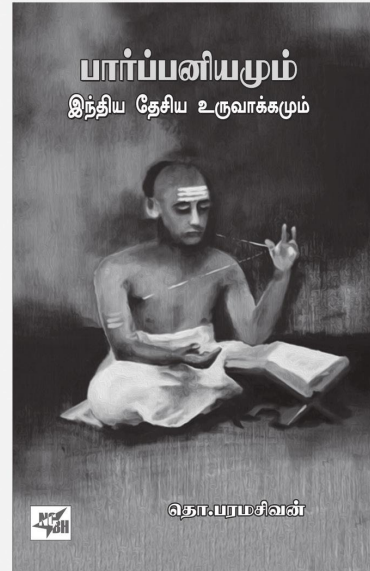
₹ 215/-

₹ 400/-

₹ 55/-

₹ 75/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

குதிரைக்குத்தான் பாவம் சேரும்

அ.கா.பெருமாள்

நாகர்கோவில் மணி அடிச்சான் கோவில் சந்திப்பில் கட்டபொம்மன் சந்தி கூடலைமாடன் கோவிலின் அருகே மஞ்சணை விற்றுக் கொண்டிருந்த வயதான, பெண் ஒருத்தியிடம் தென் திருவிதாங்கூரில் கடைசியாக பொதுமக்கள் முன்னிலையில் தூக்கில் தொங்கிய ஒருவனைப் பற்றிய ஒப்பாரி பாடலை கேட்கப் போனேன். இது 70களின் பாதியில் இருக்கலாம். அந்த மூதாட்டி என்னிடம் ஒப்பாரிப் பாட்டை விட்டுவிட்டு வேறு விஷயங்களைப் பேச ஆரம்பித்தாள். அந்த விஷயங்களும் சுவையாகத்தான் இருந்தன. நான் எனக்குத் தேவையான இடத்துக்கு அவளை திசை திருப்பி பேச வைத்தேன். அந்த மூதாட்டி நாகர்கோவிலில் நடந்த கடைசி தூக்கு பற்றி செய்தியைக் கேட்டபோது,

"என்னை மயங்க வைத்த சீமானே தங்க கொடபுடிச்ச நீங்க தலைவாசல் போகையிலே பார்ப்பார்கள் கோடி உண்டு உன் வாசல் அழகுச் சம்பா கொத்தமல்லி சம்பா வச்ச நட்டு"

என்று பாடிக் கொண்டே போனாள். பாடும் போதே தான் அழுவது போன்று பாவனையைக் காட்டினாள். வடியாத மூக்கை துடைத்துக்கொண்டாள். நீர் பெருகாத கண்ணைக் கையால் நீவி விட்டாள். அந்தப் பாட்டி சொந்தக்காரர்களின் வீடுகளுக்கு ஒப்பாரி பாடப் போகின்றவள். அதற்கென்று கூலி வாங்குவதில்லை. 16 நாட்கள் துட்டி வீட்டில் சாப்பாடு, புதிய சேலை கிடைக்கும். ஊரில் யாராவது வயதானவர் செத்துப் போனால் ஒப்பாரி பாடத் தயார் ஆகி விடுவாள். அது அவளது பேச்சில் தெரிந்தது

மீண்டும் அவளிடம் தூக்கு பற்றிய செய்தியைக் கேட்டேன். நான் அறிந்த விஷயத்தைச் சாடை மடையாச் சொன்னேன். ஒரு விஷயத்தை நேரடியாக கேட்பதை விட செய்திகளைத் துணுக்குகளாக சொல்லி முழுமையான செய்திகளைச் சேகரிப்பது சரியான முறை என்பதை அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். கேள்வி பதில் பட்டியல் என்பது சரியான நெறிமுறை என்று தோன்றவில்லை. சில ஆய்வுகளுக்கு அது வெற்றி தரலாம். ஆனால் இதுபோன்ற பழைய விஷயங்களைக் கேட்பதற்கு வேறு சில உத்திகளைக் கையாள வேண்டி இருக்கிறது. பாட்டி விரிவாகவே பேச ஆரம்பித்தாள். பாட்டி சொன்னதன் சுருக்கம் இதுதான்.

கடைசியாக தூக்கிலே தொங்கிய அந்த குற்றவாளி நல்லூர் என்னும் ஊரை அடுத்து இருந்த ஒரு சிறு குக்கிராமத்தில் பிறந்தவன். கூலி விவசாயி, ஊர் சூழல், குடும்பப் பிரச்சினை, சொத்து தகராறு, பஞ்சாயத்து தலையீடு என பல காரணங்களால் குற்றவாளி ஆனான். வேறு வழியில்லை. கொலை, வழிப்பறி என அவனது காரியங்கள் பெருகிக்கொண்டே போனது. அவன் செய்யாத குற்றங்கள் எல்லாம் அவன் மீது சுமத்தப்பட்டன. அந்தக் காலத்தில் போலீஸ் கண்காணிப்பு என்பது கடன்கழிப்புக்குத்தான். இப்படியான நிலையில் தான் அவன் அவளைக் கொலை செய்தான் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டான்.

பாட்டி இந்தக் கதைச் சுருக்கத்தையும் அவனைப் பற்றிய செய்திகளையும் சொல்லிவிட்டு அவன் கடைசியாக நடுக்காட்டு இசக்கியம்மன் கோவிலில் தூக்கிலே தொங்குவதற்கு முன்பு பேசினானே ஒரு பேச்சு. எங்கிருந்து தான் அவனுக்கு அந்த ஞானம் வந்ததோ தெரியவில்லை. அவனது வைப்பாட்டி

நல்லூர்காரியை அத்தாணிமார் குளத்தில் தள்ளி கழுத்தை நெறித்துக் கொன்றான் என்பது தான் அவன் பேரில் குற்றம். எல்லோரும் அதை உண்மை என்று சொன்னார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

அவன் கடைசி வரை தன் குற்றத்தை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை, அவன் நான் இந்த கொலையைச் செய்ய வில்லை, ஆனால் வேறு பலரைக் கொன்றிருக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு யாரையாரைக் கொன்றேன் என்ற பட்டியலையும் வெளியிட்டானாம். செய்த குற்றங்களுக்கு எல்லாம் தப்பி தப்பி வந்தேன். செய்யாத குத்தத்துக்கு மாட்டி விட்டேன். இதுதான் கடவுள் தண்டனை என்று சொல்லிவிட்டு கூட்டத்தைப் பார்த்து கையை மேலே கூப்பி கும்பிட்டானாம். கூடி நின்றவர்கள் மவுனமாக அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களாம். அவனது உடல் ஒரு சிறு நடுக்கத்துடன் லேசாக அசைந்து நின்றது.

தூக்கு மேடையில் நின்று கொண்டிருந்த ஆரச்சர் கீழே இறங்கி வந்தார். அவர் குற்றவாளியைத் தூக்கில் போடும் பொறுப்பை வகித்தவர். ஆரச்சர், ஆஜான பாகுவானவர், திடகாத்திரமானவர். மைக் கறுப்பு நிறத்தினர். தூக்கு மேடையின் கீழே கறுத்த கருமத்த மாட்டின் மேல் (எருமை) இரட்டைமுரசு இருந்தது. மாட்டின் இரண்டு பக்கமும் நின்று கொண்டிருந்த இருவரும் முரசை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் கொம்பை ஊதினான்

இசக்கியம்மன் கோவிலில் குற்றவாளிக்குப் போடப்பட்ட கொலை சோற்று சாப்பாட்டிற்கு நடந்த பூசையில் பரவிய சாம்பிராணி வாசனை அங்கிருந்து போகவில்லை. அந்த இடத்தில் மேடு பள்ளமான இடங்களில் மாட்டு வண்டிகளில் வந்தவர்களின் கூட்டம் நிரம்பிவழிந்தது. அவர்கள் தூக்கு போடுவதை வேடிக்கை பார்க்க வந்தார்கள். அது அன்றைய நடைமுறை. தூக்காளியின் பேச்சு கூடி நின்ற மக்களைச் சலசலப்புக்கு உள்ளாக்கி விட்டது. ஆரச்சர் கையைக் காட்டினார். எருமையின் மேல் இருந்த முரசை அடிப்பவன் அமைதியானான். கொம்பு ஊதுபவனும் கொம்பைத் தாழ்த்திப் பிடித்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு குதிரை வேகமாக வந்து ஆரச்சரின் முன்னே நின்றது. குதிரைக்காரன் லாவகமாக குதிரையிலிருந்து இறங்கினான். இடுப்பு பட்டையிலிருந்து சிறு ஓலையை எடுத்து ஆரச்சரின் கையிலே கொடுத்தான். ஆரச்சர் அதை வாங்கிப் படித்தார். குதிரைக்காரனைப் பார்த்து "அய்யா குற்றவாளியைத் தூக்கிலே போட்டு விட்டோம், அவனை விட்டு விடலாம், குற்றம்

உறுதியாகவில்லை என்னும் செய்தியை இப்போது கொண்டு வந்திருக்கிறீர்! கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு வரக்கூடாதா! குதிரை தானே வேகமாக வரலாமே? என்ன பெரிய தவறு நடந்துவிட்டது? அரசரின் உத்தரவை ஏன் தாமதமாகக் கொண்டு வந்தீர்" என்று வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் பேசினார்

குதிரைக்காரன் "நான் வேகமாக தான் வந்தேன் குதிரை தான் ஓடவில்லை. வழியில் சண்டித்தனம் செய்தது. அடித்துப் பிடித்து எழுப்பி வருகிறேன் என் மேல் தவறு இல்லை குதிரையின் மேல் தான் குற்றம்" என்று தழுதழுத்த குரலில் சொன்னான். இதைக் கேட்ட ஆரச்சர் "அப்படியானால், இவனைத் தூக்கிலே போட்ட பாவம் அரசனைச் சேராது, என்னையும் சேராது, உன்னையும் சேராது, பாவமெல்லாம் குதிரைக்குத்தான்" என்று சொல்லிவிட்டு முரசடிப்பவனைப் பார்த்து கையைக் காட்டினார். அவன் முரசை அடித்தான். கொம்பு ஊதப்பட்டது

குதிரைக்காரன் தலையைக் குனிந்த படி இசக்கியம்மன் கோவிலை நோக்கி நடந்தான். குதிரை பின்னே சென்றது. உண்மையில் இது ஒரு நாடகம். ஆரச்சர் குற்றவாளியைத் தூக்கில் போடும் போது குதிரைக்காரன் தொலைவில் ஒரு மரத்தின் கீழ் மறைந்து நிற்பான். குற்றவாளியைத் தூக்கில் போடுவது வரை காத்திருப்பான். முரசு சத்தம் கேட்டதும் குதிரை மேல் ஏறி ஓடி வருவதாக பாவனை செய்வான்.

இந்த நாடகத்தைப் பற்றி அந்தப் பாட்டி மட்டுமல்ல. வேறு சிலரிடமும் கேட்டிருக்கிறேன். எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி ஒரு புளிய மரத்தின் கதை நாவலில் ஆசான் வாய்வழி இந்த நாடகத்தை எழுதி இருக்கிறார். ஏதோ காரணத்தால் அந்தப் பகுதி புத்தகமாக வரும்போது நழுவிவிட்டது. அவர் முதலில் சரஸ்வதி மாத இதழில் அந்த நாவலைத் தொடராக எழுதிய போது இந்தப் பகுதியைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருக்கிறார். ஆனால் புத்தகமாக்கும் போது இல்லாமல் ஆகிவிட்டது.

மூதாட்டி கடைசியாக தூக்கில் தொங்கியவன் கதையைச் சொன்னபோது குதிரையின் மேல் பாவம் வரும்படி நடந்த நாடகம் கட்டுக்கதை அல்ல. அது உண்மை நிகழ்ச்சி என்பதைச் சிதம்பர நாடார் வில்லுப்பாட்டு ஏட்டைப் படித்த போது அறிந்து கொண்டேன்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் நாகர்கோவிலில் இருந்து ஆறு கிலோமீட்டர் தெற்கே உள்ள மதுசூதனபுரம் சிறு கிராமத்தில் நடந்த கொடை விழாவிற்குப் போயிருந்தேன். அது பெருமாள்

சுவாமி கோவில் பெருமாள் சாமியைப் பற்றிய வில்லுப்பாட்டைப் பதிவு செய்யத்தான் போயிருந்தேன். இந்தக் கோவிலில் சிதம்பர நாடார் துணைத்தெய்வமாக இருந்தார் என்பதும் போன பிறகு தான் அறிந்தேன். அதற்கு என்று ஒரு கதை இருந்தது. அந்தக் கதையை முத்துசாமிப் புலவர் பாடிய போது சொன்னார்.

சிதம்பர நாடார் கதை அப்போது அச்சில் வரவில்லை. எனக்கு ஏடும் கிடைக்கவில்லை. வில்லிசை கலைஞர்கள் சிலரிடம் கையெழுத்து வடிவில் இருந்தது தெரியும். நான் முத்துசாமிப் புலவரின் நிகழ்ச்சியைப் பதிவு செய்தேன். அவரிடமிருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கிக் கொண்டேன்

சிதம்பர நாடாரின் கதை நாஞ்சில் நாட்டு பறக்கை என்னும் கிராமத்துடன் தொடர்புடையது. புத்தளம் என்னும் கிராமத்தை அடுத்த பகுதிகளில் வரி பிடிக்கும் பொறுப்பில் சிதம்பர நாடார் இருந்தார். இவர் வைத்தியம் அறிந்தவர். மந்திரவாதியும் கூட. முனிசி என்ற பட்டத்தைச் சூமந்து வந்தவர். அவர் தன்னுடைய வெள்ளைக் குதிரையில் எப்போதும் வலம் வருவார். அழகான இந்த இளைஞர் திருமணமாகாதவரும் கூட. முறைப்படியாக திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்.

ஒரு நாள் காலையில் அவர் குதிரையின் மேல் ஏறி பறக்கை ஊர் பிராமண சுடுகாடு வழி சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது சுடுகாட்டில் பிராமணர்கள் கூடியிருப்பதைப் பார்த்தார். கூட்டம் கலைவது வரை காத்திருந்தார். கடைசியாகச் சென்ற பிராமணர் ஒருவரிடம் செய்தி கேட்டார். அந்த பிராமணர் 16 வயது பிராமணப் பெண் ஒருத்தி பாம்பு கடித்து இறந்த செய்தியைச் சொன்னார்.

அந்த முதியவர் சென்றதும் சிதம்பரநாடார் பிணக்குழியின் அருகே சென்றார். பிணத்தின் மேல் மூடப்பட்டிருந்த தேங்காய் தோட்டை அகற்றினார். பிராமணப் பெண்ணின் பிணத்தை தூக்கி சமதரையில் வைத்தார். பிராமணர் சொன்னதை நினைவு கூர்ந்தார். நல்ல பாம்பு அவளது பாதத்தை தீண்டி விட்டது. சிகிச்சையால் பலன் இல்லை. இறந்துவிட்டாள். பாம்பு கடித்த பாதம் எது என்பதை நோட்டமிட்டார். அதைக் கணக்கில் கொண்டு மந்திரம் ஓதினார். அவளைக் கடித்த பாம்பை வரவழைத்தார். அது வந்தது. அவளது பாதத்தில் இருந்து விஷத்தை உறிஞ்சியது. கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் கண் விழித்தாள். அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

அவளுக்குப் பாம்பு கடித்தது நினைவுக்கு வந்தது. சிதம்பர நாடார் அவள் பிழைத்த வரலாற்றைச்

சொன்னார். அவள் அவரை வாஞ்சையுடன் பார்த்தாள். அவர் பெண்ணே உன் வீட்டில் உன்னை ஒப்படைக்கிறேன். உன் ஆட்களை வரவழைக்கிறேன் என்றார். அவள் மறுத்தாள். நான் உம்முடன் வருகிறேன் நீரே என் மணவாளர் என்றாள். அவரும் அதற்கு இசைந்தார். அவளைக் குதிரை மீது அமர்த்தி தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்

சிதம்பர நாடாரும் அந்தப் பிராமணப் பெண்ணும் கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்தனர். அவள் கர்ப்பமானாள். இந்தச் செய்தி பறக்கை பிராமணர்களுக்குத் தெரிந்தது. அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு இறந்து போன தன் மகள் பிழைத்து விட்டாள் என்பது சந்தோஷத்தை அளிக்கவில்லை. வேறு ஜாதிக்காரருடன் அவள் வாழ்கின்றாள் என்பது அவமானமாக இருந்தது.

பறக்கை ஊர்ப் பிராமணர்கள் சிதம்பர நாடார் பிராமணப் பெண்ணை வலுக்கட்டாயமாகக் கவர்ந்து சென்று விட்டார் என்ற ஒரு பொய்ச் செய்தியைத் திருவிதாங்கூர் தளவாய்க்கு அனுப்பினர். அவர் விசாரித்தார். அன்றைய வழக்கப்படியே அது பெரும் குற்றம். அதிலும் பிராமணப் பெண்ணை கவர்ந்து சென்றால் மரண தண்டனை.

தளபதி சிதம்பர நாடாரைத் தூக்கில் போடும்படி உத்தரவிட்டார். அதை நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு ஆரச்சருக்கு என்று ஒலை அனுப்பினார். ஆரச்சர் அதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார். தூக்கில் போட வேண்டிய நாளை நிச்சயித்தார். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அவரைத் தூக்கிலே போட்டுவிட்டார். அவர் தூக்கில் தொங்கிய கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு குதிரை வந்தது. குதிரைக்காரன் ஒரு ஓலையை ஆரச்சரிடம் கொடுத்தான். குதிரைக்காரனின் பதிவு நாடகம் நடந்து முடிந்தது.

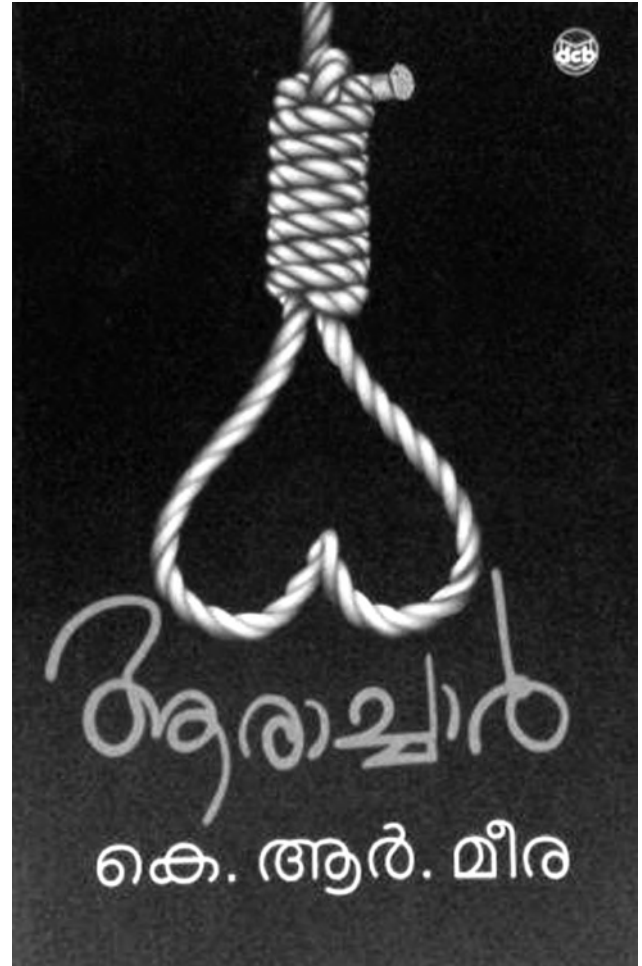
சிதம்பர நாடாரின் மனைவி கணவன் இறந்ததை அறிந்தாள். தன் நாக்கைப் பிடுங்கி உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாள். நாடாரின் உறவினர்கள் கணவன் மனைவி இருவரது உடல்களையும் ஒரே இடத்தில் அடக்கம் செய்தனர்

நான் சிதம்பர நாடார் கதையைப் பதிவு செய்த போது (1983) வில்லிசைக் கலைஞர் முத்துசாமி புலவர் இந்தக் கதையை நான் ஏட்டில் உள்ளபடி மட்டும் பாடவில்லை. ஏற்கனவே நான் கேட்டதையும் சேர்த்துப் பாடினேன் என்று சொன்னார். குதிரைக்காரனுக்கும் ஆரச்சருக்கும் நடந்த உரையாடலை அவர் வில்லிசை நிகழ்ச்சியில் பாடினார். ஆனால் சுருக்கமாக இருந்தது.

நான் தனியாக முத்துசாமி புலவரைப் பேட்டி கண்டபோது ஆரச்சருக்கும் குதிரைக்காரனுக்கும் நடந்த உரையாடலை விரிவாகச் சொன்னார். ஆனால் அச்சில் வந்த சிதம்பர நாடார் கதையில் இச்செய்தி கொஞ்சம் மாற்றத்துடன் உள்ளது.

அச்சில் வந்த கதைப்பாடலில் (தங்கதுரை 1982) குதிரைக்காரன் தூரத்திலிருந்து ஆரச்சருக்கு சிதம்பர நாடாரைத் தூக்கில் போட வேண்டாம் என்று கை காட்டுகிறான். தூக்கில் போடும் பணியாளன் அந்த சைசையைப் புரியாமல் சிதம்பர நாடாரை தூக்கில் போட்டுவிட்டான். அதன் பிறகு குதிரைக்காரன் ஆரச்சரிடம் நான் சைசை செய்தேனே கேட்கவில்லையா என்று சொல்லுகிறான். பணியாளனோ அதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டேன் என்கிறான் என்னும் செய்தி உள்ளது

திருவிதாங்கூரில் குற்றவாளிகளைத் தூக்கில் போடுவதற்கு உரிய பொறுப்பு அதிகாரியாக இருந்த ஆரச்சர் பற்றிய விவரங்கள் குறைவாகத்தான் கிடைத்தன. இந்தச் சொல் எந்த மொழியில் உள்ளது என்பதும் தெரியவில்லை. ஆரச்சரைப் பற்றிய செய்திகள்

ஓராச்சர் (நாவல்) | கே.ஆர்.மீரா

வாய்மொழியாகக் கிடைக்கின்றன. தேவ சகாயம் பிள்ளை என்ற நாடக ஏட்டைப் பதிப்பிப்பதற்காக என் நண்பர் முயற்சித்த போது ஆர்ச்சர் பற்றிய செய்திகளைச் சேகரித்ததாகக் சொன்னார்.

தேவசகாயம் பிள்ளை இந்துவாக இருந்து கத்தோலிக்கராக மாறியவர். அப்போதைய அரசு அவர் மீது சில குற்றங்களைச் சுமத்தி மரண தண்டனை விதித்தது. அப்போது அவரை நாகர்கோவில் அருகே உள்ள பார்வதிபுரம் என்ற இடத்தில் காவலில் வைத்திருந்தார்கள். தேவசகாயத்தைக் காவல் காக்கும் பொறுப்பு ஆர்ச்சருக்கு. இந்தச் செய்தி நாடகத்தில் வருகிறது. தேவசகாயத்தின் அற்புதங்களை நேரில் கண்ட ஆர்ச்சர் அவரை மரியாதையுடன் நடத்தி இருக்கிறார்

பண்டைய தென் திருவிதாங்கூரில் ஆர்ச்சர் பதவி வகித்தவர்கள் எல்லோருமே மக்கள் வழி வேளாளராய் இருந்தனர். இவர்களுக்கு வயல் 'தோப்பு' வீடு என சொத்துகள் எல்லாம் காணியாட்சையாக கொடுத்திருந்தனர். சொந்தமாய் குதிரை வண்டி, ஆயுதம் தாங்கிய காவலர்கள் வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை இருந்தது.

ஆர்ச்சர் தூக்குத் தண்டனையை நிறைவேற்றப் போகும்போது கறுத்த எருமை மாடு ஒன்று முன்

செல்லும். அதன் மேல் இரண்டு முரசுகள் தொங்கும். பின் இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேர்கள் முரசை அடிப்பார்கள். மாட்டின் பின்னே ஒருவன் கொம்பை ஊதிக்கொண்டு செல்லுவான். ஆர்ச்சர் கறுப்பு குதிரையின் மேல் வலம் வருவார். ஆயுதம் தாங்கிய காவலர் புடைசூழ குற்றவாளி வருவான். இது "ஒரு வகையான விளம்பரம். பொதுமக்கள் எங்கோ தூக்கு நடக்கப்போகிறது" என்று ஊகித்து ஆர்ச்சரின் பின்னே செல்வார்கள்.

ஆர்ச்சரின் செய்திகளின் அடிப்படையில் ஒரு மலையாள நாவல் வந்து இருக்கிறது. எழுதியவர் கே.ஆர். மீரா. 552 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த நாவல் (D.C.Books 2012) மாத்தியமம் இதழில் 53 வாரங்கள் தொடராக வந்தது. இதில் கி.பி.4 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே திருவிதாங்கூரில் மரண தண்டனை வழங்கிய ஒரு குடும்பத்தின் கதை விரிவாக பேசப்படுகிறது. இந்த நாவல் சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்றது. ஆர்ச்சர் வம்சத்தில் வந்த சேத்னா என்ற பெண்ணின் கதை இந்த நாவல். இதில் தென் திருவிதாங்கூர் ஆர்ச்சர் குறித்த முழு விவரம் இல்லை. அது ஓரளவு கதைப் பாடல்களில் தான் உள்ளது.

கட்டுரையாளர், ஓய்வுபெற்ற பேராசிரியர். நாட்டார் வழக்காற்றியல் மற்றும் சமூகப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்.

12.05.2023 அன்று மேலூர் அல்அமீன் உருது தமிழ் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நடைபெற்ற புத்தக கண்காட்சியை வட்டாட்சியர் செந்தாமரை அவர்கள் துவக்கி வைத்தார். இதில் மாவட்ட நூலக அலுவலர் யசோதா, அரசு கல்லூரி முதல்வர் மணிமேகலா தேவி, தமிழ்த்துறை தலைவர் கணேஷ்வரி, ஆர்.ஐ.முனியசாமி, பள்ளித் தலைவர் சாகுல் ஹமீது, பள்ளி தாளாளர் ஷாஜஹான், என்சிபிஎச். மண்டல மேலாளர் அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி மற்றும் மேலாளர் மகேந்திரன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர்.

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் நாகர்கோவில் கிளையின் சார்பாக
நடைவெற்ற நிகழ்ச்சிகள்

15.05.23 அன்று குலசேகரம் செயின்ட் தாமஸ் மர்த்தோமா உயர் நிலைப்பள்ளியில் மெக்கனிஃபைவ் இன்ஸ்டிடியூட் வழங்கும் மாணவர்களுக்கான கோடைகால சிறப்பு பயிலரங்குகளின் தொடர்ச்சியாக சிறப்பு புத்தகக் கண்காட்சியை பள்ளியின் முதல்வர், எஸ்.என்.ஸ்ரீஜா அவர்களின் தலைமையில், பள்ளியின் துணைத்தலைவர், அருட்பணி. ஜார்ஜ் வர்கீஸ் அவர்கள் துவக்கி வைத்தார். முதல் விற்பனையை பள்ளியின் பொருளாளர் ஜான் டேனியல் அவர்களும், இரண்டாவது விற்பனையை பள்ளியின் செயலாளர் மேத்யூ ராய் அவர்களும் துவக்கி வைத்தனர். மெக்கனிஃபைவ் இன்ஸ்டிடியூட் இயக்குனர், கல்வியாளர் கோட்டூர் மனோஜ் மற்றும் நாகர்கோவில் கிளை மேலாளர் இரா.மு.தனசேகரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்

01.06.2023 அன்று நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் 73 ஆம் ஆண்டு துவக்க விழாவினை முன்னிட்டு நாகர்கோவில் கிளையில் சிறப்பு புத்தகக் கண்காட்சியை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாவட்ட துணைச் செயலாளர் தோழர்.கரேஷ் மேஸ்திரிதாஸ் அவர்களின் தலைமையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாவட்ட குழு உறுப்பினர் தோழர் இசக்கிமுத்து மற்றும் தொல்வியல் அறிஞர் செந்தீ நடராசன் ஆகியோர் துவக்கி வைத்தனர். தோழர் R.ராஜா அவர்கள் முதல் விற்பனையைப் பெற்றுக் கொண்டார். விழாவில் தோழர்.சி.சொக்கலிங்கம், தோழர் S.K.கங்கா, தோழர் அனந்த சுப்பிரமணியன், தோழர் நாகராஜன் மற்றும் நாகர்கோவில் கிளை மேலாளர் இரா.மு.தனசேகரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

குடியானவனாக இரு

க.பழனித்துரை

கிராமங்களில் முன்பெல்லாம் வயதானவர்கள் இளைஞர்கள் பேசுகின்ற இடங்களில் மிகவும் கோபமாக, விவாதங்கள் செய்து கொண்டிருந்தால் யப்பா, தம்பிகளா, குடியானவன் மாதிரி பேசுங்கடா என்று கூறுவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் நாம் பேசுகின்றவைகளில் எது வார்த்தை, எது வரையறை, எது கருத்து, எது அர்த்தமுள்ளவை, எது அர்த்தமற்றவை என்பதற்கான வித்தியாசங்கள் தெரியாமலேயே பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இன்று என் போன்றவர்கள் அப்படிப் பேசுவதில்லை, பேசவும் முடியாது, பேசவும் கூடாது. அன்று அப்படிப் பெரியவர்கள் எங்களைப் பார்த்து கூறினாலும் அதைப்பற்றி நாங்கள் ஒன்றும் கவலை கொள்வதில்லை. அதைப் பொருட்டாகவும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆகையால் நாங்கள் விவாதிப்பதை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. அதே நேரத்தில் அவர்கள் கூறுவதை அவமதிக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் எதையும் செய்வதில்லை, உண்மை என்னவெனில் அவர்கள் கூறுவது எங்களுக்குப் புரியவில்லை.

நான் பல்கலைக் கழகத்தில் பணியில் இருந்தபோது என் ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன், அப்பொழுது பழுத்த காந்தியவாதி ஒருவரை சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது அவர் என்னிடம் ஆர்வமாக

உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த நேரத்தில் எனக்கு ஒரு கேள்வி கேட்கத் தோன்றியது. அந்தக் கேள்வி என்பது வேறு ஒன்றுமல்ல, குடியானவன் என்று ஊரில் கூறுவார்களே அடிக்கடி அதன் பொருள் என்ன என்பதுதான். குடியானவன் என்பவன் யார்? அவனுடைய குணநலன்கள் என்னென்ன? என்று அவரிடம் விளக்கம் கேட்டேன்.

ஒரு நிமிடம்கூட தாமதிக்காமல் அவர் கூறினார், அது பெரிய விஷயமல்ல குடியானவன் என்றால் பொறுப்புடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும், பேசிப் பழக வேண்டும்” என்பதைத்தான் அப்படிக்கூறுவார்கள். குடியானவனுக்கு பல பொறுப்புக்கள் இருக்கின்றன. குடும்பப் பொறுப்பு, சமூகப் பொறுப்பு, கிராமப் பொறுப்பு, கோவில் பொறுப்பு, விவசாயப் பொறுப்பு, பள்ளிப் பொறுப்பு என பல பொறுப்புக்கள் இருக்கும், அவைகளை அவன் நிறைவேற்ற வேண்டும். குடும்பப் பொறுப்பு என்பது குடும்பத்தை பொறுப்புடன் நடத்தி, குடும்பத்தை கரை சேர்க்க வேண்டும்.

அதேபோல் அரசியல் பொறுப்பையும் நிறைவேற்ற வேண்டும். அது கட்சி சார்ந்ததாக இருக்கவேண்டுமென்பதல்ல, அவைகள் பொது மேம்பாடு சார்ந்ததாக, ஆளுகை சார்ந்ததாக, நிர்வாகம் சார்ந்ததாக இருக்கும். கோவில் சார்ந்ததாக இருந்தால், கோவில் பணிகள், திருவிழா நடத்தும்போது, மற்றும் கோவிலில் நடக்கும் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் பங்கேற்பது, விவசாயப் பொறுப்பென்றால், விவசாயத்திற்கான பணிகள், அதற்கான ஆயத்தப் பணிகள் அனைத்தையும் செய்வது, இதுபோன்று அனைத்தையும் பொறுப்புடன் நிறைவேற்ற வேண்டும். பொறுப்பானவராக செயல்பட பொறுப்புடன் நிதானித்து விளைவுகள் பற்றி சிந்தித்துப் பேச வேண்டும், முதலில் பேச வேண்டுமா என்பதை அறிந்து பேசவேண்டும்.

பெரும்பாலான சூழலில் நம் அன்றாட வாழ்வில் பேசும்போது நிதானம் இழந்து, எதோ ஒரு மனோபவத்தில் நாம் விளைவுகளைப் பற்றி யோசிக்காமல் விவாதம் செய்வோம். பெரும்பாலான விவாதங்கள் உபயோகமற்றவையாக அது பலரைப் பாதிக்கலாம். அப்படி விளைந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் குடியானவனாகப் பேசுங்கள் என்று கூறுவது என்றார். விவாதம் செய்வதுகூட அதற்கான பொருளில் செய்வது அல்ல. கூச்சல் போடுவோம். நாம் செய்கின்ற ஒவ்வொரு செயலும் பொறுப்புடன் அனைவருக்கும் நன்மை விளையக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் அது ஒரு தந்தையாக, தாயாக, மகனாக, மகளாக, மாணவராக, உறவினராக, சமூகத்தின் உறுப்பினராக, நாட்டின் குடிமகனாக, பஞ்சாயத்துக்கு

கட்டுப்பட்டவராக, நாட்டுக்கு கட்டுப்பட்டவராக, நியாயத்திற்கு கட்டுப்பட்டவராக, உறவினருக்குக் கட்டுப்பட்டவராக, சமூக வரையறைக்குள், நியாய நீதி வரையறைக்குள் இயங்கக் கூடியவராக இருக்க வேண்டும் என்பது எதிர்பார்ப்பு. அதுதான் பொறுப்புணர்வு என்றார்.

எந்த அளவுக்கு புரிந்தவராக ஒருவர் இருக்கிறாரோ அந்த அளவுக்கு அவர் சமூகத்திற்கும், குடும்பத்திற்கும், நாட்டிற்கும் நேசராக இருப்பார். அப்படிப்பட்டவர் வாய் உள்ளது, உணர்வு உள்ளது, ஆத்திரம் உள்ளது. கருத்து உள்ளது என்பதற்காக பேசமாட்டார். கருத்தைக் கேட்டால் மட்டும் அப்படிப்பட்டவர்கள் பேசுவார்கள். அப்பொழுதும் கூட தான் பேசுவதால் உபயோகம் இருக்கின்றதா, அதன் விளைவுகள் என்ன என்பதை அறியாமல் பேசமாட்டார். பொறுப்புள்ளவர்களால் சமூகத்திற்கு எந்தக் கேடும் வராது. அதுமட்டுமல்ல அவர் மனோபாவம் பிறருக்காக சிந்திப்பதை தன் சுபாவமாகக் கொண்டு இயங்குவார்” என்றார்.

இதில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால் பொறுப்புணர்வுடன் எல்லாச் செயல்பாடுகளையும் நிறைவேற்றுவது. பொதுச் செயல்பாடுகளில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டு பொது நலத்தில் தன்னலத்தை அடக்குதல் என்பதுதான். குடும்பமாகச் செயல்படுதல், சமூகமாகச் செயல்படுதல், குழுவாகச் செயல்படுதல், பஞ்சாயத்துடன் செயல்படுதல், தன்னை பொதுத்தளத்தில் நிறுத்திக் கொண்டேயிருப்பதைத்தான் பொறுப்புடன் குடிமகனாக செயல்படுதல் என்று கூறினார். அப்படி ஒவ்வொருவரும் பொறுப்புள்ளவராக மாற மாற அந்த ஊரே பொறுப்புள்ள ஊராக மாறிவிடும்.

அதற்கு ஒரு சில உதாரணத்தைக் கூறினார். ஒருவர் வீட்டில் ஒரு நாள் இரவு அவர் வீட்டு இரண்டு மாடுகளை திருடிச் சென்றுவிட்டனர் ஓர கிராமத்திலிருந்து வந்த திருடர்கள். மறுநாள் காலை அதை அந்தத் தெருவில் இருப்பவர்களிடம் வீட்டுக்காரர் தெரிவித்தார். அவ்வளவுதான் ஊருக்கே சற்று நேரத்தில் அந்தச் செய்தியை பரப்பி விட்டனர். ஒரு மூன்று மணி நேரத்தில் அந்த ஊர்ப் பெரியவர்கள் கூடி இளைஞர்களை அழைத்து சைக்கிள் வைத்திருப்போர் சைக்கிள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மற்றவர்கள் வாடகைக் கடைகளில் சைக்கிள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், பைக் வைத்திருப்போர் பைக் எடுத்துக் கொண்டு மாட்டைத் தேடி வாருங்கள் என்றனர்.

உடனே ஒரு பெரிய இளைஞர் பட்டாளம் புறப்பட்டது. மூன்று மணி நேரத்தில் மாடு கட்டியிருக்கும் இடத்தை கண்டுபிடித்துவீட்டு அங்கேயே மூன்று நான்கு பேர் மாடுகளை பாதுகாத்துக்

கொண்டு ஊருக்குச் செய்தி அனுப்பினார்கள். ஊரிலிருந்து ஒரு லாரியைப் பிடித்து அந்த ஊர் சென்று மாடுகளை மட்டுமல்ல, மாடு திருடிச் சென்றவனையும் லாரியில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து மைதானத்தில் கட்டிவிட்டனர். மாடு திருடியவன் ஊரிலிருந்து அன்றே ஒரு சிலர் வந்து இந்த ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் பேசினார். திருடனை யாரும் அடிக்கவில்லை. இருவர் பாதுகாப்பில் வைத்திருந்தனர். அவர்கள் எந்த விவாதமும் செய்யாமல் இவன் செய்தது தவறு, என அவனை மன்னிப்பு கேட்க வைத்து தாங்களும் மன்னிப்புக் கேட்டு அந்தத் திருடனை அழைத்துச் சென்றனர்.

இதில் எது முக்கியம் என்றால் திருட்டுப்போனது முக்கியமல்ல, மாடு திருட்டுப்போனது அவருக்குத்தானே என எவரும் கேட்கவில்லை. திருட்டுப்போனது நம் ஊரில், அந்த நிகழ்வு என்பது அவருக்கு மட்டுமல்ல நம்மையும் பாதிக்கும் என்ற உணர்வில் அந்த ஊர் பொறுப்புடன் செயல்பட்டது. அதன் பிறகு அந்த ஊரில் அப்படிப்பட்ட நிகழ்வு நடக்கவில்லை என்றார்.

இன்னொரு நிகழ்வையும் குறிப்பிட்டார். ஒரு வீட்டில் திருமணமாகி கணவன் வீட்டுக்குச் சென்ற பெண் தாய் வீட்டுக்கு வந்தது, கணவன் வீட்டுக்கு ஒரு மாதம் ஆகியும் செல்லவில்லை. ஒரு மாதம் வரையாரும் அவர்களுடன் சென்று எதையும் கேட்கவில்லை, காரணம் சாதாரணமாக அந்தப் பெண் தாய் வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் என நினைத்திருந்தனர். ஒரு மாதம் ஆகியும் செல்லவில்லை. கர்ப்பமுற்று இருந்தால் முறைப்படி அழைத்து வருவார்கள். அது அனைவருக்கும் தெரிந்துவிடும். அப்படியும் தெரியவில்லை. அந்த வீட்டுக்கு பங்காளிகளில் ஒருவர்,

வயதானவர் அந்த வீட்டுக்குச் சென்று அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து நலம் விசாரித்தார். அப்பொழுது அந்தப் பெண் தன்னை மாமனார் வீட்டில் துன்புறுத்தி அனுப்பிவிட்டனர் என்றார். முழுக் கதையையும் அவரிடமிருந்து கேட்டுவிட்டு, அந்தப் பெண்ணின் தந்தையை அழைத்து விபரம் கேட்டுவிட்டு, அந்தப் பெண்ணின் கணவன் வீட்டிற்கு அந்த பெரியவர் மறுநாள் சென்று அவர்களுடனும் பேசி விபரத்தை அறிந்து வந்துவிட்டார்.

தங்கள் ஊரில் பஞ்சாயத்துப் பேசும் பெரியவர் ஒருவரை வைத்து பஞ்சாயத்து பேசுவோம் என முடிவு செய்து அந்த ஊரில் பொறுப்பு மிக்க பெரியவரை வரச் சொல்லி ஒரு கோவில் வாசலில் வைத்து பேசினார். அன்று முடியவில்லை, அடுத்தவாரம் கூடினர் முடியவில்லை, மூன்றாவது வாரம் இரண்டு ஊர் பெரியவர்களும் பேசி முடிவு எடுத்து இரண்டு வீட்டிலும் கூறினர். கணவன் வீட்டில் அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். பெண் வீட்டில் ஏற்க மறுத்தனர். அப்பொழுது, பஞ்சாயத்து பேச சென்ற பெரியவர் மீண்டும் அந்தப் பெண்ணிடம் பேசியபோது, அந்தப் பெண் நான் செல்வதற்குத் தயார், ஆனால் என் பெற்றோர்கள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்றார்.

நீங்கள் பஞ்சாயத்தில் கூறியபடி எனக்கு என் வீட்டில் ஐந்து பவுன் நகை வாங்கித் தந்து அனுப்ப வேண்டும். அதைத் தர அவர்களிடம் பணம் இல்லை. அதை யாரிடமும் கேட்க என் தாய் தந்தையருக்கு மனம் இடம் தரவில்லை என்று உண்மையைக் கூறியவுடன், பெண்ணின் சித்தப்பாவை அழைத்து அந்தப் பெரியவர் என்ன செய்வது என்று கேட்டார். அவர் கூறினார் அண்ணன் கூறியபடி நகை போட்டிருக்கவேண்டும் போடவில்லை. எனவே எப்படியாவது நகையைப் போட்டு அனுப்பிவிடுவோம், இரண்டு நாள் எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கள் என்று கூறி, இரண்டு நாளில் அந்த நகையை கடன் வாங்கி செய்து கொடுத்து அனுப்பிவிட்டனர். அந்த சித்தப்பா என்பவர் பொறுப்புடன் செயல்பட்டதால் தன் அண்ணன் மகளுக்கு வாழ்க்கை கிடைத்தது என்றார். ஐந்து பவுன் நகை என்பது சாதாரணம் அல்ல, அவர் சக்திக்கு. அண்ணன் வாக்குக் கொடுத்து தவறிவிட்டார். அது தங்கள் குடும்பத்திற்கு இழுக்கு, தங்கள் ஊருக்கு இழுக்கு என பொறுப்புடன் அவரைச் சிந்திக்க வைத்தது எது என்றால் அந்த ஊரில் இருந்த சமுதாய நியதி.

இன்னொரு நியதியையும் கூறினார். இந்த ஊரில் வெளியூரிலிருந்து யாரும் சொத்து வாங்க முடியாது. ஒருவர் சொத்து விற்க வேண்டும் என்றால் அவரின் உறவினர் அதுவும் முதலில் பங்காளிகளிடம்தான் விற்க வேண்டும். இல்லை என்றால் உறவினர்களிடம் மட்டும்தான் விற்க வேண்டும். ஊரில் எவ்வளவு மதிப்பு விலை போகிறதோ அதை வாங்குகின்றவர்கள் தந்துவிட வேண்டும். ஒருவேளை ஒருவருக்கு வாரிசு இல்லை என்றால் அந்தப் பெண் தன் கணவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்து தன் வீட்டில் தங்கி தன் கணவனை தன் நிலங்களைப் பார்க்கச் செய்யலாம், அல்லது அவரின் பங்காளிகளிடமோ உறவினரிடமோ விற்று விட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும். அது மட்டுமல்ல அந்த ஊரில் அங்கு என்ன விலை விற்கிறதோ அதைத்தான் தருவார்கள். வாங்கிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும். அந்த ஊர் மண்ணை வேறு ஊர்க்காரர் யாரும் வாங்க முடியாது.

அடுத்து ஒரு வழக்கத்தைக் கூறினார். கோவில் திருவிழா நடக்கும். அதற்கு தலைக்கட்டு வரி போடுவார்கள். அதற்கு ஒரு நியதி உண்டு. அதற்கு எந்தச் சட்டமும் கிடையாது. ஒருவர் 10 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால் அவர் கொடுக்க வேண்டிய தொகை மிக அதிகம், ஒருவர் ½ ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால் அவர் கொடுக்க வேண்டிய தொகை மிகக் குறைவு. ஒருவர் அரசுப்பணியில் இருந்தால் அவர் வாங்கும் சம்பளத்திற்குத் தகுந்தவாறு வரி விதிப்பார்கள். எவரும் மறுப்பதில்லை. திராவிடர் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர் கூட தங்கள் தலைக்கட்டு வரியைக் கொடுத்து விடுவார்கள். இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் இந்த வரி விதிப்பைச் செய்பவர் பெரும் வசதி படைத்தவரோ அல்லது அந்த ஊரில் செல்வாக்கு மிக்கவரோ அல்ல, கோவில் திருவிழாவுக்கு பொறுப்பேற்றிருப்பவர். மிகவும் சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவராக இருப்பார்.

அடுத்து ஒரு நியதியைக் கூறினார். இந்த ஊரில் நீர் மேலாண்மை செய்வதற்கு ஒரு குழு அதற்குத் தலைவர் என உள்ளனர். ஒட்டு மொத்த பாசனத்திற்கான நீர் மற்றும் பொது உபயோகத்திற்கான நீர் குளங்களில், குட்டைகளில், ஓடைகளில் தேக்கி வைக்க மழைக்காலத்தில் நீரை முறையாக எல்லா நிலைகளுக்கும் கொண்டு சென்று பாதுகாக்கும் பணியைச் செய்துவிடுவர். அவர்களுக்கு சம்பளம் எதுவும் தருவதில்லை. மாதாமாதம் கூட்டம் போடுவார்கள். நீர் நிலைகளில் உள்ள தண்ணீர் எவ்வளவு பயன்படுத்துவதில் எப்படிச் சிக்கனமாக இருக்க வேண்டும், நீரை எப்படி பாதுகாப்பது அனைத்தையும் விவாதித்து முடிவெடுப்பார்கள்.

நீர் பற்றாக்குறை வரும் காலங்களில் எப்படி நீரைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று வரையறை

செய்து தண்டோரா போட்டுவிடுவார்கள். எந்தெந்தக் குளங்கள் மனிதர்கள் குளிப்பதற்கு, வீட்டுக்கு புழங்குவதற்கு நீரைப் பயன்படுத்தலாம், எந்தெந்தக் குளங்களில் மாடு ஆடுகள் குளிப்பாட்டலாம், எந்தெந்த ஊரணிகள் குடிநீருக்காக இருக்கின்றன என்பனவற்றை அறிவித்து நெறிப்படுத்தி விடுவார்கள். அதேபோல் சாகுபடிக்காக இருக்கும் ஏரியில் நீரை பற்றாக்குறை உள்ளபோது பயன்படுத்தும் நியதி ஒன்று இருக்கிறது.

அதாவது ஒருவர் ஒரு ஏக்கர் அல்லது ½ ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால் அவர் வைத்திருக்கும் நிலத்தை முழுவதும் சாகுபடி செய்து கொள்ளலாம். பட்டியல் இன மக்கள் வைத்திருக்கும் நிலம் அவ்வளவையும் அவர்கள் சாகுபடி செய்து கொள்ளலாம். கணவர் துணையின்றி ஒரு பெண் இருக்கிறார், அவருக்கு இரண்டு ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது, அதை குத்தகைக்கு விட்டிருந்தால் அந்த நிலம் அவ்வளவையும் சாகுபடி செய்து கொடுத்துவிடலாம் என ஒரு நியதியை வைத்துச் செயல்பட்டு வந்துள்ளனர் என்றார்.

இந்த நீர்நிலைகளுக்கு தண்ணீர் கொண்டுவர அமைந்த வரத்துக் கால்வாய், போக்குக் கால்வாய் அனைத்தும் எல்லாக் குடும்பங்களின் பங்கேற்போடு தூர்வாரப்பட்டுவிடும். குடும்பத்திலிருந்து ஆட்கள் வர இயலவில்லை என்றால் அதற்கான பணம் தந்துவிட வேண்டும். அந்த வரவு செலவு கணக்கு என்பது ஒரு பெரிய கணக்குப் புத்தகத்தில் பராமரித்து 40 அல்லது 50 ஆண்டு கால வரலாற்றை வைத்திருப்பார்கள்.

பெருமழை பெய்து, வெள்ளம் வந்து இயற்கைப் பேரிடர் வந்து விட்டது என்றால் கோவில்கள் அனைத்தும் திறந்து விட்டுவிடுவார்கள். அங்கு ஏழை எளிய மக்கள் யார் வேண்டுமானாலும் சென்று படுத்துக் கொள்ளலாம். அங்கு அனைவருக்கும் கஞ்சி காய்ச்சி அனைவருக்கும் பசியாற்றி விடுவார்கள். கோவில் திறந்தவுடன் அரிசியைக் கொண்டு வந்து முடிந்தவர்கள் அனைவரும் கொடுத்து விடுவார்கள். அதை கிராமத்து இளைஞர்களே முறைப்படுத்திவிடுவார்கள். அவரவர் வேலைக்குச் செல்லும் நாள்வரை இந்த கோவிலில் தங்கி இருந்து அவர்கள் ஊறுகின்ற கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு காலத்தைக் கழிப்பார்கள்.

இதுபோன்று எண்ணற்ற செயல்பாடுகளை கிராமத்தில் மக்கள் வைத்திருந்தார்கள். வறுமை இருந்தது, ஏழ்மை இருந்தது, எளிய வாழ்க்கையைத்தான் வசதி படைத்தவர்களும் வாழ்ந்தனர். மற்றவர்களுக்கு பகிர்ந்து கொடுத்து வாழ்வதை விழுமியமாக வைத்து வாழ்ந்தனர். ஒரு கூட்டு வாழ்க்கை, சமூக வாழ்க்கை என்பதாகத்தான்

கிராமங்கள் இருந்தன. பல்வேறு பிற்போக்கு பழக்க வழக்கங்களும், ஒதுக்குதலும் ஒடுக்குதலும் இருந்தன என்பதை யாரும் மறுக்க இயலாது.

ஆனால் கிராம வாழ்க்கை என்பது கிராமத்து மக்கள் கையில் இருந்தது. அவர்களிடம் யாரும் இவைகளெல்லாம் உங்கள் பொறுப்பு என்று கூறவில்லை. நீங்கள் இந்தப் பணிகளையெல்லாம் கட்டாயக் கடமைகளாகச் செய்ய வேண்டும் என்று யாரும் கூறவில்லை. இருந்தும் அவர்களாக பொறுப்பேற்று செயல்பட்டு கிராமத்தை அவர்கள் கையில் வைத்திருந்தனர்.

இன்று அரசாங்கம் வந்த பிறகு, கோவிலை அறநிலையத்துறை எடுத்துக் கொண்டது, குளங்களையும் ஏரிகளையும் பொதுப்பணித்துறை எடுத்துக் கொண்டது, வீதிகளை சாலைகளை மாவட்ட நிர்வாகம் எடுத்துக் கொண்டது, பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் நலத்துறை எடுத்துக் கொண்டது, விவசாயத்தை விவசாயத்துறை எடுத்துக் கொண்டது, சிறிய காடுகளை சமூகக் காட்டுத்துறை எடுத்துக் கொண்டது, பொதுச் சொத்துக்களை வருவாய்த்துறை எடுத்துக் கொண்டது, பழம் தரும், பூக்கள் தரும் மரங்களை தோட்டக்கலைத்துறை எடுத்துக் கொண்டது, சிறுபாசனம் செய்யும் சிறு குளங்கள், குப்பைகளை விவசாய பொறியியல் துறை எடுத்துக் கொண்டது, சாலை குப்பைகளை துப்புரவுத்துறை எடுத்துக் கொண்டது. ஒட்டு மொத்தமாக உயிர்ப்புடனும், உணர்வுடன், பொறுப்புடன் இருந்த கிராமங்களை அரசு பொறுப்பேற்று ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு அரசுத்துறைகளிடம் தந்துவிட்டது.

அரசுத்துறைகள் உங்களை மேம்படுத்திவிடும், நிறைய திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து மேம்படுத்திவிடும் எனக் கூறி பொறுப்புடன் இருந்த கிராமங்களைச் சிதைத்து இவர்கள் அனைவரையும் பயனாளியாக சிந்திக்க வைத்து மக்களை மேய்த்து வாழ அரசாங்கம் பழகிக்கொண்டது. மக்களும் பொறுப்பற்ற பயனாளியாக இருந்து பயன்களை பெற்று சோம்பேரியாக வாழ்ந்து சுகம் கண்டுவிட்டனர். இதன் விளைவு கிராமிய வாழ்வு அழிந்தது. கிராமங்கள் இருக்கின்றன. பொறுப்புமிக்க கிராமிய வாழ்வு அழிந்துவிட்டது. கிராமங்களில் மக்கள் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் வாழும் வாழ்வு கிராமிய வாழ்வு அல்ல, கிராமத்தில் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள்.

இந்தச் சூழலை மாற்ற வந்ததுதான் புதிய உள்ளாட்சி. அது ஒரு அரசாங்கமாக வந்தது அரசியல் சாசனத்தின் மூலம். மக்களிடம் பொறுப்பை

ஒப்படைக்க வந்ததுதான் அந்த அரசாங்கம். உங்கள் ஊர் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் உடல்நலம் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் பள்ளி உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் சத்துணவுக்கூடம் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் ஊர் சுகாதார மையம் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் நீர்நிலைகள் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் ஊர் பொதுச் சொத்துக்கள் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் உடல் ஆரோக்கியம் உங்கள் பொறுப்பு, உங்கள் குழந்தைகளின் கல்வி உங்கள் பொறுப்பு, ஒவ்வொருவரும் குடிமக்களாக மாறுங்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுங்கள், விழிப்புடன் இருங்கள், உங்கள் ஊரை எப்படி மேம்படுத்தலாம் எனக் கனவு காணுங்கள், அரசுத்துறைகளை வேலை வாங்குங்கள், சமத்துவம் பேணுங்கள், உங்கள் ஊர் மேம்பாடு பற்றி கிராமசபையில் விவாதித்து முடிவெடுத்து அரசுத்துறைகளை பணி செய்யச் செய்யுங்கள், உங்களுக்கு கட்டுக்கட்டாக உரிமைகள் தரப்பட்டுள்ளது, அதை மீட்டெடுத்துக் கொள்ளுங்கள் கிராமசபையில் பங்கேற்று என்று அரசாங்கம் கூறுகிறது.

பொதுமக்களை அறிவார்ந்த செயல்பாடுகளுக்கு தயாராக்க வேண்டும். சுதந்திரம் பெற்றபின் சுதந்திரமாக கட்டுப்பாடாக குடிமக்கள் வாழ்க்கை வாழ வேண்டியதை 75 ஆண்டுகளுக்குப்பின் அரசு மக்களிடம் கேட்கிறது. ஆனால் மக்கள் பயனாளியாக இருக்கவே பழகிக்கொண்டனர். ஆழமாகச் சிந்தித்தால் இன்று நாம் இந்தியாவில் வாழ்கிறோம். இந்தியராக வாழவில்லை. இந்தியராக வாழ்வதென்றால் இந்திய நாகரீகத்தொன்மையின் விழுமியங்களைப் பின்பற்றி வாழ்வது. வாழ்வு சமூகத்திற்கானது. சமூகம் என்பது நம் சாதி அல்ல, நம்முடன் வாழும் அத்தனை உயிரினங்களும் தான். அண்டத்தைக் காக்கும் பொறுப்புடன் வாழ்வது. ஆகையால்தான் பாரதி, காக்கை, குருவி, நீர்நிலை, மலை அனைத்தையும் எமது சாதி என்றான். இந்தியராக வாழ இரண்டு குணங்கள் முக்கியம். தியாகமும் சேவையும். அந்தக் குணங்களை நமக்குள் கொண்டுவர வேண்டும்.

ஒரு பொறுப்புமிக்க, குடிமக்கள் வாழ்க்கை வாழ, அதுவும் இந்தியராக வாழத் தேவையான புரிதலுடன் நாட்டின் மீதும், மக்களின் மீதும், மண்ணின் மீதும், இயற்கையின் மீதும், மாறா அன்பும் நம்பிக்கையும் கொண்ட வாழ்க்கையை வாழ நாம் நம்மைத் தயார் செய்து உலக மக்களுக்கு வழிகாட்ட முனையத் தேவையான ஒரு சிந்தனைப் போராட்டத்தை நாம் அனைவரும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும்.

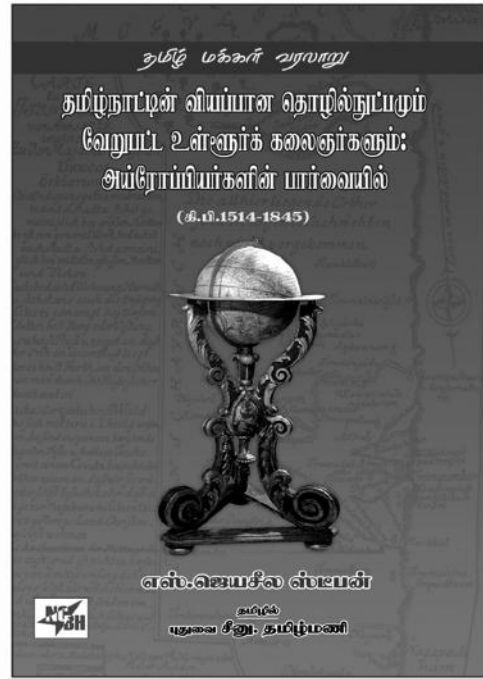
கட்டுரையாளர், காந்திகிராமிய பல்கலைக்கழக ராஜீவ் காந்தி பஞ்சாயத்து ராஜ் ஆராய்ச்சி இருக்கைத் தலைவர் (ஓய்வு)

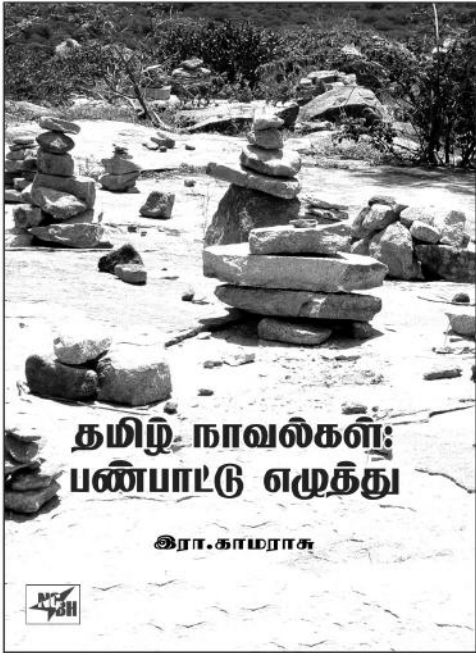
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

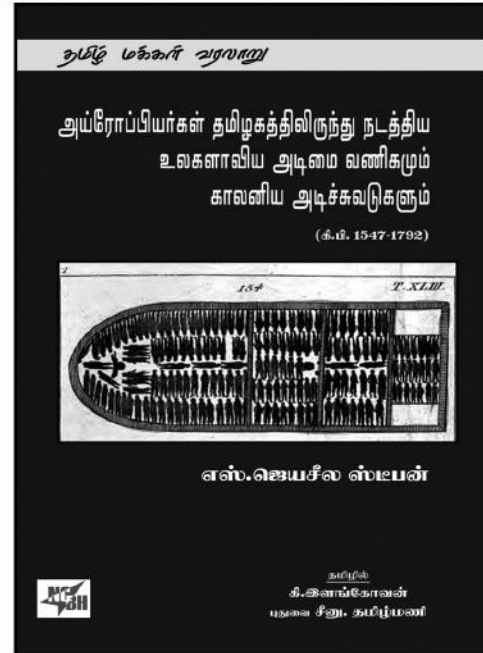
₹ 540/-

₹ 370/-

₹ 510/-

₹ 280/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

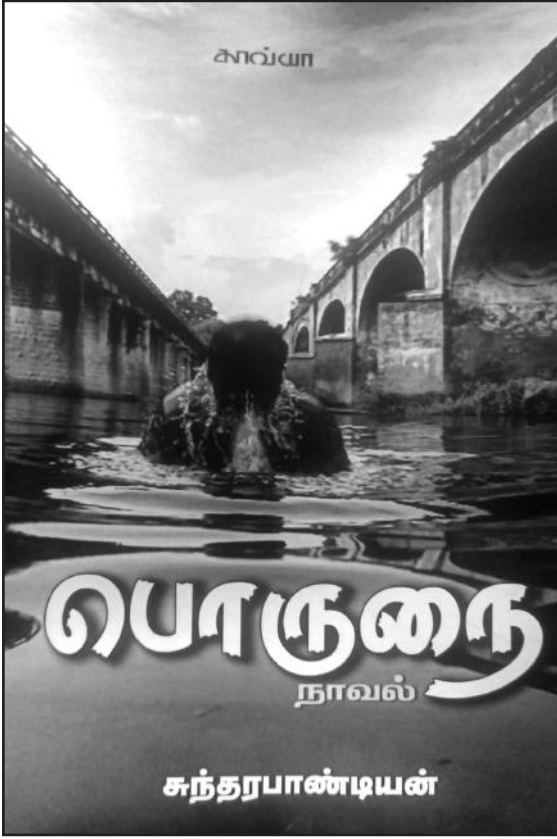

ஒரு காலகட்டத்தின் சரித்திரப் பதிவு

சுப்ரபாரதிமணியன்

காவ்யா சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் புனைவுகளை சுந்தரபாண்டியன் என்ற பெயரிலேயே வெளியிடுகிறார். அந்த வகையில் அவரின் ஐந்து நாவல்களில் ஆராரோ, அந்தி போன்றவை திருநெல்வேலி மாந்தர்களும், அவர்களது வாழ்வியலும் பற்றி சிறப்பானவை. அந்தப் பிரதேச மனித உணர்வுகளை சரியாகக் காட்டியவை. அவற்றை நல்ல திரைப்படங்களாக ஆக்கும் முயற்சுகள் பற்றி பாலு மகேந்திரா போன்ற இயக்குனர்கள் சிலாகித்திருக்கிறார்கள்.

அந்த வரிசையில் “பொருநை” என்ற தலைப்பில் வந்திருக்கும் நாவல் ஒரு வகையான சுயசரிதை தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. நாவலை காவ்யா சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் சுந்தரபாண்டியன் என்ற பெயரில் வெளியிட்டு இருக்கிறார். இது ஒரு மாணவர், ஆறுமுகம் என்ற கதாபாத்திரம் பற்றியது. தாமிரபரணிக் கரையில் வசிக்கிறான். தமிழ் கற்கிறான். தமிழ்

பொருறை நாவல் | சுந்தரபாண்டியன்
 விலை: ரூ.150 | வெளியீடு: காவ்யா பதிப்பகம்

கற்கிற சூழலும் அவனைச் சுற்றியுள்ள சூழலும் அவனை வாழ்க்கை சார்ந்த பல புது ஆர்வம் கொண்டு வாழ்க்கையைச் செலுத்த செல்கிறது. பழைய பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி சார்ந்த விஷயங்கள். பாளையங்கோட்டை, திருநெல்வேலி, வேணுவனம், கொற்கை என்று பல விஷயங்களை அவன் சுற்றுலாவுக்காக திரிந்து மனதில் ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவை அவனுடைய அனுபவங்களில் சில அடுக்குகளாக மாறிப் போகின்றன.

இந்த நாவலில் ஆரம்பத்தில் உள்ள பேச்சு நடை சட்டென உரைநடையாக மாறுவது கூட நல்ல விஷயம் தான். பேச்சு நடை ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கும் தனித்தன்மையாக இருக்கிற போது அதை எல்லோரும் விரும்பிப் படிப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் உரைநடையான ஒரு பொதுமொழி என்பது எல்லோருக்கும் இயல்பாகி விடுகிறது. சுலபமாக வாசிக்கவும் ஏதுவாகி விடுகிறது. அப்படித்தான் பேச்சு நிலையில் ஒரு பகுதியாய் ஆரம்பிக்கின்ற நாவல் பின்னால் பொது மொழியாய் உரைநடைக்குள் வந்து விடுகிறது.

அந்த உரைநடையில் பல விஷயங்கள் கவனிக்கவும் கூர்மையான வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சொல்லவும் முடிகிறது. தப்பு செய்தவர்கள் தப்பவே முடியாது என்று சில கதாபாத்திரங்கள் வந்து போகிறார்கள். நாடகம் என்றால் இது மேடையில் பார்க்கிற விஷயமாக இல்லை. வாழ்க்கையில் பார்க்கிற பல விஷயங்களில் நாடகம் இருப்பது இந்த நாவலில் பல சம்பவங்களில் இனம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது

காவ்யா சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் கிண்டலும் நக்கலும் அவரின் உரைநடையிலும் பேச்சிலும் பல சமயங்களில் தட்டுப்படும். அதைத்தான் தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் என்று அறிய இயேசு வருவார் போன்ற விஷயங்களிலும் அஞ்ச குஞ்சு என்றாரே வள்ளுவர் என்ற சம்பவங்களிலும் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. இது மாதிரி போகிற போக்கில் வாழ்க்கை சம்பவங்களை அடுக்குகின்ற போது இலக்கியம் பற்றிய ஆழமான புரிதலையும் தந்து விடுகிறார். இலக்கியம் இல்லாத அறிவியல் வீண் என்பது போல் அறிவியல் இல்லாத இலக்கியமும் வீண் என்பதை சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்.

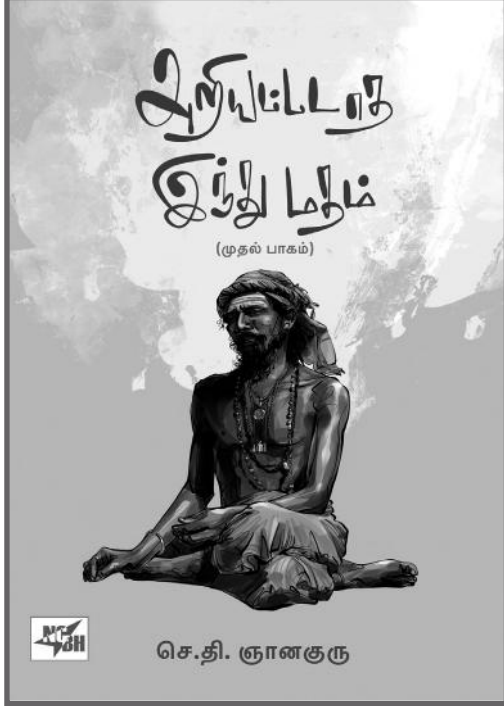
இந்த நாவலில் தமிழ்க் கல்வி படிக்கிற ஆறுமுகம் அவர்களின் கல்லூரி வாழ்க்கை மற்றும் சுற்றியுள்ளவருடைய அனுபவங்களால் நிரம்பி இருக்கிறது. இந்த அனுபவங்கள் மூலம் தமிழக வரலாறும், தமிழக அரசியல் கலை இலக்கிய சூழலும் பதிவாகி இருக்கிறது. ஒரு காலகட்டத்தின் சரித்திரப் பதிவாக பல விஷயங்கள் நாவல் துணையோடு வந்து விடுகின்றன

பொருறை பொதிகையில் பிறந்தது. அகத்தியரின் தமிழ் தண்ணீராய்ப் பாய்ந்தது. இதனை வால்மீகியாக இருக்கட்டும், வியாசராகட்டும், காளிதாசராக இருக்கட்டும், எல்லோரும் இதனைப் பாராட்டிப் பாடி இருக்கிறார்கள். தாமிரபரணி என்பது இன்னொரு பெயர் என்றொரு குறிப்பு வருகிறது. இந்தக் குறிப்புக்கான அம்சங்களை வாழ்வியல் அனுபவங்களோடு பல்வேறு இடப் பதிவுகள், மனிதர்கள் ஆர்வங்கள் மூலமாக இந்த நாவலில் திறப்பு இருக்கிறது. சுய சரிதை தன்மை கொண்ட இந்த நாவலில் சுந்தரபாண்டியன் அவர்களையும் அவர்களோடு இருக்கிற நண்பர்களையும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். இந்த அடையாளம் காணுதல் என்பதற்கு, மனிதர்களோடு இயைந்த வகையில் இந்த நாவலின் புனைவு உதவுகிறது என்பது முக்கியமானது.

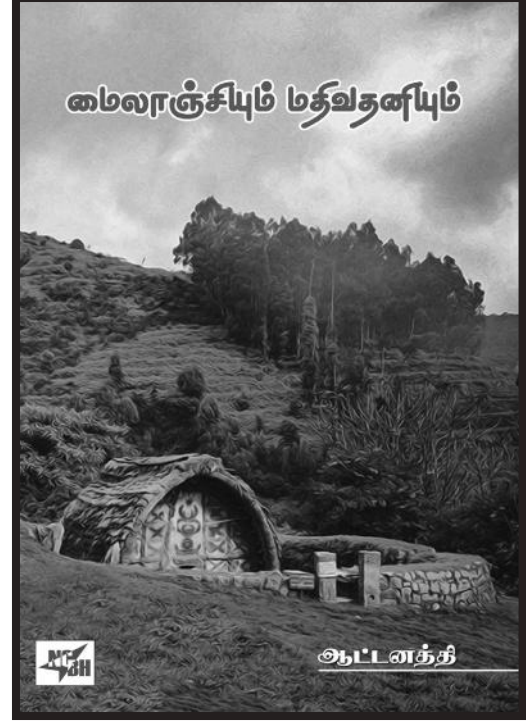
கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர்.

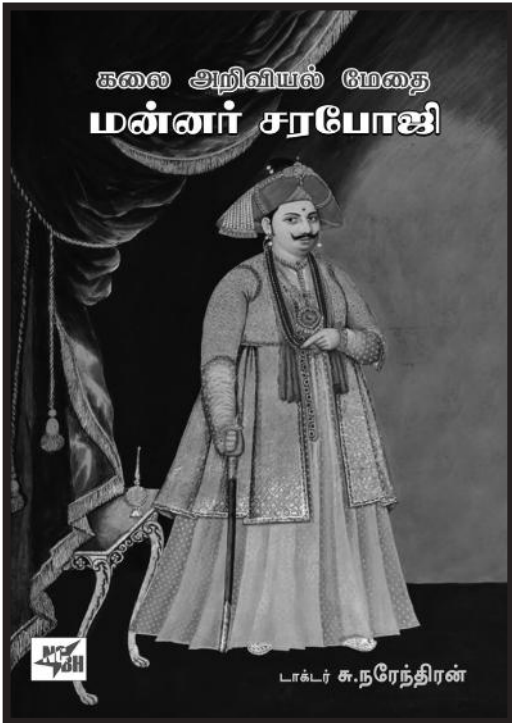
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

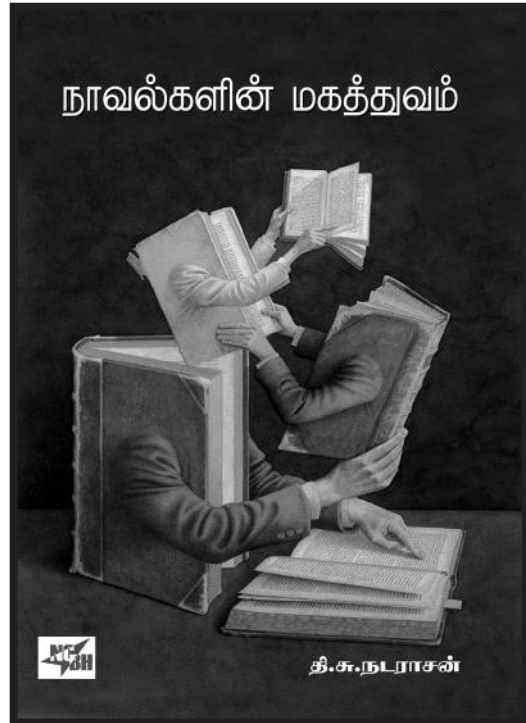
₹ 350/-

₹ 115/-

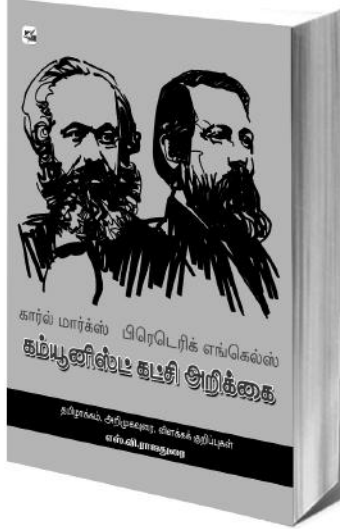
₹ 380/-

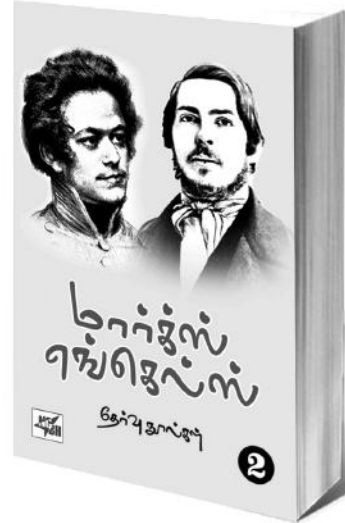
₹ 180/-

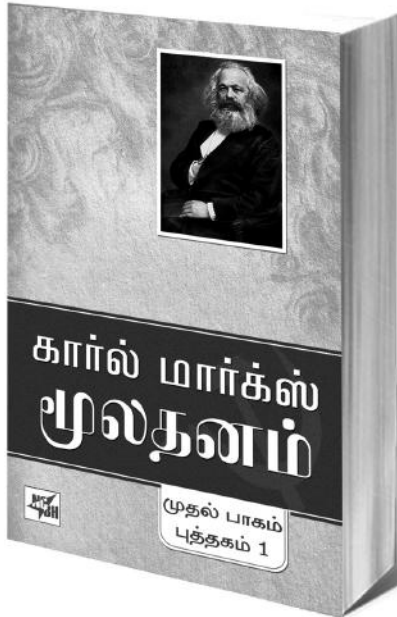
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் மார்க்சிய வெளியீடுகள்

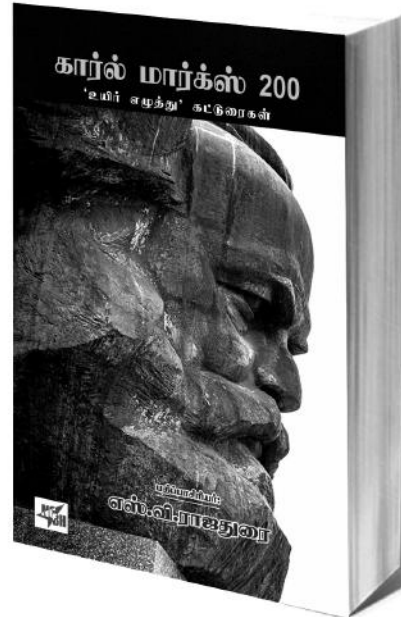
கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை
கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ்
தமிழாக்கம், அறிமுகவுரை, விளக்கக் குறிப்புகள்
எஸ்.வி.ராஜதுரை
₹ 550/-

மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ்
தேர்வு நூல்கள் மற்றும் வாழ்க்கை வரலாறுகள்
20 தொகுதிகள்
பதிப்பாசிரியர் - ந.முத்துமோகன்
₹ 5000/-

மூலதனம்
கார்ல் மார்க்ஸ்
மூன்று பாகங்களும் சேர்ந்து ஐந்து புத்தகங்களும்
₹ 2900/-

கார்ல் மார்க்ஸ் 200
பதிப்பாசிரியர் - எஸ்.வி.ராஜதுரை
₹ 675/-

நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கும் குழந்தை

மருத்துவர் ப.வைத்திலிங்கம்

குழந்தையின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு பள்ளிக் கல்வி. பள்ளிக்கூடம் நல்ல குடிமகன்களை உருவாக்கி நாட்டிற்கு அர்ப்பணிக்கும் இடம். அங்கே குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் மன முதிர்ச்சிக்கும் அடித்தளம் போடப்படுகிறது. பெற்றோர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பள்ளிக்கூடத்தில் குழந்தைக்கு அட்மிஷன் கிடைத்தால் பெருமகிழ்ச்சி அனைவருக்கும். சிறு குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் வீட்டின் தொடர்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அங்கே இருக்கும் குழலும் குழந்தைகள் இயல்பாக உணரும்படியும் படிப்பதற்குத் தூண்டும்படியும் இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து பள்ளிக்கூடம் செல்லும் குழந்தை திடீரென்று ஒரு நாள் 'நான் பள்ளிக்குப் போக மாட்டேன்' என்று அடம்பிடித்தால் ஏதேனும் காரணம் இருக்குமோ என்று பெற்றோர்கள் எண்ண வேண்டுமே ஒழிய குழந்தையைக் கட்டாயப்படுத்தி பள்ளிக்கு அனுப்பக் கூடாது. குழந்தைகள் இப்படி

பள்ளிக்குப் போக மறுப்பதை SCHOOL REFUSAL என்றும், போவதற்குப் பயப்படும் உணர்வுபூர்வமான நிலையை SCHOOL PHOBIA என்றும் கூறுகிறார்கள். சிறு குழந்தைகள், மற்றும் பதன்பருவத்தினரின் மனப்போக்கு பற்றியும் அவர்கள் பள்ளி செல்ல மறுப்பதற்கான காரணங்கள் மற்றும் அதற்கான தீர்வுகள் பற்றியும் இந்தக் கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

சிறு குழந்தைகளிடம் தெரியும் காரணங்கள்.

வெளி உலகை ஆராயும் ஆர்வத்துடன் மன வளர்ச்சியும், பிறருடன் பழகும் முதிர்ச்சியும் இயல்பாக இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு பள்ளி செல்லுவதில் சிக்கல்கள் ஏதும் இருக்காது. மற்றவர்கள் அவர்களுக்கே உரிய பய உணர்வோடு பள்ளிக்கூடத்தை அணுகுவதால் தினமும் வீட்டில் களேபரப் படுத்தி விடுவார்கள். 'இன்று பள்ளிக்குப் போக மாட்டேன்' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விடுவார்கள். பயத்துடன் பதற்றமும் சேர்ந்துகொண்டு காலையில் பள்ளி செல்லும் நேரம் வரும்போது வயிற்று வலி, தலைவலி, மயக்கம் போன்ற காரணங்களைச் சொல்லி பள்ளிக்கு செல்வதைத் தவிர்க்கப் பார்ப்பார்கள். வீட்டில் எங்கேனும் போய் ஒளிந்து கொள்வார்கள். பெற்றோர்களிடம் கெஞ்சுவார்கள். இவர்களிடம் பயம் தவிர மற்ற மருத்துவக் காரணங்கள் ஏதும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

நிறைய குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோரைப் பிரிந்து இருக்க வேண்டுமே என்ற பெரிய கவலையும் அதனால் ஏற்படும் மன அழுத்தமுமே பள்ளிக்கு செல்வதைத் தவிர்க்கத் தூண்டும். அறிமுகமற்ற புதிய சூழல் பயத்தை மேலும் அதிகரிக்கும். இம்மாதிரியான குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்தை வேற்று கிரகம் போன்ற உணர்வுகளுடன் அணுகுகிறார்கள் என்றே சொல்லலாம். இன்னும் ஒரு சில குழந்தைகள் வீட்டில் உள்ள பெற்றோர்களின் கவனத்தைத் தங்கள் பக்கம் திருப்ப 'இன்று பள்ளிக்குப் போக மாட்டேன்' என்ற ஆயுதத்தை உபயோகிப்பார்கள். வீட்டில் அடம் பிடித்து சாதிக்கும் குழந்தைகளுக்கு இந்த டெக்னிக் எளிதில் வந்துவிடும்.

வீட்டில் உள்ள காரணங்கள்

சில நேரங்களில் பெற்றோர்களே குழந்தைகளைப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தும் கட்டாயத்திற்கு தள்ளப்பட்டு விடுகிறார்கள். இதற்கான காரணங்கள் வீட்டிலும் வெளியிலும் நிறைய இருக்கின்றன. உடல்நலக் குறைபாடு, அவசர நிகழ்வுகள் போன்று பல உள்ளன. வீட்டில் நிலவும் வறுமை, வேலைக்குப் போக வேண்டிய கட்டாயம், நெருங்கிய உறவுகளின் இழப்பு போன்ற காரணங்களுக்கு தீர்வுகளும் அவ்வளவு எளிதல்ல.

படிப்பின் அருமை தெரியாத பெற்றோர்கள், அமைதியற்ற குடும்ப சூழல், வன்முறை, போதை என பாதை மாறிய பெற்றோர்கள் நடுவே வளரும் குழந்தைக்கும் இயல்பாகவே படிப்பில் நாட்டம் வராது.

பள்ளியில் உள்ள காரணங்கள்

ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டீன் ஒருமுறை 'நான் யாருக்கும் கற்பிக்கத் தேவை இல்லை, அவர்கள் கற்பதற்கான சூழலை மட்டுமே கொடுக்கிறேன்' என்றாராம். ஆசிரியர் மாணவர் உறவு நன்றாக இருக்கும்போது குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கும் நிலை குறைந்து விடும். அதுபோல் பள்ளிக்கூடங்கள் குழந்தைகளைப் பயமுறுத்தா வண்ணம் அவர்களின் மனமும் அறிவும் வளரும்படியான சூழலைக் கொடுக்க வேண்டும்.

படிப்பில் பின் தங்கியுள்ள குழந்தைகளுக்கு டெஸ்ட், மார்க், மதிப்பீடு என்றாலே சற்று பயம் வந்து விடும். அத்துடன் அடிக்கடி பள்ளிக்கூடம் போகாத நிலையும் சேர்ந்து முடிக்க வேண்டிய வீட்டுப் பாடங்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்து கொள்ளும். மீண்டும் பள்ளிக்குப் போகலாம் என்று முடிவு செய்தாலும் ஆசிரியர்களின் கண்டிப்புக்கு ஆளாக வேண்டுமே என்ற எண்ணம் மேலோங்குவதால் போகாமல் இருந்தாலே பரவாயில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுவார்கள். பின்னர் படிப்பதில் ஆர்வக் குறைவும், தேர்வுகளில் குறைவான மதிப்பெண்களும் வருவதால் நாளடைவில் வகுப்புத் தோழர்களிடம் இருந்தும் ஆசிரியர்களிடம் இருந்தும் விலகி வந்து விடுவார்கள். பாதியில் படிப்பை விட்டு விட்டு வேறு வேலையில் ஆர்வம் கொள்வார்கள். இந்த விபரீத வளையத்திற்குள் குழந்தைகள் சிக்காமல் பெற்றோர்கள் பார்க்க வேண்டும்.

பெற்றோர்கள் என்ன செய்யலாம்?

குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கும் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வே கூடிய சீக்கிரம் குழந்தையை மீண்டும் பள்ளிக்கூடம் போக வைப்பதுதான். பிரச்சினை எங்கே உள்ளது என கண்டுபிடித்து தீர்க்கும் முயற்சியையும் அங்கிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும். பெரும்பாலான நேரங்களில் பெற்றோர்களும் பள்ளி ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து எளிதில் தீர்த்து விடலாம்.

ஆரம்பப் பள்ளி செல்லும் குழந்தை போக மாட்டேன் என்று சொல்லும்போது பெரும்பாலும் பெற்றோர்களைப் பிரிந்து இருக்க வேண்டுமே என்ற பயமும் பதட்டமுமே காரணமாக இருப்பதால்

அவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறிமுகம் செய்து பயத்தைப் போக்கலாம்.

முதலில் பெற்றோருடன் ஒரு விசிட், பிறகு தனியாக ஒரு 1-2 மணி நேரம், போகப் போக நேரத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இங்கே குழந்தை மீது சற்று கண்டிப்பைக் காட்டி பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப வேண்டும். குழந்தைமேல் அனுதாபப்படத் தேவையில்லை.

தேவையிருப்பின் பள்ளியில் பயமற்று இருக்கும் இன்னுமொரு குழந்தையுடன் நம் குழந்தையை நண்பனாக்கி விட்டால் எளிதில் இயல்பாகி விடுவார்கள். வீட்டிலும் பயமற்று பிறரோடு பழகும் திறமையை வளர்க்கும்படி பெற்றோர்கள் சொல்லித் தர வேண்டும். பள்ளியில் உள்ள ஆசிரியர்களும் அவர்களுக்கு சின்னச் சின்ன வேலைகளும் பொறுப்புகளும் கொடுத்து ஆசிரியர்கள் மீதான பயத்தைப் போக்கலாம்.

உடல்நிலை சரியில்லாத குழந்தையை பள்ளிக்கு அனுப்புவது தவறு. அதே நேரம் பயத்தினால் போக மாட்டேன் என்று சொல்லும் குழந்தையை அடையாளம் காணவும் தெரிய வேண்டும். வீட்டில் படிப்புக்கும், வீட்டுப்பாடத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வளர்க்க வேண்டும். குழந்தைகளின் வகுப்புத் தோழர்கள் பற்றியும், பள்ளிக்கூடம் பற்றியும் அவ்வப்போது குழந்தைகளிடம் பெருமையாகப் பேசி, பள்ளிக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எப்போதும் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகள் எப்போதும் பரிசும் பாராட்டும் விரும்புவார்கள். சிறுசிறு பாராட்டுக்கள், பரிசுகள், குழந்தை அடம் இல்லாமல் பள்ளிசென்று வந்த பிறகு கொடுக்கலாம். முன்னரே கொடுத்து விடாதீர்கள்.

பதின் பருவமும் பள்ளிக்கூட மறுப்பும்

பதன்பருவம் முழுவதுமே குழந்தைகள் வாழ்வில் ஒரு கொந்தளிப்பான காலம். ஹார்மோன்களின் தாக்கத்தால் உடல் அளவில் நிறைய மாற்றங்கள், மனதளவில் அலைபாயும் எண்ணங்கள், உணர்ச்சிப் பிரவாகங்கள், மனப்பதட்டம், மனச்சோர்வு என பதன்பருவம் முழுவதும் நிரம்பிக் கிடக்கும். இவைகளுக்கு மத்தியில் அந்தக் குழந்தை படிப்பிலும், மற்ற சமூகத் திறமைகளிலும் சாதித்து தனக்கென ஒரு இடம் பிடிக்க வேண்டும். பதன்பருவத்துக் குழந்தைகளை வீட்டில் உள்ளவர்கள் தொடர்ந்து கண்காணிக்கவும் இயலாது. அவர்களுக்கும் படிப்பில் ஆர்வமும் பொறுப்பும் வந்து விடுவதால் பள்ளிக்கூடம் போக மறுக்கும் நிலையும் வராது.

ஆனாலும் ஒரு உண்மை குழந்தை, பள்ளிக்குப் போக மாட்டேன் என்று சொல்லும்போது வீட்டில் இருப்பவர்கள் அதை அலட்சியப்படுத்த முடியாது.

இந்த வயதில் மன அழுத்தம், மனச் சோர்வு, சக மாணவர்களுடன் சண்டை, ஆசிரியர்களோடு பிரச்சினை, கிண்டல், கேலி, வன்முறை, பாலின ரீதியான துன்புறுத்தல் என எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்.

அரிதாக இந்த வயதில் ஒரு சில குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்கிறேன் என்று பெற்றோர்களிடம் சொல்லி விட்டு பள்ளிக்குச் செல்லாமல் நண்பர்களுடனோ அல்லது தனியாகவோ தாங்கள் விரும்பிய இடத்திற்கு சென்று பொழுதைக் கழித்துவிட்டு சாயங்காலம் வீட்டுக்கு எப்போதும் போல வந்து சேருவார்கள். இதை ஆங்கிலத்தில் TRUANCY என்பார்கள். பெற்றோர்களால் குழந்தை பள்ளிக்குச் செல்லவில்லை என்பதை எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

இந்தக் குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையே என்ற வருத்தமோ, கவலையோ இருக்காது. மனச்சோர்வோ அல்லது மன அழுத்தமோ இவர்களிடம் காண முடியாது. பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டிய கட்டாயம் வந்தாலும் வெறுப்பாகவே பள்ளி செல்லுவார்கள். பள்ளிக்கூடமும் அங்கே ஆசிரியர்களும் இம்மாதிரி குழந்தைகளுக்குப் பிடிக்காதவர்களாக இருப்பார்கள். ஆனால் வெளியில் பிடித்த நண்பர்கள் வட்டத்துடன் ஒன்றிப்போய் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள்.

இந்த மாதிரிப் பழக்கம் இருக்கும் குழந்தைகளை அனைவரும் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்ப்பதும், கண்டிப்பதும் தண்டிப்பதும் நடந்தேறும். குழந்தைகளும் நாளடைவில் பெற்றோர்களை எதிர்த்துப் பேசவும் நடக்கவும் கற்றுக் கொள்ளுவார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பொய் பேசுவதும் திருடுவதும் வந்து சேரும். போதை, வன்முறை என்று மாறி பள்ளிப்படிப்பு வேண்டாம் என்று தாங்களாகவே நிறுத்திக்கொள்வார்கள். இங்கே ஒரு புள்ளி விபரத்தை நினைவு படுத்துகிறேன். முன்னேறிய நாடான அமெரிக்காவில் சிறைகளில் உள்ளவர்களில் 68 சதவீதம் பேர் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை பாதியில் நிறுத்தியவர்கள் என்று ஒரு ஆய்வு சொல்லுகிறது.

என்ன செய்யலாம்?

பதின் பருவத்தினர் பள்ளிசெல்ல மறுக்கிறார்கள் என்றால் அது பெற்றோர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை மணி! உடனடியாக அலட்சியப் படுத்தாமல் காரணம் கண்டு குழந்தையை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பள்ளி நிர்வாகம், மனவியல் ஆலோசகர்கள், மனநோய் மருத்துவர்கள் என அனைத்து தரப்பினரின் பங்களிப்போடு தீர்வு காண வேண்டி வரும்.

கட்டுரையாளர், குழந்தை மருத்துவ நிபுணர்.

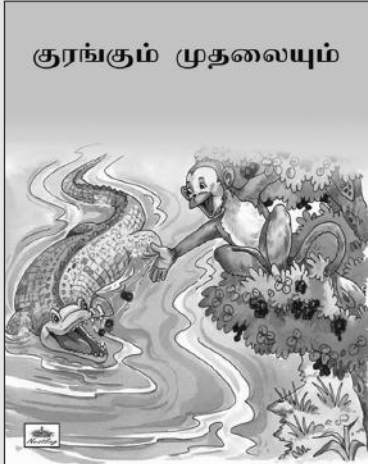
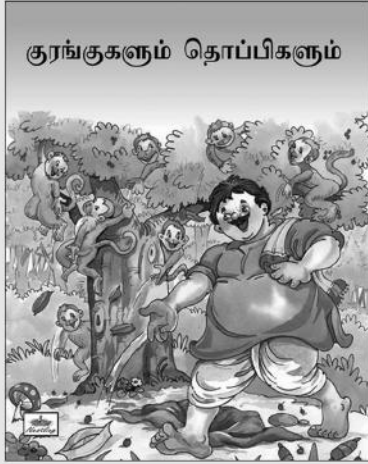
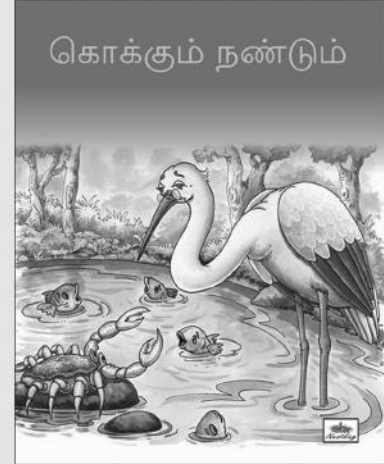
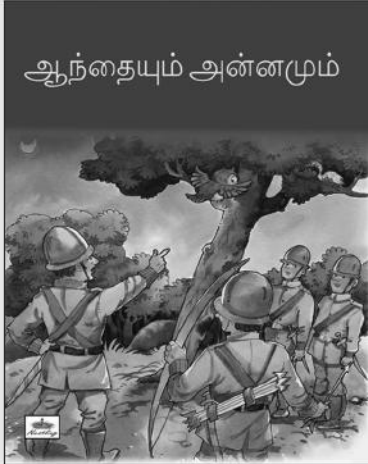
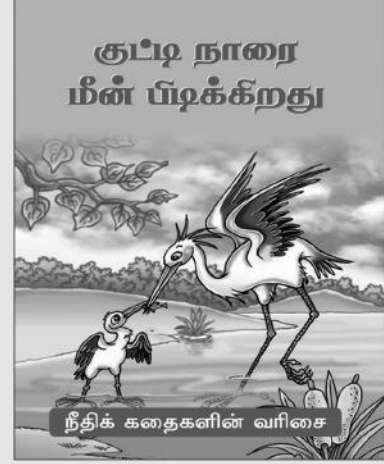
நியூ செஞ்சுரிபின்

2-வது பருவம்

நெஸ்லிங் வெளியீடாக உலகப் புகழ்பெற்ற சிறார் கதைகள்

(ஒவ்வொன்றும் தலா ரூ.110)

நெஸ்லிங் புகல்ஸ் பப்ளிஷிங் அன்ட் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்ஸ் (பி) லிட.,

41-பி, சிடகோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎ 044 - 26251968, 26258410, 48601884 | www.ncbhpublisher.in | email: nestlingbooks@gmail.com

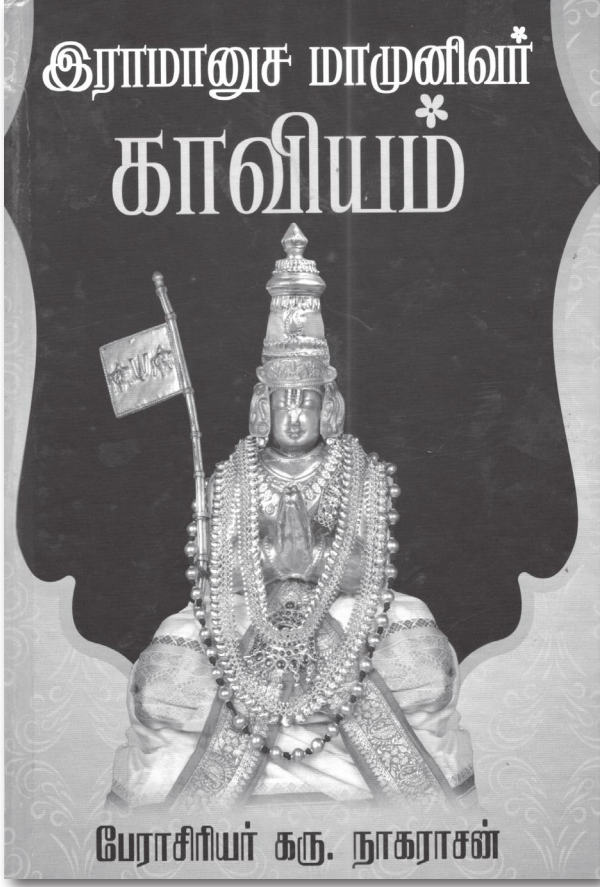
சமத்துவ மாமுனி

ஜே. ஜெகதீரட்சகன்

தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஆழங்கால்பட்டவரும், கவிதை, நாடகம், சிறுகதை, மேடைப் பேச்சு, தமிழாய்வு எனத் தமிழின் எல்லா நிலைகளிலும் தம் இருப்பை அழுத்தமாக நிரூபித்தவருமான கலைமாமணி பேரா. கரு. நாகராசன் அவர்கள். அண்மையில் எழுதி வெளியிட்ட படைப்பே இராமானுச மாமுனிவர் காவியம்.

பேரா. கரு. நாகராசன் அவர்கள் தாம் எதற்காக இராமானுஜர் மீது காவியம் படைக்க வேண்டுமென்ற காரணத்தை வெளிப்படுத்துகையில், “மானுடப் பிறவியைக் கடக்கும் பக்திப் பாலம் அமைத்திட்ட அற்புதர். பேதமில்லாமல், எல்லா உயிர்களிலும் பகவானைக் கண்ட மனிதாபிமானி மகான் இராமானுசர்” (ப.15) என்கிறார்.

இக்காவியம் திருப்பெரும்புதூர் காண்டம், திருக்கச்சிக் காண்டம், திருவரங்கக் காண்டம் என்னும் மூன்று காண்டங்களையும் தொண்டை மண்டலப் படலம் தொடங்கி உடையவர் திருநாடு அடைந்த படலம் ஈறாக 53 படலங்களால் ஆகியுள்ளது.

காவியம் படைக்கும்போது எழும் இடர்ப்பாடுகள் ஏராளம். வரலாற்றை மாற்றி விடுதல் கூடாது; அதே வேளையில் கவித்துவம் சிதையவும் கூடாது என்கிற கடப்பாடு படைப்பாளனுக்கு கடிவாளமிட்டு விடுகிறது. எனவே, தண்டவாளத் தடமென மிகாமலும் குறையாமலும் பயணிக்க வேண்டிய கட்டாயமும் படைப்பாளருக்கு இருப்பதால் நேரும் இன்னல்கள் சொல்லி மாளாதவை.

சமகால வரலாற்றையே திரித்தும் மறுத்தும் தம் கருத்துகளை உட்செலுத்தியும் படைக்கின்ற இன்றைய சூழலில், ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படைப்பதில் நேருகின்ற சவால்கள் சொல்லில் அடங்காதவை. தகவல் திரட்டல் - அதன் உண்மைநிலை - சரிபார்த்தல் என இடர்ப்பாடுகள் மிகுந்திருக்கும். அத்தகைய சவால்களையெல்லாம் நுட்பமாகக் கையாண்டு படைக்கப்பட்ட காவியமே இராமானுசு காவியமாகும்.

இந்த நூல் இராமானுசர் பயணம் செய்த இடங்களில் எல்லாம் நம்மையும் கைப்பிடித்து

அழைத்துச் செல்கிறது. இராமானுச முனிவரின் கண்களால் ஆயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த சமூகத்தை படம்பிடித்துக் காட்டி வியப்பிலாழ்த்துகிறது

சமூக நலனில் பெரிதும் அக்கறையுடைய பெரியார்கள் எல்லா மதத்திலும் உள்ளனர். அவர்களின் குறிக்கோள் - நோக்கம் யாவும் சமூகத்தின் விளிம்புக்குத் தள்ளப்பட்டவர்கள் மேன்மையடைய வேண்டும் - பொது நீரோட்டத்தில் கலக்க வேண்டுமென்பதாகவே இருந்தது. மதம்சார்ந்த யாவும் தற்காலத்தில் ஏராளமான வாத - பிரதிவாதங்களுக்கு அடித்தளமிடுகின்றது. அதனால் எழுகின்ற காழ்ப்பும் சச்சரவுகளும் நாளுக்குநாள் கூடித் தழைக்கின்றது. சமத்துவத்தைப் பேண வேண்டுமென்று விரும்பி அதுகுறித்துப் பேசுவோரை வரவேற்பதற்கோ அவர்களுக்குரிய இடத்தை வழங்கவோ இச்சமூகம் தயாராக இல்லை. எனவேதான் இராமானுசர் போன்ற சமூகப் பெரியோர்களின் வாழ்வும் பணிகளும் இளையோரிடம் சென்று சேரவேயில்லை. ஆனால், அத்தகைய பெரியோர்கள் தங்களுக்கு உரிய அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லையே என ஏங்கித் திரியாமல் தங்களின் செயல்பாடுகளை ஒருபோதும் சுருக்கிக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்து செயலாற்றினர். அவ்வாறு செயலாற்றியவர்களில் இராமானுசர் குறிக்கத்தக்கவர்.

வைதீகக் குடும்பத்தில் பிறந்து சமூக - சாதிய வேறுபாடுகள் இறுகியிருந்த காலத்தில் அதற்கெதிரான நிலைப்பாட்டில் உறுதியாக நின்றவர். புத்த பெருமானுக்கும் புரட்சியாளர் அம்பேத்கருக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சமூக மாற்றத்திற்கான அடிச்சுவட்டை சமூகத்திற்கு உருவாக்கி அளித்தவர் இராமானுசர்.

சனாதானம் குறித்த எதிர் கருத்துகள் சமகாலத்தில் வலுத்துள்ளன. அதனை எதிர்ப்போர் தொகையும் கணிசமாக உயர்ந்துள்ளது. ஆனால் இதுபோன்ற ஆதரவு சூழல்கள் வாய்த்திராத காலத்தில் - அதுகுறித்து பேசவும் பயப்பட்ட காலத்தில் அதனைச் செயல்படுத்திய இராமானுசரின் செய்கைகள் வியக்கவைக்கின்றன. அதனை இந்நூல் சுவைபட எடுத்துரைக்கிறது. காலத்தால் பெருமளவு நினைக்கப்படாத கருத்துன்றிப் படிக்கப்படாத இராமானுசரின் வாழ்வியல் சித்திரத்தை முழுமையாகத் தாங்கியுள்ளது இக்காவியம்.

விரும்புகின்ற அடியாரின் உள்ளமெலாம்

கோயிலென

இருக்கின்ற இறைவனையே தொழுவதிலும்

வேற்றுமையா!

ஒரு பிள்ளை கோயிலுக்குள், மறுபிள்ளை

வீதியிலே.

இருவேறு நிலைமையிதை ஏற்கின்ற

தெய்வமுண்டோ?

என்கிற பகுத்தறிவுக் கேள்வியை முன்வைத்த இராமானுசரின் உள்ளக்கிடக்கையை அதே பாய்ச்சலுடன் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதை இக்காவியத்தின் பல பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. மரபு வழியில் பாபுனைய விரும்புவோருக்கும் இந்நூல் மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதமாகும். கருத்தைப் போன்றே இந்த நூலாசிரியரின் நடையும் ஆற்றொழுக்கெனப் பாய்கிறது.

பெரியார், அம்பேத்கர் போன்றோர் அரசியல் தளத்தில் நின்று முன்னெடுத்த சீர்திருத்தங்களை ஆன்மீகத் தளத்தில் நிகழ்த்தியவர் இராமானுசர். இராமானுசர் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்றுப் படைப்புகள் படைக்கப்பட்டிருப்பினும் இராமானுச மாமுனிவர் காவியம் தனித்து மின்னித் துலங்குகிறது.

ஆற்றொழுக்காகக் கையாண்டுள்ள இந்தக் காவியத்தின் போக்கு - அதன் உவமை - சொல்லாட்சி என எல்லா நிலைகளிலும் செம்மாந்து நிற்கின்றது. மறுபுறம், பாடலுக்கு இடப்பட்டுள்ள தலைப்புகள் கவி

நயத்துடன் திகழ்கின்றன. காவியத்தின் போக்கினை அந்தத் தலைப்புகளைக் கொண்டே உள்வாங்கிட ஏதுவாயமைகின்றன. இக்காவியத்தில் நான்குசீர் விருத்தம், அறுசீர்க் கழிநெடிலடி விருத்தம், எழுசீர்க் கழிநெடிலடி விருத்தம், எண்சீர்க் கழிநெடிலடி விருத்தம் போன்ற விருத்தப்பாவின் வடிவங்களை உரியவாறு கையாண்டுள்ளார்.

பொருள் புரியாத பழஞ்சொற்களைக் கையாண்டு படிப்போர்க்கு மிரட்சியளிக்கின்ற சூழலில் எளிய சொற்களால் நிறைவான கவித்துவ அனுபவத்துக்குள் ஆழ்த்துகிறார் படைப்பாளர். தொட்டஇடமெல்லாம் தித்திக்கின்ற சர்க்கரைப் பொங்கலென ஒவ்வொரு வரியிலும் கவித்துவமும் பொங்கி வழிகின்றது.

சமகாலத்தில் தமிழ் யாப்பியலின் நுட்பமறிந்து புனைபவர்கள் அருகிவிட்டனர். அந்த வகையில் பேரா. கரு. நாகராசன் அவர்கள் தமிழுலகின் தற்கால பெரும் பேறெனலாம். இக்காவியத்தைப் பெருங்கொடையெனலாம்.

கட்டுரையாளர், துணைப் பேராசிரியர், எஸ்.ஆர்.எம்.

பல்கலைக்கழகம், எழுத்தாளர்.

என்.சி.பி.எச் சிறுநூல் வரிசையில்...

₹ 45/-

இராமலிங்கர் ஆழமும் அகலமும்

முனைவர் இரா.சத்தியமூர்த்தி

இராமலிங்க வள்ளலார் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் இவ்வுலகிற்கும் இயற்கை அளித்த அருட்கொடை அவரது சிந்தனைகள் புரட்சிகரமானவை. சமூக நீதி, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், மனிதநேயம், உயிர் ஒருமை முதலியவற்றை மையப்படுத்தி ஒளிர்வை.

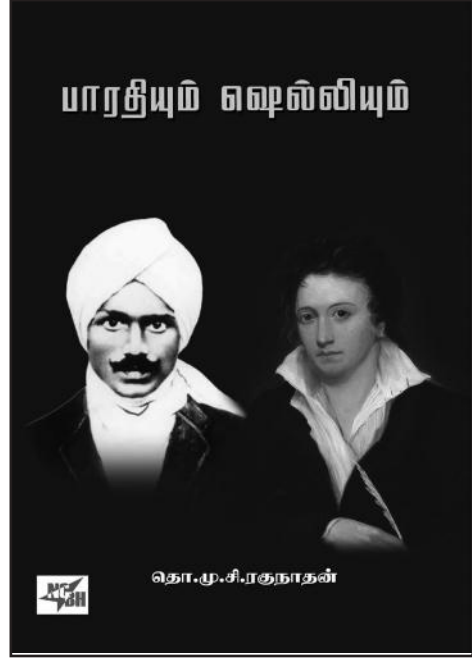
மொழி, வழிபாடு, மருத்துவம், தொண்டு, சமத்துவம், பொதுமை சமூக உணர்வு என வள்ளலாரின் கோட்பாடுகள் மற்றும் செயல் பாடுகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். பெருமானின் உபதேசப் பகுதியும் கடைசி வார்த்தைகளும் நமக்கு இன்றைய சூழலில் மிக அவசியமாகிறது. அதன் விளைவே இச்சிறுநூல்.

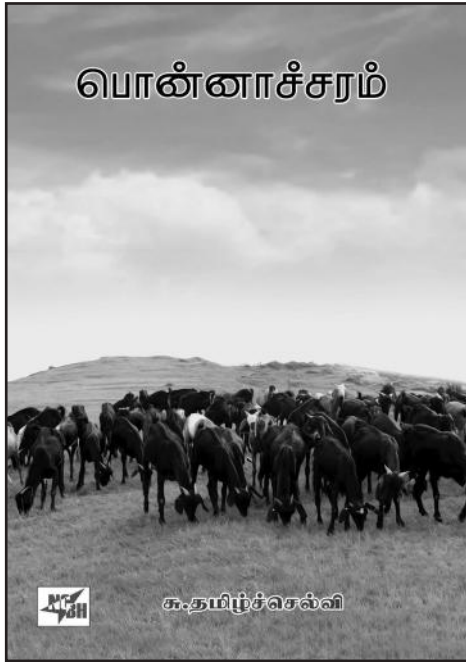
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

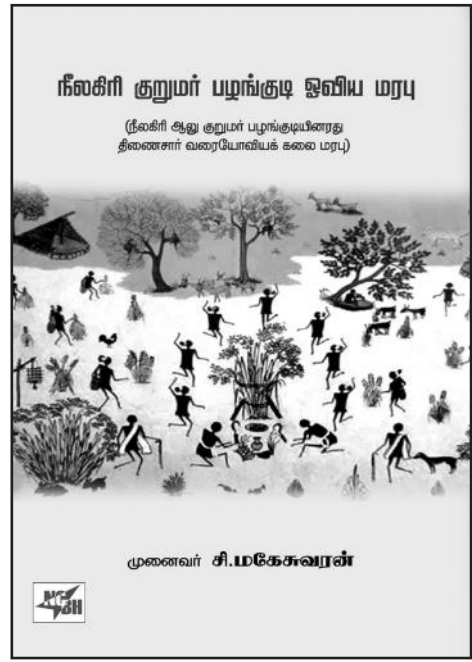
₹ 90/-

₹ 165/-

₹ 240/-

₹ 180/-

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

மீன் வேட்டையாடும் நாகப்பட்டின மீனவர்கள்

கனிமொழி செல்லத்துரை

தொல்குடிச் சமூகத்தில் வேட்டையாடுதல் என்பது, அதன் அன்றாட வாழ்வியலின் அத்தியாவசியமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அன்று, அதுதான் அவர்களின் அடிப்படைத் தொழில். காலங்கள் மாறினாலும், காலத்திற்கேற்ப பல்வேறு நவீனத் தொழில்நுட்ப முறைகள் மாறி மாறி வந்தாலும், வேட்டையாடுதல் என்பது இன்று வரையிலும், ஏதோ ஒரு வகையில் நடைமுறையில் இருக்கத்தான் செய்கிறது. விலங்குகள் மற்றும் போலவே, மீன் பிடித்தலும் கூட ஒருவகையான வேட்டையாடுதலேயாகும்.

ஆதிகாலத்தில் உணவுத்தேவைக்காகத் தொடங்கிய வேட்டையாடுதல் நாளடைவில் வீரத்தைக் காட்டும் செயல்பாடாகவும் மாறி, பின்னாளில் பொருளாதாரத் தேவைக்காக நடக்கும் ஒரு செயல்பாடாகவும் அமைகிறது எனலாம். வேட்டையாடுதலினைத் தனி வேட்டையாடல், கூட்டாக வேட்டையாடல், குழுவாக வேட்டையாடல் என மூவகைப்படுத்தலாம். வேட்டையாடுதலில் மிக முக்கியமான மீன் வேட்டை என்பது, ஒரு இனக்குழுச் சமூகத்தை மட்டும் சார்ந்ததா? இல்லை எல்லா இனக்குழுச் சமூகத்துக்கும் பொதுவானதா? என்பதையும் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

தனியாக வேட்டையாடுதல்

பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவற்றை மனிதன் உணவுத்தேவைக்காகத் தனியாக வேட்டையாடி வந்தான். வேட்டையாடலில் அவனின் ஆற்றல்கள் அற்புதமாக வெளிப்பட வெளிப்பட, நாளடைவில் அது அவனின் வீரத்தைக் காட்டும் செயல்பாடாகவும் மாறவே, தனியாக வேட்டையாடுதலில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டான். வேட்டையாடும் வீரம் அவன் குலத்தில் அவனுக்கு மதிப்பையும், மரியாதையையும் தேடிக்கொடுத்தது. இதனால்தான் வேட்டையாடி உயிர்விட்ட மனிதனை தெய்வமாக வழிபடும் மரபு நாட்டார் மரபாக இருந்துவருகிறது; வேட்டையின் போது வீரமரணம் அடைந்தவரின் அடையாளமாக கல் நட்டு வழிபாடு செய்து வந்தனர். இவ்வழிபாடு நடுகல் வழிபாடாக இன்றும் தொடர்கிறது. இவற்றின் எச்சமாக நாட்டார் வழிபாட்டுச் சடங்குகளில் விலங்கு பலியும் நடைபெறுகின்றது.

கூட்டாக வேட்டையாடுதல்

நண்பர்கள் அல்லது உறவினர்கள் என நான்கைந்து பேர் கூடி வேட்டையாடுதலை கூட்டாக வேட்டையாடுதல் எனலாம். அவர்கள் தங்களின் வேட்டைப் பொருளைத் தமக்குள் மட்டுமே பிரித்துக்கொள்வார்கள். வேட்டைப் பொருளை மட்டுமல்லாது, வேட்டைக்கருவிகளையும் கூட தமக்குள் பகிர்ந்துகொள்வார்கள். மேலும், கூட்டாக வேட்டையாடச் செல்லும் போது, அவர்கள் தமக்குள் ஒருவிதமான பரஸ்பரப் பாதுகாப்பு கிடைக்கின்றதாகவும் உணர்கிறார்கள். தனிநபர்கள் வேட்டையில் சேரும் போது கூட்டு வேட்டையாக மாறுகின்றது.

குழுவாக வேட்டையாடுதல்

குழுவாக வேட்டையாடுதலும் கூட்டாக வேட்டையாடுதல் தான் என்றாலும், இங்கே வரும் வேறுபாடு என்னவெனில், குழு வேட்டை என்பதில் பல்வேறு இனக்குழுக்கள் பங்கெடுக்கின்றன. அவர்கள் வேட்டையாடுதலை தங்களது இனக்குழுவுக்கான அடையாளமாகக் கருதுகின்றனர். சமூகமும் வேட்டையாடும் முறையைக் கொண்டு, இனக்குழுவினை அடையாளம் காண்கிறது. குழுவாகச் சென்று வேட்டையாடுபவர்கள் வேட்டைப் பொருளை தனது குழுவினருக்குப் பகிர்ந்தளித்தது போக, மீதமுள்ளவற்றை விற்று பொருளாதாரமாக மாற்றுகின்றனர்; மேலும், வேட்டைப் பொருளை எதிர்காலத் தேவைக்கு வேண்டியும் பாதுகாத்து வைக்கின்றனர். இந்த இனக்குழுக்கள் வேட்டையாடுதலின் வழி மட்டுமே

மனநிறைவு அடைகின்றனர். இனக்குழுக்கள் தங்களது குலக்குறியீடாக உள்ள விலங்குகளை ஒருபோதும் வேட்டையாடமாட்டார்கள். குறிப்பிட்ட விலங்கினை வேட்டையாடுவதை தம் பெருமையாகக் கொள்வர். அதுவே தங்களது இனக்குழுவிற்கு வெற்றி எனக் கருதி வெற்றியைக் கொண்டாடுவார்கள். குழு வேட்டை என்பது குழுவின் ஒற்றுமையாகும்.

இனக்குழு வேட்டை இன்று சடங்குகளாக நடைபெறுகிறது. தினந்தோறும் வேட்டையாடிய மனிதன் காலப்போக்கில் உணவுமுறை மாறுதல், அரசியல் சட்டங்கள், ஆன்மீகத் தாக்கம், அசைவ உணவு விலக்குதல் போன்ற பல்வேறு காரணங்களால் வேட்டையாடச் செல்வதைக் குறைத்துக் கொண்டான். இருந்த போதிலும், தொன்மைத் தொடர்பினைக் கைவிடாமல் வருடத்தில் ஒரு நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து, இனக்குழுவினர் அனைவரும் சேர்ந்து வேட்டையாடி வேட்டைப் பொருளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். தங்களது குல தெய்வத்திற்குப் படையல் செய்கின்றனர். வேட்டையாடுதல் தொன்மைத் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. ஆனால் மீன் வேட்டை அன்றும் இன்றும் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. இதற்கு முக்கியமான காரணம் மீன் என்பது உலகில் பெரும்பான்மையான மக்களின் தவிர்க்கமுடியாத உணவுப் பொருளாக இருப்பதுதான்.

வேட்டையாடலும் ஒரு வீரமே!

ஆதி மனிதன் தனது உணவுத்தேவைக்காக மட்டுமே வேட்டையாடத் தொடங்கினான். சில விலங்குகளின் மீது அச்சம் தோன்றியது. அவ்விலங்குகளை வேட்டையாடுவதன் வழி தன்னுடைய அச்சம் நீங்கி விட்டதாகக் கருதினான். அச்சமுட்டுகின்ற விலங்குகளைக் கொல்லும் போது தனது உயிரினையும் இழக்க நேரிடும். எனவே தனது உயிரினைப் பெரிதாக எண்ணாமல் அந்த விலங்குடன் நேருக்கு நேர் நின்று போராடி விலங்கினைக் கொல்வது என்பது பெரும் வீரமாகக் கருதப்பட்டது. போர்ப் பயிற்சிக்காக கொடிய விலங்குகளையும், பறவைகளையும் மறைந்திருந்து தாக்கினர். அதிலும் குறிப்பாக வில் அம்புகளைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். கத்தி, வாள், கூர்மையான கல், இரும்புக் கருவிகள் ஆகியன வேட்டையாடுவதற்கான கருவிகளாக இருந்தன. தங்களுக்குத் தொல்லை தரும் மனிதர்களை மட்டுமல்லாது, விலங்குகளைக் கொல்வதும் வீரமாகக் கருதப்பட்டது.

போர்க் காலத்தில் வெற்றியை முன்னிறுத்தி மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொண்டு இறந்து போகின்றனர். இதுவும் ஒருவகை வேட்டைதான். புராணங்களில் வரும் தெய்வக் கதாபாத்திரங்கள் விலங்குக்கொலையை வீரமாகக் காட்டியது. ஆனால், அதே விலங்கினை உணவாக உட்கொள்ளும் மனிதனை

விலக்கி வைத்து வேடிக்கை பார்க்கிறது. இது இந்துக்களின் தர்மமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. 'கொன்னா பாவம் தின்னாபோச்சு' என்பார்கள். ஆனால் கொன்றால் பாவம் இல்லை, தின்றால் மட்டும் பாவம் என்று கூறுவது ஒரு அபத்தமாகத் தோன்றுகிறது. காலங்காலமாக விலங்கினை வேட்டையாடி உணவாக உட்கொண்ட மனிதன் பின்னாளில் தீட்டு என ஒதுக்கப்பட்டான். இந்தக் கோட்பாட்டிற்குப் பின்னால் வைதீகம் ஒளிந்திருக்கிறது. இந்துக் கற்பிதங்கள் தோன்றிய பின்னர்தான், தொல்குடி சமூகத்தினர் சிலர் விலங்கு உணவினை விலக்கினர். விலங்கு வேட்டையில் உயிர் வதை என்பது தர்மமாகும். ஆனால் விலங்கின் ஊணை உண்பது மட்டும் அதர்மமாம். இதெப்படி அதர்மம் என்பது வைதீகத்துக்கு மட்டுமே புரிந்த ரகசியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மீன் வேட்டை

உணவு மற்றும் பொருளாதாரத் தேவையினை முன்வைத்து இன்றுவரையிலும் மீன் வேட்டை என்பது ஒரு தொடர்ச் செயல்பாடுதான். உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும், மீன் என்பது மனிதனுக்கு மிக முக்கியமான உணவுப் பொருளாக தொன்மைக்காலம் தொட்டே இருந்துவருகிறது. மீன்பிடித் தொழிலில், மீன் என்பது வேட்டையாடுபவனுக்கு உரிய பொருளாக மட்டுமல்லாது, வேட்டையில் ஈடுபடும் அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. வேட்டையாடுபவர்களைத் தாண்டி, மீன் பொது வெளிக்கு வரும்போது, வேட்டைப் பொருள் வாழ்வியலுக்கான பொருளாதாரமாக மாறுகின்றது. 'முந்தைய காலங்களில் தற்போதைய கண்டுபிடிப்புகள் இல்லாதபோது மீன்களை கல்லால் அடித்தும், கூர்மை பொருந்திய கம்புகள், ஈட்டிகள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி மீன்களைப் பிடித்தனர். பிறகு கட்டுமரங்கள், வலைகள் எனத் தற்போது சிறிய, பெரிய படகுகள் வரை மீன்கூட்டம்(மாப்பு) பார்த்து பல்வேறு நிலைகளில் தொழில் புரிகின்றனர்.' (இர. திவ்யா, ப-33)

நாகப்பட்டினம்

நீண்ட கடற்கரையைக் கொண்டிருக்கிற தமிழ்நாட்டில், நாகப்பட்டின மாவட்ட மீனவர்களை இக்கட்டுரை தன் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது. நாகப்பட்டினம் தொன்மையான வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் கொண்ட மாவட்டமாகத் திகழ்கிறது. இது நீண்ட வரலாற்றுச் சுவடுகளைக் கொண்டுள்ளது. நாகப்பட்டினம் என்ற பெயர் எப்படி வந்தது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. அவற்றை இளங்குமரனார் என்பவர் நாகப்பட்டினம் என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் மக்கள் வழக்காற்றில் வழங்கப்படும் வழக்காறு இவ்வாறு சொல்கிறது: சோழ மன்னன் நாகர் நாட்டை போரில் வென்று,

அந்நாட்டு இளவரசி பீலிவலையைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்; நாகர் நாட்டு இளவரசி பீலிவலை தனது குழந்தையுடன் கால் பதித்த இடம்தான் நாக நாடு என்றாகியது; நாளடைவில் நாகநாடு நாகப்பட்டினமாக மாறிற்று.

நாகப்பட்டினம் ஒரு துறைமுகமாகும். அதாவது, தேவநதி, ஓடம்போக்கி, கடுவையாறு என்ற மூன்று காவிரிக் கிளை ஆறுகள் கலக்குமிடம் நாகப்பட்டினம் துறைமுகமாகும். மேலும் காவிரியின் கிளை ஆறான வெள்ளையாறும், அரிந்திரா நதியும் வேளாங்கண்ணிக்கும், செருதூருக்கும் இடையில் கடலோடு கலக்கிறது.

நாகப்பட்டினம் மீனவர்கள்

தமிழ்நாட்டில் 600க்கும் மேற்பட்ட மீனவக் கிராமங்கள் உள்ளன. அவற்றில் 27 இனப்பிரிவுகள் உள்ளன. நாகப்பட்டினம் தொடங்கி சென்னை வரை பட்டினவர் என்ற இனக்குழுவினர்கடலுக்கு மிக அருகில் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் ஆழ்கடல் மீன்பிடித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர். இவர்களைப் போலவே பரவர் என்ற குழுவினரும் தென்மாவட்டங்களில் ஆழ்கடல் மீன் பிடித்தலில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்களின் பிரிவுகள் பட்டினவர், பரவர், பெரிய பட்டினவர், சின்னப்பட்டினவர், கரையாளர், மரைக்காயர், நுள்ளக் கரையாளர், அம்பளக்காரன், சோழியன், தெக்கத்தியான், அச்சாணி, சென்னப்பச் செட்டியார் என தொழில் மற்றும் திறமையின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பட்டினவர் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் தங்களை மீனவச் செட்டியார் என்றும் பர்வத ராஜகுல பட்டினச் செட்டிமார் என்றும் அழைத்துக்கொள்கின்றனர். இவர்களுள் பரவரும், பட்டினவரும் ஒரே பிரிவினைச் சார்ந்தவர் என்று கூறுகின்றனர். பரவர் என்பவர் கடல் முழுதும் பரந்து விரிந்து தொழில் செய்பவர்கள் ஆவார்கள். மரக்கலத்தில் சென்று மீன் பிடித்த மரக்கலராயர் தான் மரைக்காயர் எனப்பட்டனர். கரையில் கயிறு இழுத்து வேலை செய்தவர்கள் கரையாளர் எனப்பட்டனர். கடற்கரையில் சரியாக வேலை செய்யாதவர்கள் நுள்ளர் என்றும் நுள்ளக் கரையாளர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

நாகப்பட்டினக் கடற்கரைக் கிராமங்களை ஒட்டி வாழ்கின்றவர்கள் படையாச்சி என்ற இனக்குழுவினர். இவர்கள் குறித்து பழங்கதை ஒன்று வழங்கப்படுகிறது. சோழ மன்னர் தனது படைகளை அழைத்துக்கொண்டு, கடல்கடந்து போர் செய்வதற்காக நாகப்பட்டினம் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றார். கடலைப் பார்த்துவிட்டு, அதன் தன்மையை அறிந்து பாதுகாப்பாக எவ்வாறு பயணம் செய்வதென்று தெரியாமல் நிற்கும் நேரத்தில்,

மன்னனைக் காண கடற்கரைக்கு பட்டினவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் மன்னனிடம் கடலின் ஒவ்வொரு அசைவையும் நாங்கள் அறிவோம், எனவே உங்களுடன் போர் செய்ய நாங்கள் வருகிறோம் எனப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். மன்னனும் மகிழ்வுடன் ஒத்துக்கொண்டார். தன்னுடன் வந்த படைகளை பட்டினவர்களின் குடும்பத்திற்குக் காவலாக விட்டுச் சென்றார். அந்தப் படை வீரர் குழுக்கள் தான் இன்றைக்குப் படையாச்சி என்று அழைக்கப்படும் குழுவினர்.

பட்டினவச் செட்டிமார்களின் தலைவர்களை மீனவ மக்கள் 'நாட்டார்' என்றழைக்கின்றனர். இவர்கள் நீதிமாண்களாக இருப்பார்கள். பட்டினவ மக்களுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளை செய்து தருபவராகவும், இந்த இனக்குழுவினரிடம் ஒற்றுமை மற்றும் ஒழுங்கமைவைக் கட்டிக்காப்பவராகவும் இருப்பார். இந்த நாட்டார்கள் தற்போது பஞ்சாயத்தார்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றார்கள். நாட்டார் செட்டிமார்கள் சோழ மன்னனின் படைக்கு உதவி செய்தமையால், சோழ மன்னன் பதவி ஏற்கும் போது முடி எடுத்துக்கொடுப்பவர்கள் இவர்கள் தான் என்று மக்கள் கூறுகின்றனர்.

பிள்ளை என்று அழைக்கப்படுகின்ற குழுவினர் மீன்பிடித் தொழில் செய்பவர்களை கரையாரப்பிள்ளை என்றும் அழைக்கின்றனர். (கோடியக்கரைப் பகுதிகளில் உள்ளனர்.) மற்றொரு பிரிவினர் பள்ளியர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய மீனவப் பிரிவினர். (இவர்கள் நாகை மாவட்டத்தில் ஆறுகாட்டுத்துறையில் உள்ளனர்)

இவர்கள் மூவரில் மரபுவழித் தொழில்நுட்ப முறையினைப் பயன்படுத்தி ஆழ்கடலில் சென்று தொழில் செய்பவர்கள் பட்டினவர் என்று சொல்லக் கூடிய மீனவச் செட்டியார்கள் மட்டுமே.

'நெய்தல் நில மக்கள் தாங்களே பல்லாண்டு கால அனுபவங்களின் வாயிலாக உருவாக்கிக் கொண்ட மரபு சார்ந்த நுட்பங்கள், அனுபவ அறிவு நுட்பங்கள் போன்ற திறன்களைக்கொண்டு நெய்தற் பரப்போடு இயைபு பெற்று வாழ்வதால் மீனவர்களைத் தனித்துவ வாழ்க்கைப் பண்புடையவர்களாகக் காணமுடிகிறது.' (இர.திவ்யா ப-28)

மீனவர்களை உள்நாட்டு மீனவர்கள் என்றும், கடலோடி மீனவர்கள் என்றும் வகைப்படுத்துகின்றனர். நன்னீரில் மீன்பிடிப்பவர்களை உள்நாட்டு மீனவர்கள் எனவும் உப்பு நீரில் மீன்பிடிக்கும் மீனவர்களை கடலோடி மீனவன் என்றும் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இவ்விரு மீனவர்களுக்குள்ளும் பல்வேறு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறியமுடியும். கடலோடிகள் மீன்பிடித் தொழிலை மட்டுமே செய்கின்றனர்.

வேறு எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபடுவதில்லை. முழுநேரமும் மீன்பிடித்தொழில் சார்ந்த வேலைகளை மட்டுமே செய்கின்றனர். கடல் தொழிலில் மீனவர்கள் அதிகளவில் இழப்புகளைச் சந்திக்கின்றனர். புயல், மழை, காற்றுபோன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களினால் பேரிழப்புகளைச் சந்திக்கின்றனர். மேலும் கடல் எல்லைப் பிரச்சனைகள் காரணமாகவும் உயிரினை இழக்கின்றனர்.

கடற்கரையின் ஓரத்திலேயே தனது இருப்பிடத்தை அமைத்து வாழ்கின்றனர். இதற்கான காரணமாக அவர்கள் கூறுவது கடலின் தன்மைகள் அவ்வப்போது மாறும் தன்மை கொண்டது; அவ்வப்போது கடலில் ஏற்படும் மாற்றத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவே இங்கேயே வாழ்கிறோம் என்கிறார்கள். கடலோடி மீனவர்களில் பெரும்பான்மையோர் கடற்கரை மணலில்தான் படுத்து உறங்குவார்கள். கடலின் அலையையும் காற்றையும் வைத்தே மீன்பிடிக்க செல்வதா வேண்டாமா என்று முடிவெடுத்துவிடுவார்கள்.

உள்நாட்டு மீனவர்கள் விவசாயத் தொழிலிலும் ஈடுபடுகின்றனர். ஓய்வு நேரங்களிலும், வேலை-யில்லாத சமயத்திலும் மீன்பிடித்தொழிலினைச் செய்கின்றனர். அரசு அறிவிக்கும் உதவிகள் எதுவும் உள்நாட்டு மீனவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. எவ்விதமான இழப்புகளையும் சந்திப்பதில்லை. நினைத்த நேரத்தில் மீன் பிடிப்பார்கள். நாட்டு மீன்களைப் பிடிப்பதற்கு பல்வேறு உத்திகளைக் கையாளுகின்றனர்.

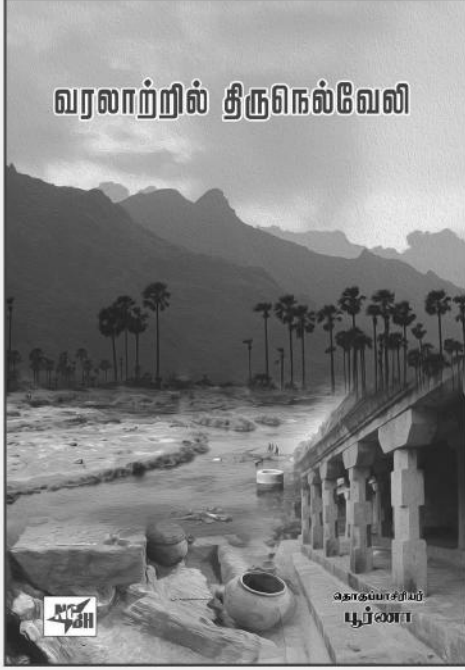
கடலில் மீன்பிடிப்பதற்கு பல்வேறு தொழில்நுட்ப முறையினையும், அனுபவ அறிவினையும் பயன்படுத்துகின்றனர். இத்தகைய அனுபவ அறி-வினை, இயற்கை குறித்த கணிப்பினை அடுத்தடுத்த தலைமுறையினருக்கும் கடத்துகின்றனர். அறிவியல் தொழில்நுட்பம் வளர்சியடைந்தாலும் இக்கட்டான சூழலில் மரபறிவே அவர்களுக்கு கை கொடுக்கின்றது. உள்நாட்டு மீனவர்களுக்கு இவ்வாறான சிக்கல்கள் அதிகம் இல்லை எனலாம்.

மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள் அனைவரையும் மீனவர்கள் என்று அழைக்கலாம். எனினும் ஆழ்கடலில் சென்று மீன்பிடிக்கும் தொழி-லினை அறிந்த, கடல் குறித்து அனுபவ அறிவினைப் பெற்ற, கடற்கரையிலேயே வாழும் துணிவான மக்களை நாம் காலங்காலமாக மீனவர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துகிறோம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றும் வேட்டையாடுதல் தொடர்கிறது.

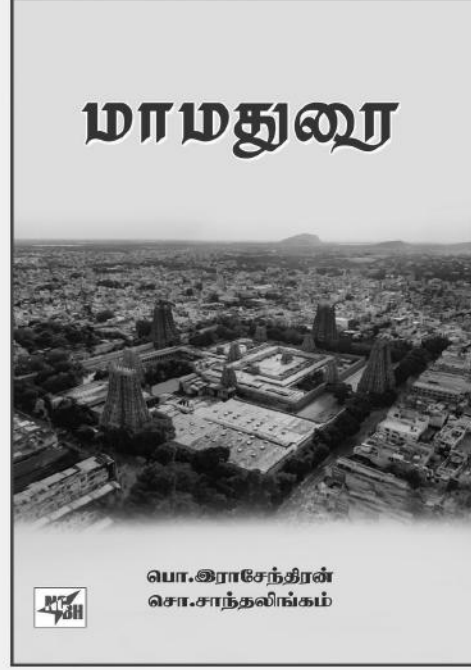
கட்டுரையாளர், நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

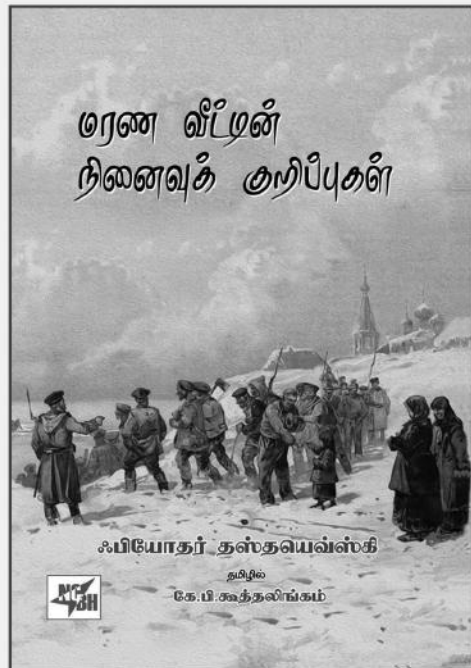
₹ 375/-

₹ 550/-

₹ 180/-

₹ 825/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
(வாழ்வும் பணியும்)

தொழில்பாசிரியர்
எம்.ஆர்.ரகுநாதன்

₹ 200/-

ஆனந்தரங்க விஜய சம்பு
(வரலாற்றுப் பாவியம்)

வடமொழி மூலம்
சீனிவாச கவி
ஆங்கிலவழித் திறனாய்வு
பாக்டர் வி.இராகவன் எம்.எ., பி.எச்.டி.,
உயிர்க்க
ந.மு.தமிழ்மணி

₹ 165/-

பெரியோர்களின்
பொன்மொழிகள்

பாக்டர் உ.கருப்பணன் பி.எச்.டி

₹ 50/-

பொது அறிவு
1400
(வினா - விடை)

பாக்டர் உ.கருப்பணன் பி.எச்.டி

₹ 140/-

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

சாகரா

முனைவர் ஹெப்ஸி ரோஸ் மேரி.அ

‘சாகரா’ என்னும் சொல் நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த மீனவர்களின் மீன்திருவிழாவாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த கேரளக் கடற்கரைப் பகுதியில் மட்டுமே இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இதனை ‘மீன்கொய்த்து’ என்று கேரளக் கடலோர மீனவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கட்டுரை, சாகரா என்றால் என்ன? இது எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகிறது? மலையாள இலக்கியங்கள் சாகராவை எவ்வாறு பதிவாக்குகின்றன? மலையாள இலக்கியங்களில் இது எவ்வாறு பதிவாகியுள்ளது? இன்று கேரளக் கடற்கரைப் பகுதியில் சாகரா நிகழாததற்கான காரணங்கள் யாவை? ஆகியவற்றை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

கடலின் கரையில் உருவாகும் சாகரா:

ஓணத்தைக் கேரளமக்கள் தங்களின் தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடுவதைப் போலவே சாகராவை, கடற்கரையின் ஓணமாகக் கேரள மீனவர்கள் கொண்டாடி வருகின்றனர். ‘சாகரா’ என்பதற்கு மலையாளப் பேரகராதி காற்று, நீரோட்டம், அலைகள், சேறு என்று பொருள் கூறுகிறது. இப்பொருள்களை

உடைய சாகரா என்னும் சொல் மீன்கொய்த்தை எவ்வாறு குறித்தது? என்பதைப் பார்ப்போம். இப்பூமி அகன்று விரிந்தது. இதன் பெரும்பாலான பகுதி கடல் நீரால் சூழப்பட்டுள்ளது. உலகத்திலுள்ள எந்த கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் காணப்படாமல் கேரளத்திலுள்ள சில குறிப்பிட்ட கடற்கரைப் பகுதிகளில் மட்டுமே காணப்படக்கூடிய ஒரு அற்புதமான நிகழ்வே 'சாகரா.' பருவ மழைக்காலத்தில் நீர்ப்பெருக்கு அதிகமாகும்போது மழை நீரானது நாட்டிலுள்ள அனைத்து கழிவுப்பொருட்களையும், ஆறுகளின் அடிமட்டங்களில் படிந்துள்ள வண்டல் மண்ணையும் இழுத்துக்கொண்டு கடலில் கலக்கின்றது. அவ்வாறு மழைநீரால் கடலில் சேர்க்கப்பட்ட வண்டல் மண், ஆலப்புழை முதல் சேர்த்தலை வரையிலுள்ள கேரளக் கடற்கரைப் பகுதியில் களிமண் திட்டுக்களாகப் படிகிறது. அவ்வாறு படிந்திருக்கும் நேரங்களில் அப்பகுதியில் நமது கால்களை வைத்தால் புதைந்து போகும் அளவிற்கு அம்மண் மென்மையானதாகக் காணப்படும். இப்பகுதியிலுள்ள வண்டல் மண் ஒரே இடத்தில் தேங்குகிறது. அவ்வாறு கடலில் படிந்த வண்டல் மண்ணைக் கடல் வெளியே தள்ளிவிடுகிறது. அவ்வண்டல் மண் இரண்டு வாரங்கள் முதல் மூன்று மாதங்கள் வரை, ஒரே இடத்தில் தங்குகிறது. பின்னர் அக்களிமண் திட்டு மறைந்துவிடும்.

இவ்வாறு மண் படிந்த இடத்தில், கடல் அமைதியாக இருக்கும். இப்பகுதிக்கு அதிக எண்ணிக்கையிலான மீன்கள் கூட்டம்கூட்டமாகக் கடலின் பல்வேறு பகுதியில் இருந்து வந்து சேருகின்றன. இக்களிமண் திட்டுகளில் உள்ள ஜைவ வளங்கள் (இயற்கை வளங்கள்), கனிமங்கள் மீன்களின் உணவாகவும் புகலிடமாகவும் மாறுகின்றன. அவ்வாறு வந்து சேரும் மீன்களைப்பிடிக்க கேரளத்தின் பல பகுதியில் இருந்து வரும் மீனவர்கள் ஏராளமான மீன்களைப் பிடித்துச்செல்கின்றனர். அவ்வாறு ஏராளமான மீன்கள் கிடைப்பதால்தான் இதனைக் 'கடற்கரையின் ஓணம்' என்றும் 'மீன்கொய்த்து' என்றும் கேரளக் கடல்வாழ் மக்கள் கூறுகின்றனர்.

சுற்றிலும் உள்ள கடல் பகுதிகள் கொந்தளித்து அலைகள் வானளவு உயர்ந்தாலும் சாகரா அல்லது வண்டல்மண்திட்டு இருக்கும் பகுதி அமைதியாகவும் ஆபத்து இல்லாமலும் இருக்கும். அதனால் மீனவர்கள் பயமின்றி மீன்பிடிப்பர். பயமில்லாலும் மீன்பிடிக்கச் செல்கின்றனர். பலவகையான மீன்கள் இப்பகுதியில் பிடிபடுவதால் இதனைச் 'சாகரா' என்றும் அழைக்கின்றனர். இது ஒரு விசித்திரமான கடல் நிகழ்வு. இந்த அரிய நிகழ்வு இந்தியாவின் மாநிலமான கேரளாவின் சில கடலோரப் பகுதியில்

மட்டுமே நிகழ்கிறது. உள்ளூர் மீனவர்கள் இதனை ஒரு வரப்பிரசாதமாகக் கருதுகின்றனர். குறிப்பாக ஆலப்புழை முதல் சேர்த்தலை வரையிலான கடற்கரைப் பகுதியில் மட்டுமே இது காணப்படுகிறது. கொல்லம் பகுதியில் ஒரே ஒருமுறை மட்டுமே இச்சாகரா நிகழ்ந்ததாக அப்பகுதிவாழ் மீனவர்கள் கூறுகின்றனர்.

சாகராவும் கேரள கடற்கரை மீனவர்களும்:

கேரள கடற்கரை மீனவர்கள் சாகராவுக்குத் தரும் விளக்கத்தை இப்பகுதியில் காண்போம். 'சாகரா' என்பது எப்போதாவது தோன்றும் ஒரு நிகழ்வாகும். ஆழ்கடலில் உள்ள மீன்கள் கூட்டமாகச் சஞ்சரித்து கடலின் கரைப்பகுதியில் வந்து சேரும். அவ்வாறு வந்த மீன்களை மீனவர்கள் ஏராளமாகப் பிடிப்பதால் இதனைச் 'சாகரக்கொய்த்து' என்று அழைப்பர். மீனவர்கள் 'சாகரா' என்பதனைக் 'கொய்த்து' என்று அழைக்கின்றனர். செம்மீன் (இறால்) அதிகமாகக் கிடைத்தால் அதனை செம்மீன் கொய்த்து என்றும் சாளை மீன் அதிகமாகக் கிடைத்தால் அதனைச் சாளக்கொய்த்து என்றும் அழைக்கின்றனர். திருவனந்தபுரம் கடற்கரை மீனவர்களும் சாகரா என்பதைக் கொய்த்து என்ற பொருள் நிலையிலேயே பயன்படுத்துகின்றனர்.

இனப்பெருக்கக் காலத்தில் அதாவது ஜூன் முதல் ஆகஸ்ட் வரையுள்ள காலங்களில் மீன்கள் முட்டையிடுவதற்கு ஆழ்கடலில் இருந்தும் நடுக்கடலில் இருந்தும் அலையடிக்கும் கடலின் பகுதிக்கு வருகின்றன. இதனைப் ஓபளவர்லா என்று சொல்லுவர். ஜூன் முதல் ஆகஸ்ட் வரையுள்ள மாதங்களை மீன்களின் இனப்பெருக்கக் காலமாகக் கொள்கின்றனர். இவ்வினப்பெருக்கக் காலத்திற்கும் சாகராவுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. மீன்கள் எப்போதும் குளிர்ச்சியான பகுதிகளில்தான் முட்டையிட்டு இனப்பெருக்கத்தை நடத்துகின்றன. இவ்வினப்பெருக்கத்தைக் காயல் கடலோடு கலக்கும் பொழிமுகங்களில் அதிகமாகக் காணலாம். காயலில் இருந்து கடலில் கலக்கும் வண்டல்மண் குளிர்ச்சியுடையதாகக் காணப்படுவதால் மீன்கள் தங்கள் இனப்பெருக்கத்திற்கு இப்பகுதியைத் தேர்ந்தெடுப்பதாக மீனவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இவ்வினப்பெருக்கக் காலத்தில் இயந்திரக் கப்பல்கள் கடலில் செல்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. காரணம் இயந்திரக்கப்பல்களில் செல்லும் மீனவர்கள் கப்பலின் அடிப்பகுதியிலிருந்து மீன்களைப் பிடிக்கின்றனர். இயந்திரக்கப்பல்கள் வழியாக வீசப்படும் வலைகள் இரண்டிலிருந்து நான்கு கிலோ

மீட்டர் வரை நீண்டு காணப்படுகின்றன. நீளமான வலைகளை விரித்து மீன்களைப் பிடிப்பதால் மீன் முட்டைகள் அழிந்து போவதற்குக் காரணமாக அந்த வலைகள் அமைகின்றன. எனவே மீன்களின் இனப்பெருக்கக் காலங்களில் இயந்திரக்கப்பல்களைக் கடலில் செல்லவும் மீன்களைப் பிடிக்கவும் அனுமதிப்பதில்லை.

சாகராவும் மலையாள இலக்கியங்களும்:

மலையாளத்திலுள்ள நெய்தல்திணை நாவல்கள் இச்சாகராவைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. செம்மீன்தான் மலையாளத்தின் முதல் நெய்தல் நாவலாகும். இதன் ஆசிரியர் தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை ஆவார். ஒரு மீனவனின் வாழ்நாள் ஆசையே அவனுக்கென்று சொந்தமான ஒரு படகும் ஒரு வலையும் என்னும் கருத்தை மையமிட்டு இப்புதினம் அமைகிறது. மரக்காத்திகள் (மீனவப்பெண்கள்) கற்பு நெறியில் தவறினால் கடல் சீற்றத்திற்கு ஆளாகுவார்கள் என்னும் கருத்தையும் இந்நாவல் அழுத்திச் சொல்கிறது. கருத்தம்மா, கொச்சமுதலாளி, பழனி போன்ற கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு இக்கதை நகர்கிறது.

இப்புதினத்தில் மீனவர்கள் கடலுக்கு மீன்பிடிக்கச் சென்றும் மீன் கிடைக்காமையால் வறுமையில் வாடுகின்றனர். அவ்வாறு கடன்பட்டு வருந்திய அக்கடற்கரை மக்கள் "இந்த சாகரா முடிஞ்சதும் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்" (செம்மீன். ப.73) என்றும் மீன்கறியோடு சோறு உண்பதற்கும் சாகராவை எதிர் நோக்கி இருப்பதை செம்மீன் நாவல் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

மேலும் அப்பகுதி மக்கள், "சாகரா வரட்டும் மல்துணியும் மேல் துண்டும் வாங்கிப்புடலாம்" என்றும் "சகல ஆசைகளும் சகல கனவுகளும் நிறைவேறப் போகிற காலம் அது" என்றும் கூறி சாகராவை எதிர் நோக்கி இருப்பதைச் செம்மீன் நாவல் காட்டுகிறது. (2013: 102)

மேலும் இந்நிகழ்வு செம்மீன் என்ற மலையாளத் திரைப்படத்திலும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இத்திரைப்படத்தில் வரும் "புத்தன் வலக்கரே புன்னப்பறகாரே" என்ற பாடல் சாகராவைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இப்பாடல், புறக்காட்டு கடப்புறத்து சாகரா, என்றும் கடற்கரைப்பகுதியில் திருவிழா என்றும், கடலின் மீது போட்டிகள், கடற்கரையின் ஓணம் என்றும் கடலுக்குப் பூத்திருநாள் என்றும் சாகராவை விவரிக்கிறது.

மரக்காப்பிலே தெய்யங்கள் என்ற புதினம் 'செம்மீன் சாகரா இக்கடற்கரையில் நடந்தது போன்று வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை (ம. கா. தெ ப.128) சாகராவை மீன்வேட்டை மீன்கொய்த்து என்ற நிலையில் எடுத்துரைக்கிறது.

மலையாள நெய்தல் திணை புதினங்கள் மட்டுமே இச்சாகராவை எடுத்துரைக்கிறது. தமிழகத்தில் தோன்றிய நெய்தல் திணைப் புதினங்களில் இச்சாகராவைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. இதிலிருந்து கேரளத்தில் அதுவும் குறிப்பாக ஆலப்புழை கடற்கரைப்பகுதியில் மட்டுமே இச்சாகரா காணப்பட்டதையும் மீனவர்கள் இதனைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடியதையும் அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

மேலும் தமிழ் மலையாள நெய்தல் திணையைப் பற்றி ஆய்வு செய்த பிரபாகரன் “ ‘சாகரா’ என்றால் மீன்பிடித் திருவிழா என்று பொருள். மீன்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கும் காலங்களில் கேரளக் கடற்கரைப் பகுதியில் இவ்விழா நடத்தப்படும். இவ்விழாவிற்கு அனைத்துப் பகுதியைச் சார்ந்த மீனவர்களும் வந்து தங்களது படகுகளை இறக்கி மீன்பிடித்துச் செல்வர். அதிகப்படியான மீன்கள் காணப்படும். ஆகையால் இத்திருவிழாவை மீனவர்களின் அறுவடைத்திருவிழா எனலாம். கட்டுப்பாடுகளின்றி வெளியூர் மீனவர்களும் இந்நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்வர். காசர்கோடு, கொல்லம், ஆலப்புழா போன்ற மாவட்டங்களில் கடலோர கிராமங்களில் இவ்விழா வருடம் தோறும் நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

தற்காலத்தில் மீன்வளம் குறைந்து வருவதால் ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே இந்நிகழ்ச்சியைக் காணமுடிகிறது. கேரள மீனவர்களின் பரம்பரைக் கலையாகச் “சாகரா” எனும் திருவிழாவைக் காண்கின்றனர். அயல மீன்பெயித், செம்மீன் பெய்த், சாள மீன் பெயித் என்று திருவனந்தபுரம் கடற்கரை பகுதியைச் சார்ந்த மீனவர்கள் அழைத்து வருகின்றனர். கேரளத்தின் வடபகுதியில் இந்நிகழ்வு மீன் கொய்த் என்னும் பெயரில் அறியப்படுகிறது என்று கூறுகிறார்.(2022:196)

தற்காலத்தில் சாகரா:

மூன்று மாதங்கள் வரை நீண்டு நின்ற சாகரா தற்பொழுது மூன்று நாட்கள் மட்டுமே காணப்பட்டது. இதற்குக் காரணம், Institute of Oceanography நடத்திய ஆய்வில் தெரியவந்தது. ஆலப்புழா கடற்கரை மணலில், புவி வெப்பமடைவதைத் தடுக்கும் பாக்கிரியா உள்ளிட்ட பல உயிரியல் கனிமங்கள் மறைந்திருப்பதை கடல்சார் ஆய்வு நிறுவனத்தின் விஞ்ஞானிகள் கண்டறிந்தனர். சாகராவால் ஏற்படும் ஃப்ராஜிலேரியா, நோக்ஸ்டூகா மற்றும் காசினோடிக்ஸ் பைட்டோபிளாங்க்டனை போன்றவற்றை மீன்கள் உண்பதாகவும் கண்டறிந்தனர்.

அதிக ஃப்ராஜிலேரியா உருவாகும் நேரத்தில், சாகரா அதிகமாகக் காணப்படும். சாளை, கானாங்கெருத்தி, இறால் மற்றும் காடா போன்ற மீன்கள் இந்நேரத்தில் அதிகமாகச் சேகரிக்கப்படுகின்றன. சாகரா நேரத்தில் வண்டல்மண் அடியும் பகுதிகள் பழுப்பு-பச்சை நிறத்தில் காணப்படும். நீர் கீழே இருந்து மேல்நோக்கி தள்ளப்படுவதால், மீன்கள் ஆக்ஸிஜனைப் பெற மேற்பரப்புக்கு வருவதாகவும் கண்டறிந்தனர். ஆனால் இன்று இத்தகைய ஜைவ வளங்கள்

இயற்கையாகக் கிடைக்கப்பெறாததாலும் நீர்களிலும் நிலங்களிலும் பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் ஏராளமாகக் காணக்கிடைப்பதாலும் கடல்நீரில் கலக்கும் அமிலக் கழிவுநீராலும் கடல் நீர் மாசுபடுகிறது. எனவேதான் சாகரா போன்ற இயற்கை நிகழ்வுகள் தற்போது கேரளக் கடற்கரையில் நிகழவில்லை என்று ஆய்வுகள் உறுதி செய்கின்றன. மேலும் கடந்த மூன்று வருடங்களாகக் கேரளக் கடற்கரைப் பகுதியில் மிகக் குறைவான நாட்களே சாகரா தோன்றுகிறது. கேரளத்தில் நடந்த வெள்ளப்பெருக்கு காரணமாகக் கடல் நீர் அதிகமாக மாசுபட்டதாலும் சாகரா அதிகமாக நடைபெறவில்லை எனலாம்.

முடிவுரை:

சாகரா கேரளக் கடற்கரையில் ஆலப்புழைப் பகுதியில் நடைபெறும் ஒரு அற்புதமான நிகழ்வு. இது கேரளக் கடற்கரைப் பகுதிக்குரிய தனிச்சிறப்பாகும். சாகராவை மீனவர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்ததையும் மீனவர்களின் வறுமை சாகரா தோன்றும் காலத்தில் நீங்கினதையும் மலையாள இலக்கியங்களும் திரைப்படங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. இன்று சாகரா என்னும் நிகழ்வு மிகக் குறைந்த நாட்களே நடைபெறுகிறது. கடல் மாசுபாடே இதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. மீன்வளம் பெருகக் கடல் மாசுபடுதலையும் இயற்கை மாசுபடுதலையும் தடுக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

1. அம்பிகாசுதன் மாங்காடு - மரக்காப்பிலே தெய்யங்கள், டி.சி புகல், கோட்டயம், 2010
2. செம்மீன் திரைப்படப் பாடல் <https://m3db.com/lyric/puthan-valakkare>
3. தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை ஆசிரியர் (சுந்தர இராமசாமி மொ.பெ) செம்மீன், சாகித்திய அகாதெமி, இரவீந்திர பவன், புது தில்லி, 2013
4. தோமஸ் கே.வி - எந்தாணு சாகரா? ஆய்வுக்கட்டுரை <https://luca.co.in/chakara/>
5. பிரபாகரன் கி. தமிழ் மலையாள நெய்தல் திணை நாவல்கள் ஓர் ஒப்பீட்டாய்வு, அச்சிடப்படாத கேரளப் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு 2022
6. மலையாள லெக்சிகன் பதிப்புத்துறை, கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருவனந்தபுரம், 2012.

கட்டுரையாளர், உதவிப் பேராசிரியர், கேரள பல்கலைக்கழகம், காரிய வட்டம், திருவனந்தபுரம்

தாத்தா பாட்டி இலக்கியம்

சுகுமாரன்

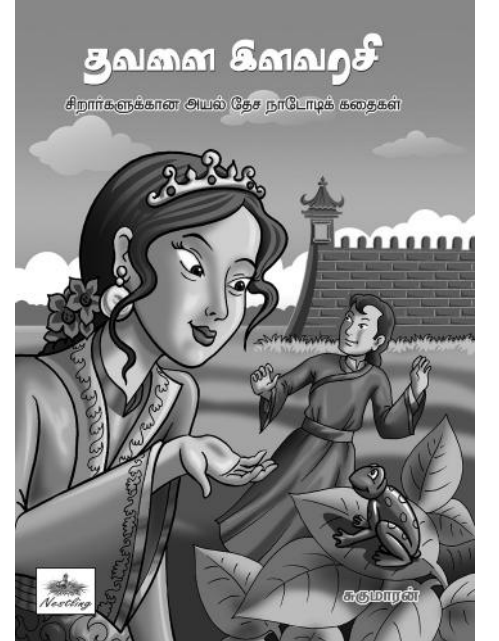
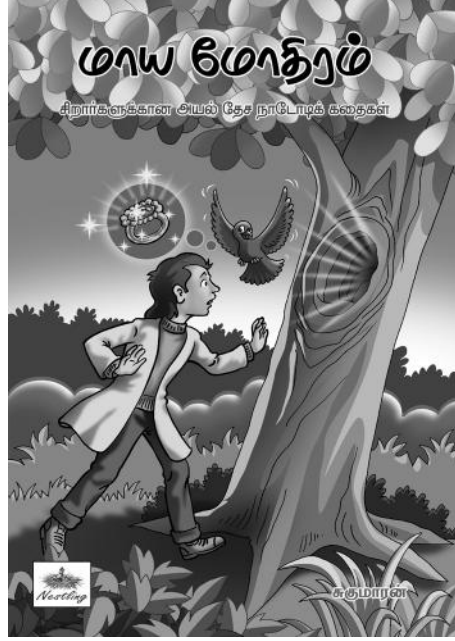
தமிழில் ஒரு புதுவகை இலக்கியம் பிறந்திருக்கிறது. அதற்குப் பெயர் தாத்தா-பாட்டி இலக்கியம்.

எல்லா தாத்தா பாட்டிகளுக்குமே பேரன், பேத்திகளின் குறும்பு, கரும்பு மழலைப் பேச்சு தேன்.

மீசை முறுக்கும் அதிகாரியாக இருந்தாலும் பேத்தியிடம் ஆட்டுக்குட்டிதான். பேத்தியிடம் கொட்டு வாங்குவது பிடிக்கும். பேரனிடம் அடி வாங்குவது பிடிக்கும். அவர்களின் கிறுக்கல்கள் கூட நட்சத்திரங்களாகத் தெரியும்.

அந்தி வேளையில் சூரியன் வானத்தில் வர்ணங்களை வரைவது போல் தாத்தா பாட்டிகளின் வாழ்விலும் பேரன், பேத்திகள் வண்ணங்களைச் சேர்க்கிறார்கள்.

இந்த வண்ணங்களைப் போல் தன்னுடைய பேத்திகளுடன் நடத்திய சின்னச் சின்ன உரையாடல்களை, கதையாடல்களை 'அம்மாடி... அப்பாடி' என்ற நூலில் பதிவு செய்து, சிறார் இலக்கியம் போல் இதை 'தாத்தா பாட்டி இலக்கியம்' என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது என்று கல்வியாளர் ச.மாடசாமி கேட்டிருக்கிறார், சரி தான்.

இதற்கு முன்பும், 'தாத்தா-பாட்டி இலக்கியம்' வந்திருக்கிறது.

2012-ல் கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் பேரன் கவினுக்கு 'கவின் குறு நூறு' என்றும் 2013-ல் பேரன் யோரனுக்கு 'மழை மொக்குகள்' என்றும் 2017-ல் பேத்தி வள்ளிக்கு 'வள்ளி சந்தம்' என்றும் தாத்தா பாட்டி இலக்கியம் படைத்து விட்டார்.

குழந்தை எழுத்தாளர் சுகுமாரனும் 2018-ல் 'தங்கச்சிப் பாப்பா' என்று பேரன், பேத்திகளைப் பற்றிய பாடல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

இந்த 'தாத்தா பாட்டி இலக்கியம்' என்பது சுயபுராணம் அல்ல. இவை ஒட்டு மொத்தமாக பேரன், பேத்தி உலகிற்குப் படைக்கப்பட்டவை.

'ஊருக்குப் பாட வேண்டும் நான் உனைப் பாடின யாரோ தவறா உரை'

என்று பேரனிடமே கேட்கும் கவிஞர்,

'உன்னுள் உலகக் குழந்தைகள் உல்லாசம் என்னுள்ளே இல்லையடா நான்'

என்று பதிலும் சொல்லி விடுகிறார்.

ஈரோடு தமிழன்பனின் 'வள்ளி சந்தம்' பேத்தி வள்ளியைப் பற்றிய பாடல்களாகும். உண்மையில் அப்பாடல்கள் எத்தனையோ வள்ளிகளுக்கானவை.

'பிடித்த காய்' என்ற பாடலில்

'கத்தரிக்கா வெண்டைக்கா
என்னக்கா வள்ளிக்கா'

உனக்கு

எது பிடிக்கும் சொல்லக்கா?

என்று வரும் கேள்வி ஒரு வள்ளிக்கானதல்ல!

பேரன், பேத்திகளின் கூட்டுறவில் பிறந்தவைதான் சுகுமாரனின் தங்கச்சிப்பாப்பா.

பேரனுக்கும், பேத்திக்கும் இடையே நடைபெறும் குறும்பும், கேலியும் தான் இப்பாடல்.

'தத்தக்கா... புத்தக்கா... நாலு காலு!
நாலு காலில் நடப்பவள் கயலு!
வலது கால் 'ஷி' வை
இடது காலில் மாட்டுவாள்!
இடது கால் 'ஷி' வை
வலது காலில் மாட்டுவாள்!

'தத்தக்கா... புத்தக்கா... நாலு காலு!
தங்கை கயலு ஒரு முயலு!'

இப்படித்தான் 'மூக்குப் போச்சு' பாடலும்,

'கெய்ட்டி பொண்ணு எழுந்து நிள்ளா
நிக்கும் போது கவிழ்ந்து விழுந்தாள்.
அய்யோ! மூக்குப் போச்சு!
அய்யோ! மூக்குப் போச்சு!'

இப்போது பேரன் பேத்திகள் யஷ், கிறிஷ்யா, கயல் தங்கள் பெயரைப் பொருத்தி வெவ்வேறு விதமாகப் பாடுகிறார்கள்.

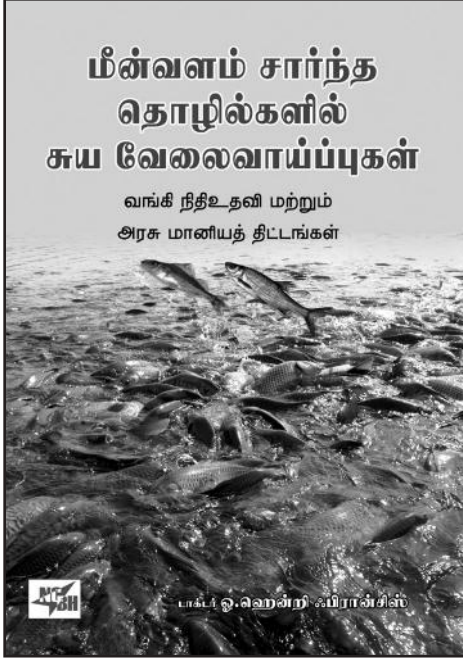
'தாத்தா பாட்டி இலக்கியம்' சிறார் இலக்கியத்தின் ஒரு வகையாக மாறி விட்டது.

அது வளரட்டும்!

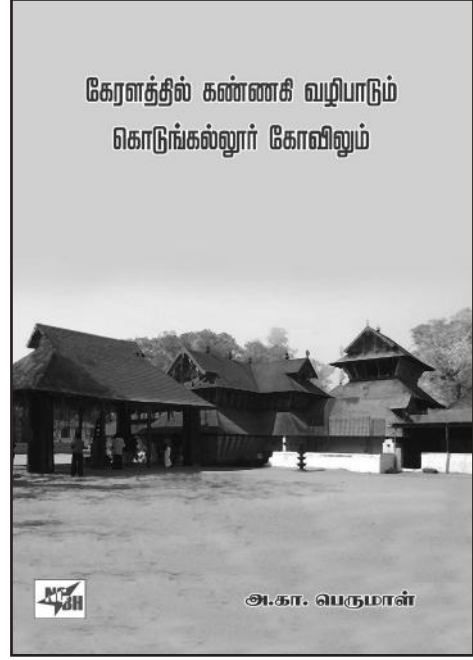
கட்டுரையாளர், சிறார் எழுத்தாளர்.

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

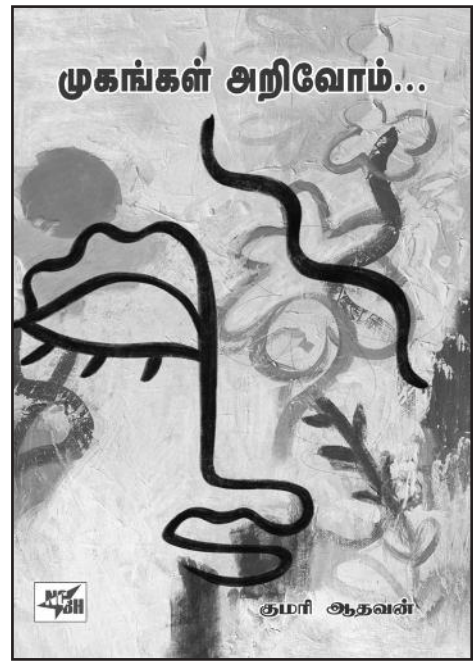
₹ 325/-

₹ 270/-

₹ 120/-

₹ 165/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் வெளியீடாக எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன் நூல்கள்

அமித மகோர் அரவணு

நூற்றுக்குடித் துறைமுகத்தின் ஆசிய
ஆய்விடுக்க அய்ரோப்பியக் கடல்சார் வணிகம்
(கி.பி. 1570-1880)

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
முனை சீறு, தமிழ்ப்பணி

₹ 300/-

அமித மகோர் அரவணு

தமிழ்நாட்டில் காலனியக்கால
வண்ணாழ்வியங்களுக்கும் அய்ரோப்பியர்களும்
உள்ளூர்க் கலைஞர்களும்

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
முனை சீறு, தமிழ்ப்பணி

₹ 275/-

அமித மகோர் அரவணு

சிப்பாய்களும் போர்களும்:
தமிழகத்தில் காலனியமயமாக்கமும்
அதன் சமூகத் தாக்கமும்
(கி.பி. 1565-1857)

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
சி.இளங்கோவன்

₹ 250/-

அமித மகோர் அரவணு

தமிழக அடிமைகள், சலையாளிகள்,
ஒய்ந்தத் தொழிலாளிகளின்
வாழ்வியல் கழகம்
(1681 - 1878)

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
சி.இளங்கோவன்

₹ 200/-

அமித மகோர் அரவணு

தமிழகத்தின் தொழில் வளர்ச்சியும்,
உழையாளர் சமூக
உண்மைநிலையும், சாதியும்
(கி.பி. 800 - 1565)

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
சி.இளங்கோவன்

₹ 160/-

அமித மகோர் அரவணு

தமிழகக் கடல்சார் பொருளாதாரமும்
போர்ச்சுகக்கீசிய காலனியமயமாக்கமும்

எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
ஊதிநீர்
க.சுப்பையன்

₹ 375/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

கடலோர கிராமத்து மனிதர்களின் கதை

சண்முக.ஞானசம்பந்தன்

ஆறு காட்டுத் துறை என்ற நாவல் சு.தமிழ்ச்செல்வி என்பாரால் எழுதப்பட்டு 2013 ஆம் ஆண்டு முதற் பதிப்பாக நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனத்தாரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் நூலாகும். 311 பக்கங்களோடும் நல்ல முகப்பு அட்டையோடும் பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட் நிறுவனத்தால் தரமான, எழுத்துப் பிழைகளற்ற, அச்சில் வெளிவந்திருக்கும் அருமையான நூல் இது.

திருவாரூர் மாவட்டம் கற்பக நாதர் குளம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்த இந்த நாவலின் எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி முதுகலைத் தமிழ் பயின்று ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். மாணிக்கம், அளம், கீதாரி, கற்றாழை ஆகியவை இவர் எழுதிய புதினங்களாகும். சாமுண்டி என்னும் சிறுகதை நூலையும் எழுதியுள்ளார். இவரது முதல் நாவலான மாணிக்கம் தமிழக அரசின், தமிழ் வளர்ச்சித்துறையின் சிறந்த நாவலுக்கான விருதைப் பெற்றுள்ளது. இவரது கற்றாழை நாவலுக்கு 2005 ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் சிறந்த நாவலுக்கான விருது கொடுத்து கௌரவித்துள்ளது.

சு.தமிழ்ச்செல்வியின் முன்னுரைக்குள் நுழைகிறோம். "எழுதுவதற்கு சாதகமான காரணிகள் எதுவுமில்லாத குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து வந்த எனக்கு வாசிப்பு வேட்கையின் மூலமே இலக்கிய ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. விளையாட்டாகத் தொடங்கிய எனது படைப்பு முயற்சியில் நாவல் கட்டுமானம், நாவல் அழகியல் போன்றவை என் உள்ளுணர்வின் வழிகாட்டுதலாலேயே அமைந்திருந்தது. எனது பிறந்த மண்ணிற்கு அருகிலுள்ள கடலோர கிராமமான ஆறு காட்டுத்துறையின் நெகிழ்ச்சியும் தார்மீகப் பண்புகளும் நிறைந்த மனிதர்கள் குறித்த புதினம் இது" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

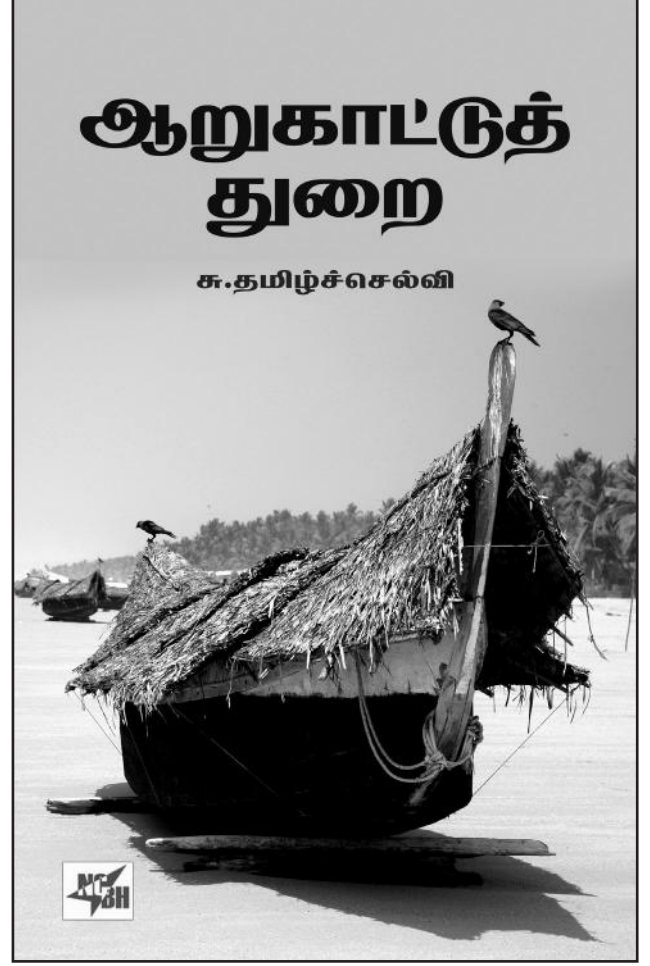
நாவலின் பின் அட்டையில், "இந்த நாவல், தமிழ்ப் பெரு நிலத்தின் சிறு நிலக் கூறுகளுள் ஒன்றான நெய்தல் புலத்தினுடைய மீன்பிடி மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரத்தை கடற்காற்றின் குளிர்ச்சியோடு நம் முன் விரிக்கிறது. எளிமையான மீனவப் பெண் ஒருத்தியை, அனுபவத்தில் தகிக்கும் வெம்மையாலும் தனது ஆளுமையாலும் வாசக நெஞ்சில் நீங்கா இடம் பெறச் செய்து விடுகிறார் சு.தமிழ்ச்செல்வி" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகையல்ல.

மொத்தம் 32 அத்தியாயங்கள். ஒவ்வொரு அத்தியாயம் தொடங்கும் போதும் அந்த அத்தியாயத்தின் கதை நகர்த்தலுக்கு ஏதுவாக அகநானூற்றில் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பொருந்தி வரும் வரிகளை தலைப்பில் தொடுத்துத் தொடங்குகிறார் ஆசிரியர்.

"திக்குத் திசை தெரியாத நீர்ப்பரப்பு எங்கும் ஒரே அமைதியாய் இருந்தது. ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தட்டித் தட்டிச் செல்லும் சிறு அலைகள். மின்னல் வெட்டோ இடி முழக்க அறிகுறியோ இன்றி இருண்டு திரண்டு வரும் வானம் காற்றின் அலைக்கழிப்பு எதுவுமின்றி சுருள் சுருளாய் கவிந்து வரும் மழை மேகம். ஆழ்கடலின் நிரந்தரமற்ற இச்சிறு பொழுது அமைதிக்குக் குந்தகம் விளைவித்து விடாத வண்ணம் ஒரே இடத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தது" என்று நாவல் தொடங்குகிற போதும்,

"நாட்டு இங்கன நிறுத்தியிருந்தம். இங்குள் இருந்து பார்த்தா எல்லாப் பக்கமும் ஒண்ணுமேரியே தான் தெரியுது" என்றான் சேகர்." அணியத்த திருப்பாம நிக்கிற லெக்குலயே போயிக்கிட்டிருந்த முன்ன கர புடிச்சிறலாம்" என்றார் சுப்பு. பாகக் கயிற்றை இறக்கிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார் சுப்பு. "ஏலேய் பதினாரு பாவந்தாண்டாலே இருக்கு; பதிஞ் சிருவமுண்டா"

மரக்கணத்தைப் பதிய விட்டு உள்ளிறங்கி குறுக்கு மரத்திற்கு ஒருவராய் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். ஊ ஊ என்ற பேரிரைச்சலுடன் சுழன்றடித்தது காற்று.

காற்றின் போக்கையும் வேகத்தையும் கண்டிக்கும் விதமாய் உயர்ந்தெழுந்தன அலைகள். ஆழ்கடலும் புரண்டு எழுந்து மேலே வந்து தாண்டவமாடியது. அணியமும் அட்டியும் மேலும் கீழுமாய் குத்த வைப்பது போல் ராட்டினம் ஆடியது"

என்று முதல் அத்தியாயத்தின் இடையில் எழுதுகிற போதும் எழுத்தாளரின் பேனாவே தேர்ந்த திரைப்படக் கலைஞரின் காமிராவைப் போல் நாவலைத் தொடங்கித் தொடர்கிறது.

தமிழர் கண்ட ஐந்தில வாழ்க்கையில் எழுத்தாகும் போது தகழியின் "செம்மீன்" தொடங்கித் தொடரும் நாவல்கள் அனைத்திலும் எப்போதும் சுவை கூட்டும் ஆற்றலை இயல்பிலேயே கொண்டிருப்பது நெய்தல் வாழ்க்கை ஆகும். நெய்தல் நிலத்திற்கே உரிய பண் செவ்வழிப் பண். இது இப்போது நடப்பில் வழங்கும் சோக ராகமான சுப பந்துவராளியின் சாயலில் அல்லது ஹிந்துஸ்தானி இசையின் லலித் சாயலில் இரு மத்திமைத் தோடியாக ஒலிக்கும் இராகம். ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞானசம்பந்தர் கடல் நாகைக் காரோணத் திருப்பதிகத்தை இந்த செவ்வழிப்பண்ணில் பாடியிருக்கிறார். இந்தப் பண் சோக ரசத்தைச் சுவையாக வழங்கும் பண்

ஆகும். இந்த நாவலைப் படிக்கும் போது லலித் ராகத்தில் செளரேஷியா வாசித்துள்ள புல்லாங்குழல் இசையைக் காதில் கேட்பதைப் போன்ற உணர்வை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்தி விடுகிறது. நெய்தல் களத் தேர்வே நாவலாசிரியருக்கு இந்த நாவலின் பாதி வெற்றியைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிறது.

சவரிமுத்துவுக்கு சொந்த ஊர் திருச்செந்தூர். அதே ஊரைச் சேர்ந்த ஆரோக்கியத்தின் மீது ஆசைப்பட்டு இரவோடு இரவாக ஊரை விட்டு ஓடி வந்து விட்டார்கள். அவர்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே இடம் வேளாங்கண்ணி தான். ஆறு காட்டுத்துறையிலிருந்து வந்த சிங்கார வேலு நாட்டார் குடும்பம் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் தருகிறது. அன்றாடப் பாட்டுக்கு உழைக்கும் தம்பதிகளுக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள்; சாமுவேல்; அருள்தாஸ். கருவாட்டு மூட்டையை உப்பு மூட்டை வண்டியின் மீது ஏற்றிச் சென்ற தாய் ஆரோக்கிய மேரி தூக்கக் கலக்கத்தில் வண்டியிலிருந்து தலைகுத்த தரையில் விழுந்து இறந்து போனாள்.

பெண்டாட்டி செத்த எட்டாம் நாள் “நெழலுக்கு சோறூட்டுற வேலை தான் இந்த துக்கம் காக்குற வேலையெல்லாம். பாவம். பொழப்புக் கெடுதுன்னு கெஞ்சறாரு. நாலு குடும்பத்து வயித்துப் பாடு கெடுதுல்ல. பாத்துக்கிட்டு சும்மாருந்தா அப்புறம் என்ன முழுக்காளி?” என்று தன்னை மறித்த சுப்புவுக்கு பதில் சொல்லி விட்டு முழுக்குக் கிளம்பினான் அப்பன் சவரிமுத்து. ஆழ்கடலில் எப்போதோ உடைந்து புதைந்து கிடந்தது ஒரு கப்பலின் பகுதி. அதன் கம்பிகளிலும் வளைவான மரங்களிலும் வாகாய் மாட்டிக் கொண்ட மடியை சேதமில்லாமல் எடுத்து விட்டுத்” திருப்தியில் உடம்பைச் சுழற்றி மீண்டும் ஆழ்கடலில் இருந்து மேலே வர எத்தனித்த அந்தக் கணத்தில் பெரிய வேளா ஒன்றின் முன்பகுதியில் முன் நோக்கி நீண்டிருந்த கத்தி போன்ற முள் சவரிமுத்துவின் நெஞ்சில் குத்தி உடம்பைக் கிழித்தது” என்று தொடர்கிறது நாவல்.

இந்த முதல் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் தொடுத்த “எல்லுத் தொழிலின் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர் கூர் உளிக் கடுவிசை மாட்டலின்” - நக்கீரர் பாடிய 340 ஆம் பாட்டின் பொருளாவது “பகலில் மீன்பிடிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்ட வலிய தொழிலையுடைய நெய்தல்நில மக்கள் மிகுந்த விசையுடன் எறிந்த கூர்மையான உளி மாட்டிக்கொள்வதால்” என்பதாம். சவரிமுத்துவுக்கு ஆழ்கடலில் காத்திருந்தது அந்தக் கூர் உளி தானோ?

பெற்றோரை இழந்த சாமுவேலின் துயரத்திலிருந்தும் “நான் இந்தக் கடலுல கெடக்குற எல்லா வேளாவையும் வேட்டையாடணும். அதோட முள்ள வெட்டி மலையாள வீரனுக்கு முன்னாடி

மலமாதிரிக் குவிக்கணும்” என்று பின்னாளில் நாவல் முழுதும் தொடரப் போகும் அவனின் பழி வாங்கும் உணர்விலிருந்தும் தொடங்கி கதாபாத்திரங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நமக்கு அறிமுகமாகின்றன.

கோள் சுறா கிழித்த கொடு முடி நெடு வலை தண் கடல் அசை வளி எறி-தொறும் வினை விட்டு

முன்றில் தாழை தூங்கும்

தெண் கடல் பரப்பின் எம் உறைவு இன் ஊர்க்கே என்று சென்ற அகப்பாட்டின் விட்ட இடத்திலிருந்து அடுத்த அத்தியாயத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர்.

சிங்காரவேலு நாட்டார் கடலையே கடவுளாக வேண்டிப் பெற்ற மகள் சமுத்திரவல்லி. ஆண்டு தோறும் மாசி மகத்தன்று நடைபெறும் காமதகன நாடகத்தில் சிங்கார வேலு நாட்டாரின் மன்மத வேடத்தில் கிராமமே இலயித்திருக்க மாமன் மகள் தங்கலெட்சுமியைச் சாட்சியாக்கி நிறுத்தி விட்டு சாமுவேலுடன் தனிமையில் நாட்டாரின் மகள் சமுத்திர வல்லி கட்டுமரத்தில் சந்திக்கிறாள்.

சிங்காரவேலு நாட்டாரின் முயற்சியில் ஆறுகாட்டுத்துறைக்கு விசைப்படகுகள் வந்து சேர்கின்றன. ஆறுகாட்டுத்துறை என்ற ஊரின் பெயருக்குக் காரணமான ஆறு பாகத்தவருக்கும் சுமுகமாக முதன் முறையாய் விசைப்படகுகள் கடலுக்குள் செல்கின்றன.

உழைக்க அசராத கிழவி தனுசம்மா, ஊருக்காக தான் சிறைவாசம் ஏற்ற முப்பாட்டன் இராமு படையாச்சி, வேதாரண்யம் பள்ளித்தோப்பிலிருந்து மெல்ல மெல்ல ஆறு காட்டுத்துறைக்குப் புலம் பெயர்ந்த கதை, அடப்பங்கொடியைப் போட்டு மீன் பிடித்தது. சணல் வலையில் மீன் பிடித்தது, கந்தப்ப படையாச்சி காலத்தில் ஆறுகாட்டுத்துறையில் குடியிருந்த 54 குடும்பங்களுக்கும் ஆதீனம் கொடுத்த கூட்டுப்பட்டா, கந்தப் படையாச்சி செய்து கொண்ட காதல் திருமணம் என கதைகளையும் மாந்தர்களையும் சொல்லி நகர்கிறது நாவல்.

ஏழு, எட்டாம் அத்தியாயங்களில் நாவலின் பிரதான நீரோட்டத்தின் முடிச்சுக்குள் வந்து நிற்கிறது. சாமுவேல் சமுத்திரவல்லியின் காதலை அறிந்து கொண்ட சேதுபதி தன் தந்தை சிங்காரவேலு நாட்டார் கவனத்திற்கு அதைக் கொண்டு வருகிறான். சித்திரை மாதம் மீன்பிடிக்க காலம் அல்ல என்பதால் ஆறு காட்டுத்துறை படகுகள் மல்லிப்பட்டினத்திற்கு நிலை நிறுத்தப்படுகின்றன. சாமுவேல் மல்லிப்பட்டினத்தில் இருக்கும் போது, நாட்டார் தன் மனைவி பூங்காவனத்திடம் மகளின் கூடாக் காதலைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒட்டுக் கேட்ட

சமுத்திரவல்லி ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக இருக்கும் காளியம்மன் கோவிலில் அடைக்கலமாகிறாள்.

சாமுவேலின் தம்பி அருள்தாசுடனான சமுத்திரவல்லியின் முதல் சந்திப்பு, சாமுவேலின் மனத் தவிப்பு, சுப்புவின யோசனை, மொட்டையம்மனைக் காப்பாற்றிய காளியம்மனின் சக்தி, சாமியாடி, காளியம்மன் கோயிலில் அடைக்கலமாகும் சமுத்திரவல்லி, தங்கலெட்சுமியின் பரிதவிப்பு, சேதுபதிக்கும் தங்கலெட்சுமிக்குமான கலியாணம், சாமுவேலை அதற்கு அழைக்காது, சமுத்திரவல்லியை சாமுவேல் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தது, சுப்பு கட்டுமரம் வாங்கியது, ஊர்ப் புறக்கணிப்பால் சாமுவேலிடம் ஏற்பட்ட குண மாற்றம், வேளா வேட்டைக்குச் செல்லும் ஆத்திரமும் ஆவேசமும், சமுத்திரவல்லியை பெண் குழந்தை பெற்றவுடன் தனியாக விட்டு விட்டுச் சென்றது, என்று நாவலின் பக்கங்கள் விறு விறு என்று சமுத்திரத்தின் மையத்தில் சாமுவேலைப் போல நம்மை நீந்த வைக்கின்றன. சாமுவேல் கட்டுமரம் சுக்கு நூறாகி கடலில் காணாமல் போனான். நாட்டாரின் மருமகள் தங்கலெட்சுமியின் தவிப்பு இப்போது சமுத்திரவல்லியை தன் பிறந்த வீட்டு சொந்தங்களோடு இணைத்து வைத்தது போலும் நாவலாசிரியர் நம்மை நாவலுக்குள் மீண்டும் தைத்து வைக்கிறார்.

காணாமல் போன சாமுவேலைக் குறித்த கவலையிலிருந்த நாட்டாருக்குள் ஆறுகாட்டுத்துறை சனங்களுக்கு கண் கண்ட தெய்வமான மலையாள வீரனின் “ஓம் மருமவன் உசரோட இருக்கான்” என்று வாக்கு நம்பிக்கையை வார்த்தது. தந்தையின் வீட்டிலிருந்து எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்காதவளாய் சாமுவேலின் வீட்டிற்குள் வந்து சேர்ந்தாள் சமுத்திரவல்லி. தஞ்சாவூரில் படிக்கும் சாமுவேலின் தம்பி அருள்தாசின் படிப்புக்கு காச அனுப்ப வேண்டுமே? காட்டுக்குள் விறகெடுக்கப் போனாள் சமுத்திர வல்லி. தொடர்கிறது அவளது கருவாட்டுக் கூடை யாவாரம்.

பேத்தி பூவழகி நாட்டார் வீட்டிலேயே வளர்கிறாள். இரண்டாம் ஆண்டு படிப்பு முடித்து அருள்தாசு ஊருக்கு வருகிறாள். குழந்தை பிறந்ததை ஏன் சொல்லவில்லை எனக் கேட்கிறாள். சுப்பு அவனுக்கு விஷயங்களைக் கூறுகிறார். அருள் தாசு தானும் கடலுக்கு வேலைக்கு வருகிறேன் என்கிறான். அவனை மீண்டும் கல்லூரிக்கு அனுப்புகிறாள் சமுத்திரவல்லி. சர்வே டிபார்ட்மெண்டில் அரசு வேலையும் கிடைத்து விடுகிறது அவனுக்கு. அவன் நண்பன் மூலம் காணாமல் போன அண்ணன் சாமுவேலால் ஆதரவற்று நிற்கும் அண்ணியை தானே மறுமணம் முடிக்க எண்ணுகிறாள் அருள் தாசு.

கதை என்னமோ இதிகாசக் கதை தான். துந்துபி என்னும் அரக்கனைக் கொல்ல குகைக்குள் புகுந்து மீள வாராத வாலியின் மனைவியையும் அரசையும் தனதாக்கிக் கொண்ட சுக்ரீவன்; பின் மீண்டு வந்த வாலியிடம் அடி வாங்கி மதங்கரின் மலைக்குள் அடைக்கலம் தேடி ஓடிய சுக்ரீவன் என்று இதிகாசப் பழசு தான். ஒரு வகையில் எல்லாக் கதைகளுமே ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டவை தான். உணவு அல்ல இங்கு பிரதானம். சமையலும் விளம்பலுமே நாக்கில் சுவை நரம்புகளைத் தட்டி எழுப்புவவை.

குஞ்சம்மாக்கெழவி, கோணன், கடல் கக்கி விடும் சக்கியில் வந்த பாட்டிலைக் குடித்து உயிர் தொலைத்த தனுசம்மாவின் புருஷன், முன் பணம் கொடுத்து மீனவர்களைச் சுரண்டும் கம்பெனிகளைத் தடுக்க குத்தகைதாரராக போராடி எண்ணெய் கிணறு கொண்டு வந்தவராக, ஆறுகாட்டுத்துறை மீனவர் நலச்சங்கம் கண்டவராக நாட்டார், அழகேசன், குழந்தை பூவழகி, மீன்வளத்துறைப் பொறியாளர் முத்துச்சாமி என்று யதார்த்தப் பிசகல் இல்லாமல் ஒவ்வொரு பாத்திரத்தையும் படைப்பதில் தேர்ந்த கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார் ஆசிரியை:

‘நம்ம கெணத்துக்கு மேல தொங்கறம். கயத்தோட பலத்த மட்டும் பாத்துக்கிட்டிருக்க முடியுமா? கெணத்தோட ஆழத்தப் பத்தியும் யோசிச்சுப் பாக்கணுமல்ல. அப்பத்தான தப்பிக்க முடியும்’ - சுப்பு

“எனக்கும் யாம் புள்ளைக்கும் கூட நீங்க சம்பாரச்சிக் கொடுக்கலாம். ஆனா அருள்தாசுக்கும் சேத்து ஒங்கள எப்புடி நான் செரம்பப்படுத்துறது? அந்தப் புள்ளய நானும் கை விட்டுட்டா அதுக்கு யாரு இருக்குறா?” - சமுத்திரவல்லி

“அப்பன் வீடு அரண்மனையா இருந்தும் கூட யாம் பொண்ணு புகுந்த ஆட்டுக்கு அவச்சொல்ல தேடிநக்கூடாதுன்னு கருவாட்டுக்கூடை தூக்குதுடி. ஆனானப்பட்ட ஆம்பளப்புள்ளவொளே பெத்த புள்ளைவொள படிக்க வைக்க மலைக்கிறானுவொ. ஆம்புள தொணயில்லாத பொம்பளப்புள்ள நம்ம, நம்மளால எப்புடி படிக்க வைக்க முடியுமுன்னு நெனக்காம கொழுந்தன படிக்க வைக்கிறன்னு சொல்லுதுடி யாம் பொண்ணு. இப்படியாப்பட்ட யாம் பொண்ணு கூட வாழக் குடுத்து வைக்கல அந்தப் போக்காளிக்கு” - நாட்டார்

“மீனோ மீனு” சமுத்திரவல்லியின் குரல் தேத்தாங்குடி எங்கும் எதிரொலித்தது. தோப்புகளில் உள்ள தென்னை மரங்கள், முந்திரி மரங்கள், சவுக்கு, தைல மரங்கள், அவற்றில் வசிக்கும் பறவைகள், அணில் பிள்ளை, ஆங்காங்கே கிடக்கும்

குளம் குட்டைகள், அவற்றில் நீந்தும் மீன்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சமுத்திரவல்லியின் குரல் பழக்கப்பட்டிருந்தது.

"என்ன மாமா, நீங்களும் புரியாமப் பேசுறிய? பாவம் அண்ணி. நாட்டாரு மவளா செல்லமா வளந்துட்டு இப்ப எனக்காவ ஒரு வருசம் கருவாட்டுக் கூட தூக்குனத்த நெனச்சாலே நெஞ்சு தெறிக்கிது. இதுக்கு மேலயும் நீங்க செரமப்பட்டு பணம் அனுப்புங்க. நான் போயி பெருசா படிக்கிறன்னு சொல்லுறது ஞாயமா மாமா? அப்புறம் நான் என்ன மனுசன்?" - அருள் தாசு

"ஒரு வருசம் நான் தலயால சொமந்துதான் ஓனக்கு பணம் அனுப்புனன். அதெல்லாம் பாழாவனாமா? படிப்ப நீ எடயில நெறுத்தறுங்குறியே, நான் பட்ட செருமயெல்லாம் பயனத்துப் போவனுமா/ ஓனக்கு நல்லது செய்ய நெனச்ச எனக்கு நீ காட்டுற மரியாத இது தானா?" - சமுத்திரவல்லி

"பொண்ணுவ தான தொணய தேடிக்கிற்றது தப்புங்கிறியா"

"அப்படிச் சொல்லல"

"பெறவு"

"என்னமேரி நாட்டாரு வீட்டுல பொறந்த பொண்ணு இப்படி செஞ்சுருக்கக்கூடாது"

"நாட்டாருட்டு பொண்ணு மட்டும் மண்ண அள்ளித்தின்னு வளரணமுன்னு சொல்லுறியா"

"அப்பறம் யாண்டி என்னோட வாழ்க்கை மட்டும் இப்படி ஆயிட்டு"

"நீ தேடிக்கிட்ட தொண அப்படி"

"சாமுவேல கெட்டவங்கிறியா?"

"பின்ன நல்லவன்னு சொல்லச் சொல்லுறியா"

"நல்லவரு தான் எனக்குத் தெரிஞ்சி சாமுவேலு எவ்வளவோ நல்ல மனுசன்தான். எடயில புத்தி மாறுனத்தாலதான் பெசகாயிட்டு"

"புத்தி மாறலடி சமுத்திரவல்லி சாமுவேலோட புத்தியே அதுதான். நல்லவனா இருந்தா புள்ள பெத்த ஓன்ன அம்போன்னு போட்டுட்டு ஓடுமா"

"அது பொண்ணா பொறந்துட்டு தேங்குற வெறுப்புல செஞ்சுது"

"பொண்ணா பொறந்தான்ன? பொண்ண வெறுக்குறவன் எப்படி நல்லவனா இருக்க முடியும்?"

"எந்த வேலய நம்ம காச சேத்துவச்சிகிட்டு செஞ்சிருக்குறம் சொல்லுங்க. ஓலய ஊத்தி அடுப்புல போட்டுட்டு பைய எடுத்துக்கிட்டு கடலுக்கு ஓடுன குடும்பந்தான் நம்ம குடும்பமெல்லாம். எந்த நம்பிக்கையில் ஓடுனம். கடல் தாயி குடுப்பா. ஏமாத்தமாட்டாங்குற நம்பிக்கையிலதான ஓடுனம். இப்பம் மட்டும் நம்மள அவ ஏமாத்திடுவாளா? நமக்கு என்ன வேணுங்கிறது அவளுக்குத் தெரியும். ராவுக்கு வேணுங்குறத்த பகல்ல குடுப்பா. பகலுக்கு வேணுங்குறத்த ராவுல குடுப்பா." - சிங்கார வேலு நாட்டார்

"பெத்தவங்க கண்ணு தான் பொல்லாத கண்ணும்பாவொ. புள்ளய இனிமே அப்புடிப் பாக்காதே" - தங்கலெட்சுமி

சாமுவேலும் அருள்தாசும் ஒத்துப் போய் ஒரே வீட்டில் இருந்த தன் பிள்ளைகள் இரண்டும் தன்னுடனேயே இருந்தால் இந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்? இருவரும் அண்ணன் தம்பி தானே. கட்டிக் கொண்டவளுக்காக இவள் ஏன் பகையாளியாக வேண்டும்? இருவரையும் அனுசரித்துப் போவது எனக்கே ஒரு பெரிய விஷயமாகத் தெரியாத போது இவர்கள் ஏன் அடித்துக் கொள்ள வேண்டும்? இரண்டு பெண்டாட்டிகளை கட்டியிருக்கும் மூணாம் பாகத்து பூராசாமி வீட்டிலும் ஐந்தாம் பாகத்து முத்தப்பன் வீட்டிலும் இதுபோல் தான் நடக்கிறதா? - சமுத்திரவல்லியின் உள் மனம்.

நதிகளை பெண் பாலாகவும் சமுத்திரத்தை எப்போதும் ஆண் பாலாகவும் வர்ணிக்கும் இயல்பில் இருந்து மாறி சமுத்திரத்தைத் தாயாக பெண் பாலாக மாற்றிய ஆசிரியர் பாராட்டிற்குரியவர். அருள் தாசின் பிள்ளையின் பெயர் வேல் முருகன் என்று சூட்டியதும் பாராட்டிற்கு உரியது. ஆனாலும் பழி வாங்கும் உணர்ச்சியுடைய பாத்திரத்தின் பெயர் தமிழ் சினிமாக்களின் மரபுப்படி கிறிஸ்தவப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டிருப்பதும், பக்கம் 79 இல் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தவரைச் சித்தரிக்கும் விதமும் சற்றே நெருடலானவை.

மற்றபடி பாத்திரப் படைப்புகளாலும், எழுதப்பட்ட கூர்மையான வசனங்களாலும், ஆறுகாட்டுத்துறைக்குள் நம்மை இழுத்து அழைத்து வந்து விடுகிறார் நாவலாசிரியர். பாராட்டிற்குரிய நாவல். கடல் காற்றின் உப்புசம் மேனியில் படிய நாவலைப் படித்துப் பாருங்களேன்.

நாவலாசிரியருக்கும் பதிப்பகத்தாருக்கும் நம் நல் வாழ்த்துக்கள்.

கட்டுரையாளர், இலக்கியத் திறனாய்வாளர்; மதுரை அகில இந்திய வானொலியின் ஓய்வெபற்ற நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்.

நியூ செஞ்சூரியின்

2-வது பதிப்பு

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் மகத்தான படைப்பு விரைவில்...

சங்க இலக்கிய உரைவேறுபாட்டுக் களஞ்சியம்

ஒரு நூற்றாண்டு வாசிப்புப் பின்புலத்தில்

பாடல் - பாடவேறுபாடு - உரைவேறுபாட்டு விளக்கங்கள் - பாடற்கருத்து -
அருஞ்சொற்பொருள் - விரிவான ஆய்வு முன்னுரை எனும் அமைப்பில்

எண்மரின் பத்தாண்டுகாலக் கடும் உழைப்பில்

20 தொகுதிகள், 8000 பக்கங்கள்

உயர்ந்த கட்டமைப்பில்

தமிழக வரலாற்றில் முதல்முறையாக

உங்கள் நூலகம் சந்தாதாரர்களுக்கு ஒரு பேண்டுகோள்!

ஜின் மாதத்துடன் முடிவடையும்
சந்தாதாரர்களின் ரசீது எண்கள்

6099,	1867	8791
3915,	5599	5453
7666,	8794	5451
1868	8793	

உங்கள் நூலகம் சந்தாவினைப் புதுப்பிக்காதவர்கள்
தொடர்ந்து உங்கள் நூலகம் இதழினைப் பெற
புதுப்பித்துக் கொள்ளமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்

உங்கள் நூலகம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட..
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

தனி இதழ் ₹ 45.00
ஆண்டு சந்தா ₹ 540.00
மாணவர்களுக்கு ₹ 500.00.
ஆயுள் சந்தா ₹ 5400.00
அயல்நாடு (ஆண்டு சந்தா) ₹ 4050.00
சந்தாத் தொகையை
New Century Reader's Sangam
Central Bank of India
Ambattur Branch, Chennai - 600 050
A/c.No. 1035249018
IFSC Code : CBIN0282161
என்ற வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தலாம்.

கிளைகள்

அம்பத்தூர் 044 - 2635 9906, ஸ்பென்ஸர் பிளாசா 044-28490027, மதுரை 0452 - 2344106, 4374106,
திருநெல்வேலி 0462 - 2323990, 4210990, திண்டுக்கல் 0451-2432172, கோயம்புத்தூர் 0422 2380554,
சேலம் 0427-2450817, ஈரோடு 0424-2256667, கிருஷ்ணகிரி 04343-234387, ஓசூர் 04344 - 245726,
ஊட்டி 0423 - 2441743 திருச்சி 0431 - 2700885, தஞ்சாவூர் 04362-231371, புதுக்கோட்டை 04322-227773,
விழுப்புரம் 04146-227800, பாண்டிச்சேரி 0413 2280101, வேலூர் 0416-2234495, நாகர்கோவில் 04652 - 234990.

கட்டுரை

வரலாற்றுப் பொது வெளியினில் 'திராவிடம் / திராவிடர்' என்ற சொல்லின் வழி பேசப்பட்ட மானிடத்திற்கான அரசியல்

முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்

‘திராவிடம் / திராவிடர்’ என்ற சொல்லானது இந்திய கலாச்சார-பண்பாட்டு வெளியினில் பரவலாக பண்டைய காலம்தொட்டு பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதனை பல்வேறு வரலாற்று, இலக்கியத் தரவுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக தமிழக கலாச்சார பொது வெளியினைப் பொருத்தமட்டில் ‘திராவிடம்/திராவிடர்’ என்ற சொல்லானது கலாச்சார ரீதியிலும், பண்பாட்டு ரீதியிலும் ஒரு தனித்த இடத்தினைப் பெற்று வரலாற்று வெளியினில் பல சமயங்களில், பல இடங்களில், பல பொருட்களில் தொடர்ந்து இடைநில்லாமல் புழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளதனை அறிய முடிகின்றது.

பொதுவாகவே ஒவ்வொரு சொல்லும் அது பயன்படுத்தப்படும் சூழலிற்கிணங்க அதன் அர்த்தத்தினைப் பெறுகின்றது. அந்த வகையினில் ‘திராவிடம்/திராவிடர்’ என்ற சொல்லானது சில தளங்களில் ஒரு இனக் குழுவினையோ, மொழிக் குடும்பத்தினையோ, கலாச்சாரத்தினையோ, பண்பாட்டினையோ, நிலத்தினையோ, நாட்டினையோ, சாதியினையோ, இதிகாச-புராண கதை மாந்தர்களுையோ குறிப்பதற்காக பல்வேறு வகைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது/வருகின்றது. அந்தகைய சூழலில் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது ‘திராவிடம்/திராவிடர்’ என்ற சொல்லின் வழி பேசப்பட்ட வரலாற்று ரீதியிலான பரிணாம வளர்ச்சிகளையும், அது

முன்வைத்த/வைக்கும் அரசியலினையும் பற்றி உரித்த தரவுகளுடன் விளக்க முற்படுகின்றது.

குறிச்சொற்கள்

திராவிடம், திராவிடர், பண்டிதர் அயோத்திதாசர், பாபாசாகேப் அம்பேத்கர், தந்தை பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி, ஜவகர்லால் நேரு.

1.0. முன்னுரை

சொற்கள் என்பது மனித உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் கடத்தும் மிக முக்கிய காரணியாக அமைந்து வந்துள்ளது. சொற்கள் என்றுமே வெறும் வெற்று ஒலியாக மட்டுமே அமைவது இல்லை. ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும், அதற்கான அர்த்தமும், தாக்கமும் இருந்தே வருகின்றது. பொதுவாகவே, ஒரு சராசரி மனிதன் பயன்படுத்தும் பல வார்த்தைகள் எந்தவித தாக்கமும் இன்றி கடந்து செல்கின்ற பொழுது சில சொற்கள் மனித நாகரீகத்தின் பரிணாம மாற்றத்தினையும், மானுடத்தின் மீதான ஆழ்ந்த நம்பிக்கைகளையும் நமக்குள் விதைத்து வந்துள்ளன என்பதை மறுக்க இயலாது. அவ்வகையில் சில சொற்கள் வரலாற்றினில் தனித்த கவனத்தினைப் பெற்று வந்துள்ளன. சுதந்திரம், சகோதரத்துவம், சமத்துவம் போன்ற சொற்கள் உலக அளவில் தனித்த மரியாதையினைப் பெற்றுள்ள பொழுது, இந்திய அளவில் குறிப்பாக தமிழக நிலப்பரப்பினில் 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லானதும் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைப் பெற்று இருக்கின்றன. அந்த வகையினில் இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லின் வரலாற்று ரீதியிலான பரிணாம வளர்ச்சிகளையும், அது முன்வைத்த/வைக்கும் அரசியலினையும் பற்றி உரித்த தரவுகளுடன் ஆராய முற்படுகின்றது.

1.1. 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற ஒற்றைச் சொல் தரும் பல பொருள்கள்*

'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லானது வரலாற்று வெளியில் பல சமயங்களில், பல இடங்களில், பல பொருட்களில் தொடர்ந்து இடைநில்லாமல் புழக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. ஒரு சொல் பொதுவாகவே அது பயன்படுத்தப்படும் சூழலிற்கு இணங்க அதன் உட்பொருளினைப் பெறுகின்றது. அந்த வகையினில் 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லானது சில தளங்களில் ஒரு இனக் குழுவினையோ, மொழிக் குடும்பத்தினையோ, கலாச்சாரத்தினையோ, பண்பாட்டினையோ, நிலத்தினையோ, நாட்டினையோ, சாதியினையோ, இதிகாச-புராண கதை மாந்தர்களையோ குறிப்பதற்காக

பல்வேறு வகைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது/வருகின்றது.

ஆச்சார்ய வஜ்ரநந்தி என்ற சமண அறிஞர் 469ல் (பொது நூற்றாண்டு) மதுரையில் 'திராமிழ சங்கா' என்ற நிறுவனத்தை நிறுவி தமிழ் மொழியினையும், சமண சமயக் கருத்தியலையும் இம்மண்ணில் வளர்க்க ஏற்படுத்தியதாக அறியமுடிகின்றது. தமிழ் சங்கம் என்ற கருத்தாக்கமே மேற்குறிப்பிட்ட சமண சமய சங்கத்தின் அடிப்படையிலேயே பின்னாளில் கட்டமைக்கப்பட்டது என மொழியியலாளர் ஜீயார்ஜ் ஹார்ட் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (Hart. 1975: 9-10)

'திராவிட' என்ற சொல்லானதும் ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களைக் குறிக்கின்றது என மோனியர் வில்லியம்ஸ் அவர்கள் தனது சமஸ்கிருத-ஆங்கில நிகண்டினில் குறிப்பிடுகின்றார். (Williams. 1872.) பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த ப்ராகிருத இலக்கண நூலானது 'திராமிழ' (dramila) என்ற சொல்லினை ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினைப் பற்றி குறிக்கப் பயன்படுத்தியது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.) மகாபாரதம் (பாகம் 2. 27.), நாட்டிய சாத்திரம் (இருபத்தி ஏழாம் தொகுதி. 36.), மனுஸ்ரும்தி (பத்தாம் பாகம். 43.) போன்ற பார்ப்பனிய (Brahmanical) இதிகாச-இலக்கியங்கள் ஆரியர் அல்லாத மக்களை குறிக்க 'திராவிட' என்ற சொல்லினைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளதினை அறியமுடிகின்றது. இவற்றினில் மனுஸ்ரும்தியானது 'திராவிட' என்ற சொல்லினை 'பண்பாட்டு அளவில் கீழ்நிலை கீழான சத்திரியர்கள்' என்ற அர்த்தம் பொருள்படும் படியான வகையினிலேயே பயன்படுத்தியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். (Mani. 1975: 246.) 'திராவிடம்' (tiravidam) என்ற சொல்லினைப் பற்றி அபிஞாண சிந்தாமணி குறிப்பிடும் பொழுது தமிழ் மக்களைக் குறிக்க ஆரியர் பயன்படுத்திய சொல் என்றே குறிப்பிடுகின்றது. (Mudaliyar. 1982.)

மூன்றாம் மற்றும் இரண்டாம் (பொது நூற்றாண்டிற்கு முந்தைய) நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டு சான்றுகளில் உள்ள 'டமேட' (damedā) அல்லது 'டமேழ' (damela) அல்லது 'டமிழரட்ட' (damilarattha) என்ற சொல்லாடல்களானது இலங்கைக்கு பயணம் மேற்கொண்ட தமிழக வணிகர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது. (Pillai. 54-59.) இதுவே வரலாற்றினில் ஆரியர் அல்லாத தனித்த இனக் குழுக்களைப் பற்றி குறிக்கும் வகையினில் பயன்படுத்தப்பட்ட முதல் சொல்லாக அறிய முடிகின்றது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.) சமண இலக்கியத் தரவுகளானது தென்னிந்திய

மக்களை குறிப்பதற்காக 'திரமிழ்' என்ற சொல்லினை பயன்படுத்தியதாக ப்ராகிருத - இந்தி சொல்லகராதி மூலம் அறியமுடிகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 233.)

சி.பி. ப்ரௌன் அவர்களின் தெலுங்கு-ஆங்கில நிகண்டானது 'பஞ்சதிராவிட' என்ற சொல்லினை திராவிட, கர்நாடக, குர்ஜார, மகாராட்டிர மற்றும் தெலுங்க மக்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தினர். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 234.) அதேபோல், மலையாள-ஆங்கில நிகண்டானது 'பஞ்சதிராவிட' என்ற சொல்லினை தமிழ், கேரள, துளுவ, கர்நாடக மற்றும் ஆந்திர மக்கள் குழுவினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தி உள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.233.) அகிட்டிஜாதகா (Akittijataka) என்ற புத்தமத கருத்தியல் சார்ந்த இலக்கியமானது காவேரிப்பட்டினம் என்ற நிலப்பரப்பினைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை குறிக்கவே 'திராவிட' என்ற சொல்லினை பயன்படுத்தியதாக அறியமுடிகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.) இவற்றைத் தவிர்த்து, வித்தியாசமாக 'திராவிட' என்ற சொல்லினை ஆந்திர, கர்நாடக, குர்ஜார, திரைலிங்க மற்றும் மகாராட்டிர நிலப்பரப்பில் உள்ள மக்கள் குழுவினை குறிப்பாக பார்ப்பனர்களைப் பற்றி குறிக்கவும் பயன்படுத்தியதனை மோனியர் வில்லியம்ஸ் தனது சொல்லகராதியினில் குறிப்பிடுகின்றார். (Williams. 1872.) கன்னட-ஆங்கில நிகண்டானதும் 'திராவிட' என்ற சொல்லினை தென்னிந்திய பார்ப்பனர்களைப் பற்றி குறிப்பிட பயன்படுத்தியதனை அறிய முடிகின்றது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.)

தென்னிந்திய நிலப்பரப்பினைப் பற்றி குறிப்பிடும் வகையினில் 'டமிழரட்ட' (damilarattha) என்ற சொல்லானது பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். 'திராவிட' என்ற சொல்லினைப் பற்றி சமஸ்க்ருத-ஆங்கில நிகண்டானது குறிப்பிடும் பொழுது அதனை தக்காண பீடபூமியின் கிழக்கு கடற்கரை நிலப்பகுதியினுள் உள்ள நாடு என்று பொருள்படும்படி குறிப்பிடுகின்றது. அதே பொருள்படும்படியே, 'டமிரிகே' (damirike) என்ற கிரேக்க சொல்லும் (Schoff. 1912.), 'லிமிரிகே' (limirike) என்ற இலத்தீனிய சொல்லும் (McCrinkle. 1883.) குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கையின் நான்காம் நூற்றாண்டினைச் (பொது நூற்றாண்டு) சார்ந்த பாலி மொழி பெயர்ச் சொல்லகராதியில் 'டமிழ்' (damila) என்ற சொல்லின் அடிப்படையானது இந்திய நிலப்பரப்பின் கிழக்கு கடற்கரையினைச் சார்ந்த மக்களை குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.) அதேபோல் 'திராவிடம்' (dravidam) அல்லது 'திராமிடம்' (dramidam) என்ற மலையாளச் சொல்லும், 'திராவிடம்' (dravidam) அல்லது 'திராவிளம்' (dravilam)

என்ற கன்னட சொல்லும் தக்காண பீடபூமியின் கிழக்கு கடற்கரை நிலப்பகுதியினுள் உள்ள நாடு என்றே குறிப்பிடுகின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல், 'திராமிடம்' என்ற சொல்லினை முதன் முதலாக பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினைச் (பொது நூற்றாண்டு) சார்ந்த விலாதிலகம் (லிவீர்ணீம்'வீர்ணீளீணீ) என்ற நூலினுள் பயன்படுத்தியதனையும் அறியமுடிகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.)

'திராவிடமு' (dravidamu) என்ற தெலுங்கு சொல்லானது ஆந்திர, கர்நாடக, குர்ஜார மற்றும் திராவிட மக்கள் வாழும் நிலத்தினைக் குறிக்கின்றது. மேலும், 'திராவிடம்' (tiravitam) என்ற சொல்லாடலும் ஆந்திர, தமிழ் நாடு, கர்நாடக மற்றும் மராட்டிய நிலங்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. (Mudaliyar. 1982.) பத்ரபாகு என்பவரால் இயற்றப்பட்ட சமண சமய கருத்தியல் சார்ந்த பிரிஹட் கல்ப பாஸ்ய (Brihat Kalpa Bhashya) என்ற நூலானது திராவிட நாட்டினில் குளங்கள் மூலம் விவசாயம் நடைபெற்றது என்ற குறிப்பினைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.) பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டினைச் (பொது நூற்றாண்டு) சார்ந்த ஹேமச்சந்திரனின் ஸ்தவிரவலி சரித (Sthaviravali Charita or Parisishtaparvan) என்ற நூலின் மூலம் அசோகப் பேரரசரின் பேரப்பிள்ளையான சம்ப்ரதி (Samprati) என்பவர் சமண துறவிகளை திராவிட நாடு உட்பட பல நாடுகளுக்கு சமணக் கொள்கைகளை பரப்ப அனுப்பியதாக அறியமுடிகின்றது. (Chandra. 1977: 75.)

அதுமட்டுமல்லாமல், 'திராவிட' என்ற சொல்லானது குறிப்பாக தமிழ் நிலப்பரப்பினைப் பற்றி குறிப்பிடவே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தியதனையும் வரலாற்று ஆவணங்களும் இலக்கியத் தரவுகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. உதாரணங்களாக செங்கடலினைச் (எரித்ரேயன் கடல்) சார்ந்த பெரிப்ளஸ் (Periplus of the Erythraean Sea) என்ற நூலானது 'டமிரிகே' (damirike) என்ற நிலப் பரப்பு ஆந்திர நிலத்தின் நீட்சி என்று குறிப்பிடுகிறது. (Schoff. 1912: 138.) தெலுங்கு மொழியிலும் 'திராவிட' என்ற சொல்லென்பது தமிழ் நாட்டினைப் பற்றி குறிப்பிடவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. வாகஸ்பட்டியம் (Vacaspatyam) என்ற சமஸ்க்ருத நிகண்டும் 'திராவிட' என்ற சொல்லின் மூலம் தென்-கிழக்கு இந்திய நிலப்பகுதியினைப் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றது. (Tarkavachaspati. 1962.)

பாலி மொழி பெயர்ச் சொல்லகராதியின் கூற்றின்படி அங்குட்டர நிகய (Anguttara Nikaya 338 and Commentary) என்ற நூலானது 'திரமிழ்பாஷா' (dramilabhasa) என்ற சொல்லின் மூலம் ஆரியர் அல்லாத

மக்கள் பேசும் மொழி என்ற பொருள்படும்படி பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990: 233.) ப்ராக்ருதம், தமிழ் மற்றும் மலையாள நிகண்டுகள் 'திராவிடி' (dravidi) என்ற சொல்லினை ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியினைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தியதனை அறியமுடிகின்றது. (நாட்டிய சாத்திரம். XVIII.43.) 'தமிழி' (damili) என்ற சொல்லானது சமண மதக் கருத்தியல் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பதினெட்டு எழுத்து வடிவமைப்பினுள் ஒன்றாகவும் (Mahalingam. 1974: iii.), 'திராவிடலிபி' (diravidalipi) என்ற சொல்லானது புத்த மதக் கருத்தியல் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அறுபத்து நான்கு எழுத்து வடிவமைப்பினுள் ஒன்றாகவும் குறிப்பிடப் படுகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 130-134.) 'திராவிட வேதம்' என்ற சொல்லானது வைணவத்தின் தமிழ் வேத மரபினைப் பற்றி குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை விலாதிலகம் என்ற முன்னர் குறிப்பிட்ட மணிப்பிரவாள மலையாள இலக்கியமானது குறிப்பிடுகின்றது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990.)

அதுமட்டுமல்லாமல், இதிகாச புராணங்களிலும் 'திராவிட' என்ற சொல்லானது ஒரு சில புராண கதை மாந்தர்களைப் பற்றி குறிப்பிட பயன்படுத்தியதாகவும் அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக, இச்சொல்லானது ஸ்ரீகிருட்டிணரின் மகனான விருஸபாஸ்வாமின் (Vrishabhasvamin) மகன்கள் மற்றும் மனுவின் மகன்களில் ஒருவரான ப்ரியவரத (Priyavrata) என்ற அரசனின் குடும்பத்தினைச் சார்ந்த மக்களின் பெயராகவும் (Mani. 1975: 246.), உக்கிர சேனரின் மனைவியினை பாலியல் வற்புணர்ச்சிக்கு உட்படுத்தி அதன் மூலம் கம்சனின் தந்தையான ஓர் கந்தர்வரின் பெயராகவும் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.), ஒன்பது யோகிகளில் ஒருவர் (திரமிழன்) எனவும் இருந்து வந்துள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. (Dravidian Encyclopaedia. 1990.)

1.3. சங்ககாலத்தில் 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லின் மூலம் முன்வைக்கப்படும் வாதங்கள்

'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லானது சங்க காலம் தொடர்பு பயன்பாட்டில் இருந்து வந்துள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. உலகம் முழுவதும் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லானது தமிழ் நிலத்திற்கானதாகவும் தமிழ் நிலத்தினில் வாழ்ந்த மக்களைக் குறிக்கும் பெயராகவுமே இருந்து வந்துள்ளதனை வரலாற்று-இலக்கியத் தரவுகள் அளிக்கின்றன. உலகின் புகழ் பெற்ற வரலாற்றாசிரியரான ஹெரடோடஸ் அவர்கள் 'திராவிடர்கள்' என்பதை அறிந்து இருந்ததை அவரது குறிப்புகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

(Schoff. 1912: 213.) கிரேக்க மொழியில் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லினை பின்வருமாறு பயன்படுத்தினர், 'Δράβιδα'. முதலாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த (பொது நூற்றாண்டு) கிரேக்க மொழிப் பயண இலக்கியமான செங்கடலினைச் சார்ந்த பெரிப்ளஸ் (Periplus of the Erythraean Sea) என்ற நூலானது பண்டைய கடல் பயண வழிகளையும், வாணிபம் தொடர்பான தரவுகளையும் முடிந்தவரை வரலாற்று பிழைகளின்றி கொடுக்கக் கூடிய ஓர் அறிய நூலாகும். அந்த நூலானது இன்றைய தமிழக நிலப்பரப்பினையும், அங்கு வாழ்ந்த மக்களினையும் குறிக்க திராவிடம்/திராவிடர் என்ற சொல்லினையே பயன்படுத்தி உள்ளது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 138.) மேலும், அந்த நூலானது ஆரியர்கள் (பார்ப்பனீயக் கருத்தியலானது) தென்னிந்தியாவில் நிலை பெற்றிருந்த திராவிட இனக்குழுவின் மீது பண்பாட்டு திணிப்பினைச் செய்ய முற்பட்டதினையும் எடுத்தியம்புகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.)

கிரேக்க வார்த்தையான Oryza என்ற சொல்லும், அரேபிய வார்த்தையான al-ruzz அல்லது நவீன காலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் rice, riso, riz, arroz மற்றும் இன்னும் பிற வார்த்தைகளும் தமிழ் சொல்லான அரிசி என்பதிலிருந்தே வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் பாரசீக சொல்லான virinzi அல்லது சமஸ்கிருத சொல்லான vrihi என்பவைகளில் இருந்து கிடைக்கவில்லை என்ற கருத்தினை முன்வைத்தவரான (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 176.) செங்கடலினைச் சார்ந்த பெரிப்ளஸ் நூலின் ஆசிரியர் அவர்கள் மேலும் குறிப்பிடுவதாவது, 'தமிரிக' (Damirica) என்ற சொல்லின் மூலம் சுட்டுவது தமிழர்களின் நாடு என்றும், அந்த பகுதியினை ஆண்ட முதலாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த விடுதலைப் பெற்ற தனித்த சேர-சோழ-பாண்டிய அரசுகளை திராவிடப் பேரரசு என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு, அவர்கள் ஆண்ட நிலப்பிரப்பினை 'திராவிட தேசம்' என்ற சொல்லாடல்களைக் கொண்டும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 197, 205.) ஓல்ட்ஹம் எனும் அறிஞரும் பண்டைய சேர மன்னர்கள் திராவிடர்களேயாவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (Oldham. 1905: 157.) சேர வாரிசுகளே (சேரபுத்திரர்) திராவிட அதிகாரத்தினை தென்னிந்தியாவில் நிலைநிறுத்தினர் (Schoff. 1912: 208.) என்றும், தென்னிந்தியாவில் இருந்த திராவிடர்கள் மிகச் சிறந்த வணிகர்களாகவும், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் தங்களது காலனியாதிக்கத்தினை நிலைநிறுத்தி, அங்கே இருந்த சிங்கள மக்களை அடக்கி, முத்து குழிப்பில் அன்று சிறந்திருந்த இலங்கையின் வடக்கு மாகாணங்களை ஆண்டனர் என்றும் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.239.) செங்கடலினைச் சார்ந்த பெரிப்ளஸ் நூல்

குறிப்பிடுகின்றது. அது போலவே இரண்டாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த தொலெமி (Ptolemy) எனும் கிரேக்க அறிஞரும் திமிரிகே (Dimirike) என்று தமிழக நிலத்தினைப் பற்றி தனது நூலான, Geographike Hyphegesis-ல் குறிப்பிடுகின்றார். (McCrindle. 1883.)

1.4. இடைக்காலத்தில் 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லின் மூலம் முன்வைக்கப்படும் வாதங்கள்

'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லானது தமிழக வெளியினில் பார்ப்பனியக் கருத்தியலின் எதிர்ச் சொல்லாகவே இடைக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதனை இடைக்கால வரலாற்று தரவுகளிலும், இலக்கியங்களின் வழியும் அறியமுடிகின்றது. பக்தி இலக்கிய ஆளுமைகளில் தலைசிறந்தவர்களில் ஒருவராக கருதப்படும் சைவ சமய குறவரான திருஞானசம்பந்தர் அவர்களை 'திராவிட சிசு' (dravida śiśurāsvādyā) என்று ஆதிசங்கரர் அவர்கள் தனது சொந்தர்ய லகரி நூலினுள் குறிப்பிடுகின்றார். (Subrahmanya Sastri and Srinivasa Ayyangar. 1937: 212-217.) இங்கே பார்ப்பன குலத்தினைச் சார்ந்த திருஞானசம்பந்தர் அவர்களை 'திராவிட சிசு' என அழைக்கவும், அவ்வாறு அழைத்ததன் நோக்கமும் ஆதிசங்கரர் பார்வையில் அவரை குறைத்து மதிப்பிடுவதற்காகவே என அறியமுடிகிறது.

திருஞானசம்பந்தர் அவர்கள் பார்ப்பனர் குலத்தினில் பிறந்திருந்த போதிலும், ஆரிய

(பார்ப்பன) கருத்தியலினை முற்றாக ஏற்றவராக அறிய முடியவில்லை. பார்ப்பனியத்தின் 'ஆதிக்கத் தன்மையினை' தவிர்த்து தமிழ் மரபின் அடிப்படையிலான 'ஆதிக்கத் தன்மையற்ற' மரபினை வளர்த்தெடுத்து சைவ நெறியினில் இரண்டறக் கலந்து தமிழ் பண்பாட்டு சமயவெளியில் இன்றைய சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பை வடிவமைத்தவர் திருஞானசம்பந்தர் அவர்களே ஆவார். மேலும், காபாலிகத் தன்மையினை இல்வாழ்வோடு பேசவேண்டும் என்றும், தமிழ் பண்பாட்டு மரபினில் நிலைநிறுத்தி, எல்லா பொருள்களிலும் கடவுள் உள்ளார் என்றும், மக்களை பேதப்படுத்த முடியாது என்றும், கடவுளும், ஆன்மாவும் ஒன்றாக சேர்ந்து சிறப்பு பெருபவைகள் என்றும், அவைகளை பிரிக்க முடியாது என்றும் திருஞானசம்பந்தர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், சிவனின் தமிழ் பண்பாட்டோடு இயக்கிய முறையினை அதாவது, கூத்தர் பெருமான் என்று காரைக்காலம்மையாரால் வழிபட்ட கடவுளை, சிவன் என்ற கடவுளாகவும் முருகப்பெருமானின் அடையாளத்தோடு கூடியதாகவும் தமிழ் நிலப்பரப்பினில் பரவ திருஞானசம்பந்தரே காரணமானவராவார். இத்தகைய சிறப்பினை உடையவரையே ஆதிசங்கரர் அவர்கள் 'திராவிட சிசு' என்று சுட்டுகின்றார். அதேபோலவே, வைணவ சமயத்தின் ஆகச் சிறந்த ஆளுமைகளில் ஒருவராக

அறியப்படும் நம்மாழ்வார் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினைச் சார்ந்தவர் ஆவார். அவரால் இயற்றப்பட்ட திருவாய்மொழியினைப் பற்றி நாதமுனி அவர்கள் குறிப்பிடும்மொழி 'திராவிட வேதம்' (திராவிட வேத) என்றே அறிமுகப்படுத்துகின்றார். (Sethu Pillai. 1971: 1.)

1.5. நவீனகாலத்தில் 'திராவிடம் / திராவிடர்' என்ற சொல்லின் வழி முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்கள்

உலக வரலாற்றினைப் பொருத்த வரையில் மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சியில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பது தனித்துவமானது ஆகும். நிலவுடமை சமூகத்தின் வீழ்ச்சியும், கொள்ளை நோயின் (Black Death) தாக்கத்தினையும் தொடர்ந்து பதினைந்து மற்றும் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட சமூக சீர்திருத்தங்கள், மானுட சிந்தனையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை விதைத்தன. மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளைக் கடந்து மானுடத்தின் மீதான நாட்டமானது அதிகரித்தது. பிரன்சு புரட்சியாகட்டும், அதன் அடிநாத முழக்கங்களான சமத்துவம், சகோதரத்துவம் மற்றும் விடுதலை போன்ற கருத்தியல்களாகட்டும் மானிட இன எழுச்சியின் முக்கியத்துவத்தையும், விடுதலையினையும், தனித்த சுயமரியாதையுடன் கூடிய அடையாள மீட்பினைப் பற்றி பறைசாற்றின. உலக வரலாற்றினில் நிகழ்ந்த இத்தகைய மாற்றங்கள் இந்திய சமூக வெளியினையும் விட்டுவைக்கவில்லை. காலனிய ஆதிக்கத்தின் கட்டுக்குள் வந்த இந்திய சமூகமானது சாதியக் கட்டுமானத்தின் மீதான அடிப்படையினைத் தகர்க்கத் தொடங்கியது. இந்திய வெளியினில் மகாத்மா ஜோதிராவ்-சாவித்ரி பாய் பூலே, பண்டிதர் அயோத்தி தாசர், பாபாசாகேப் அம்பேத்கர், தந்தை பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி போன்றோர்கள் பார்ப்பனீயக் கருத்தியலின் ஆதிக்கத்தையும் அதன் மீதான விமர்சனத்தையும் எந்த சமரசமுமின்றி முன்வைத்து அதனை எதிர்த்து போராடினர். அவர்கள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லினை பார்ப்பனீயக் கருத்தியலை எதிர்க்கக் கூடிய ஒரு கருத்தியல் ஆயுதமாகவே பயன்படுத்தியதனை பின்வரும் விவாதங்களின் மூலம் காணலாம்.

1.5.1. அம்பேத்கர் அவர்கள் கூட்டும் திராவிடம்/திராவிடர்

திராவிடர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கான பதிலினை பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் வரலாற்று ரீதியில் கண்டறிந்தார். இந்தியாவினைப் பொருத்தமட்டில் இரண்டு இனக்குழுக்களே உள்ளன. அவைகள் ஆரியர் மற்றும் நாகர்கள் (Ambedkar. 1948: 59.) என்ற பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள், திராவிடரும் நாகர்களும் வேறுவேறானவர் அல்ல என்றும், இந்திய நிலப்பரப்பு

முழுமையும் அவர்களே பரவி இருந்தனர் என்கிறார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 51, 55, 59.) வரலாற்றினில் 'தாசர்கள்' என்று கருதப்பட்டவர்களும், நாகர்களும், திராவிடர்களும் ஒருவரே என்கிறார் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.59.) நாகர்கள் என்பது ஒரு இனத்தின், கலாச்சாரத்தின் பெயராக இருந்ததாகவும், அவர்களின் மொழியியல் அடிப்படைப் பெயரென்பது 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்பதாகவுமே இருந்தது என்றும் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.) 'தமிழ்' அல்லது 'திராவிட' என்பது தென்னிந்தியாவினை மட்டும் சார்ந்த மொழியியல் குடும்பமாகக் கருதமுடியாது என்ற பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் அது ஆரியர் வருகைக்கு முன் இந்திய நிலப்பரப்பு முழுவதும் வேறுன்றிய மொழி என்றே குறிப்பிடுகின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 58.)

'அசுரர்கள்' அல்லது 'நாகர்களானவர்கள்' திராவிட அரசுகளைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 57.), திராவிடர் என்பவர்கள் தென்னிந்தியாவினைச் சார்ந்த 'அசுரர்கள்' அல்லது வடஇந்தியாவினைச் சார்ந்த நாகர்களே என்று கருதினார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 58.) ஓல்ட்ஹாம் என்ற அறிஞர் அவர்களும், பண்பாட்டு வெளியினில் அசுரர்கள் என்று குறிப்பிடப்படுபவர்கள் தென்னிந்தியாவினைச் சார்ந்த திராவிடர்களே என்கிறார். (Oldham. 1905: 55.) 'அசுரர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்ட 'திராவிடர்கள்' ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தினைத் தவிர்த்த மொழிகளையே பேசி வந்தனர். அதேவேளையில் வடஇந்திய நாகர்களோ தமிழினைத் தவிர்த்துவிட்டு சமஸ்கிருதத்தை பயன்படுத்தத் தொடங்கினர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதுவே இந்தியா முழுவதும் நாகர்கள் இருந்த பொழுதும், வடஇந்தியாவினில் மட்டும் தங்களை 'திராவிடர்கள்' என அழைக்கப்படாததன் காரணம் என பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (Ambedkar. 1948: 55.) தென்னிந்தியாவில் இருந்த நாகர்களோ, தமிழினை தன்னகத்தே கொண்டு ஆரியர்களின் மொழியான சமஸ்கிருதத்தை புறம்தள்ளினர் என்று பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 58.) அதாவது சமஸ்கிருத இலக்கிய-இலக்கணத்திற்கு மாற்றாக திராவிட மொழிக் குடும்பத்திற்கானதாகவே உள்ளது என்கின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 55-56.) மேலும், ஆரியம் தவிர்த்த தமிழ் மற்றும் இன்னும் பிற மொழிகளையே அசுரர்கள் (திராவிடர்கள்) பேசியதாக அறியமுடிகின்றது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 58.) பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் கூற்றின்படி

‘திராவிடம்’ என்பது ஆரிய மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிக்கு மாற்றாகவே பயன்படுத்தியதனை அறியமுடிகின்றது.

பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் போன்றே சமதர்ம கொள்கைகளில் தீவிர நாட்டம் கொண்டவரும், இந்தியாவின் முதல் பிரதமரான ஜவகர்லால் நேரு அவர்களும் தனது நூலினுள் ‘திராவிடர்’ என்ற சொல்லாடலை பல இடங்களில் ஆரியப் பண்பாட்டு கலாச்சாரக் கருத்தியலுக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தி உள்ளதை அறியமுடிகின்றது. (Nehru.1990: 72,73,84,111.) ஜவகர்லால் நேரு அவர்களின் கூற்றின்படி, சிந்து சமவெளி நாகரீகத்தின் பண்பாட்டு கலாச்சாரக் கூறுகள் என்பது தென்னிந்தியாவினைச் சார்ந்த திராவிட இனக் குழுவினையேச் சாரும் என்பதேயாகும். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 72.) அதுமட்டுமல்லாமல் சிந்து சமவெளி நாகரீகத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின், இந்தியத் துணைக் கண்டத்திற்கு புதிதாக வருகை தந்த ஆரியர்களாலே இங்கே சில அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு பிரச்சனைகள் எழுந்ததாக நேரு அவர்கள் வரலாற்று புரிதலுடன் குறிப்பிட்டு, அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்த ஆரியர்களின் பண்பாட்டு கலாச்சாரக் கூறுகளும், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பூர்வகுடி மக்களின் திராவிடக் கலாச்சாரக் கூறுகளும், முதன் முதலாக ஒன்றினைந்தன என்கிறார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 73, 84.) புத்த சமய மரபின் ஜாதகா இலக்கியங்கள் தனது இறுதி வடிவத்தினை இந்த இரண்டுவகை இனக்கலப்பின் உச்சத்தில் இருந்த பொழுதே நடைபெற்றது என்ற ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 111.), பின்னாளில் தங்களை தாங்களே உயர்வாக கருதிக் கொண்ட ஆரியர்கள், பண்பாட்டினில் சிறந்து விளங்கிய பூர்வகுடிகளான திராவிடரிடமிருந்து தங்களை தனித்து காட்டவே சாதிய கட்டமைப்பினை ஏற்படுத்தினர் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 84.)

1.5.2. பண்டிதர் அயோத்தி தாசர் அவர்களின் வாதம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தினில் வாழ்ந்த ஆகச் சிறந்த ஆளுமைகளில் ஒருவரான பண்டிதர் அயோத்தி தாசர் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் இன விடுதலைக்காக கருத்தியல் ரீதியாக போராடியவர் ஆவார். அவரின் கொள்கை முழக்கங்களை ஒரு பைசா தமிழன் போன்ற வார இதழ்களானது ஆவணப்படுத்தி வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த அறிவினைப் பெற்ற பண்டிதர் அயோத்தி தாசர் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பண்பாட்டு மீட்சியினைப் பற்றியும், அவர்களின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களைப் பற்றியும் தனக்கே உரிய பாணியில்

வரலாற்று தரவுகளுடன் ஆணித்தரமாக முன்வைத்தார். தமிழக வெளியினில் பௌத்தத்தின் வீழ்ச்சியும், பார்ப்பனியத்தின் எழுச்சியும் ஒரு சேர நிகழ்ந்ததாகவே பண்டிதர் அயோத்தி தாசர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (Geetha and Rajadurai. 1998: 96.)

பார்ப்பனியக் கருத்தியலின் வெற்றியானது தமிழ் மொழியின் வீழ்ச்சியுடன் நேரடித் தொடர்பாகவே அமைந்தது என்று பண்டிதர் அயோத்தி தாசர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல்.96.) ஒடுக்கப்பட்ட மக்களாக கருதப்பட்டவர்கள் இம் மண்ணின் பூர்வ குடி களேயாவார்கள். அவ்வகையினில் அவர்களை அந்தப் பொருள்படும்படி குறிக்கவும், அவர்களை ஒருமுகப்படுத்தவும், அவர்கள் தெரிவு செய்து பயன்படுத்திய சொல் ‘ஆதிதிராவிடர்கள்’ என்பதேயாகும். அதுமட்டுமல்லாமல், அவர்களின் ஒருங்கமைந்த கூட்டமைப்பிற்கு திராவிட மகாஜன சங்கம் மற்றும் பறையர் மகாஜன சபா என்றும் பெயரிட்டு அழைக்கலாயினர். 1890-களில் தொடங்கப்பட்ட திராவிட மகாஜன சங்கமானது அரசியல் விடுதலையினைப் பற்றி சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல், சமூகத்தினில் ஊன்றியுள்ள தீண்டாமையின் பல்வேறுபட்ட கூறுகளைக் களையவே அரும்பாடுபட்டது. (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 175.) பின்னாளில் பார்ப்பனர் அல்லாத மக்களின் உயர்விற்காக பாடுபட வந்த நீதிக்கட்சியும் ‘திராவிடர்’, ‘திராவிடம்’ என்ற கருத்தாடல்களையே பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்.

1.5.3. தந்தை பெரியார் அவர்களின் வாதம்

தந்தை பெரியார் அவர்கள் தன்னை ‘திராவிடன்’ என்று பிரகடனப்படுத்தி (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 332.) உரிமைகள் அற்ற எளியவர்களுக்காக போராடியவர் ஆவார். தமிழர்களின் தாழ்மைக்கு காரணம் என்ன என்று ஆக்கபூர்வமாக சிந்தித்த தந்தை பெரியார் அவர்கள், ‘திராவிடம்’, ‘திராவிடர்’ என்ற சொல்லினை ஒரு பண்பாட்டு புரட்சிக்கான கருத்தியல் ஆயுதமாக பயன்படுத்தினார். தந்தை பெரியார் அவர்கள் ‘திராவிடம்’, ‘திராவிடர்’ என்ற சொற்களின் மூலம் பார்ப்பனியக் கருத்தியலினை ஏற்காத அல்லது புறம் தள்ளிய தமிழ் மக்களையும், அவர் தம் கலாச்சாரத்தையும், ஆரியப் பார்ப்பனியக் கலாச்சாரத்திற்கு எதிரானதாகவும், மாற்றாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. (குடி அரசு. 17-09-1939.) அதாவது ‘திராவிடம்’, ‘திராவிடர்’ என்பதனை பிறப்பின் அடிப்படையில் மட்டும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஒருபோதும் வரையறுக்காமல், சுயமரியாதை வாழ்விற்கான அடையாளக்

குறியீடாகவே கையாண்டார் என்பது அவரின் எழுத்துக்களைக் காணும்பொழுது அறியமுடிகின்றது.

1.6. மொழியியல் அடிப்படையில் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லால் பயன்படுத்தப்படும் விதம்

மொழியியல் அடிப்படையிலும் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லானது தமிழின் தனித்த அடையாளத்தினைப் பற்றி குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதனை அறியமுடிகின்றது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினைச் சார்ந்த ப்ரான்சிஸ் வொய்ட் எல்லீஸ் மற்றும் இராபர்ட் கால்ட்வெல் போன்ற இந்திய சூழலினை நன்கறிந்த ஐரோப்பியர்களும் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லாடலையே சமஸ்கிருத மொழி ஆதிக்கத்தினைத் தவிர்க்க தெரிவு செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். தமிழின் தனிச் சிறப்பினையும், தலைமைத் துவத்துணையும் நவீன உலகிற்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டிய இராபர்ட் கால்ட்வெல் அவர்கள் தமிழ் உலகின் மூத்த மொழிகளில் முக்கியமானது என்ற வரலாற்று உண்மையினை உரித்த தரவுகளுடன் கல்வியியல் சூழலில் நிறுவினார். அவர் தமிழின் தனித்த பண்பாட்டு மொழியியல் அடையாளத்தினைப் பற்றி குறிக்க 'திராவிடம்' என்ற சொல்லாடலையே பயன்படுத்தினார். இங்கே 'திராவிடம்' என்ற சொல்லானது சமஸ்கிருத மொழிக் குடும்பத்திலிருந்து தமிழ் மொழிக் குடும்பம் முற்றிலும் மாறுபட்டது என்பதனைக் குறிக்கும் ஒரு சிறப்பு வார்த்தையாக பயன்படுத்தியதனை அறியமுடிகின்றது. (Caldwell. 1875.)

மொழிஞாயிறு என்று தமிழர் அனைவராலும் பாரட்டப்படும் ஞா.தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களும் தனது நூலான திராவிடத்தாய் என்பதில், "பவளம்" என்ற சொல் "ப்ரவளம்" என்று வட மொழியில் திரிந்தது போலவே, 'தமிழம்' (தமிழ்) என்ற சொல்லும் 'த்ரமிளம்', 'த்ரமிடம்', 'த்ரவிடம்' என்றாகி, பின்னர் தமிழில் வந்து வழங்கும் போது மெய் முதலெழுத்தாக விதி இல்லாததால் 'திரவிடம்' என்பது 'திராவிடம்' என்று தமிழில் வழங்கும் என்றும், ஆகையால் தமிழினின்றே "திராவிடம்" எனும் சொல் தோன்றிற்று என்று குறிப்பிடுகிறார். (தேவநேயப் பாவாணர். 2012: 17.) மேலும், அவர், செந்தமிழும், கொடுந்தமிழும் சேர்ந்ததே தமிழாதலானும், தமிழல்-திராவிட மொழிகளெல்லாம் பழைய கொடுந் தமிழ்களே ஆதலானும், திராவிடரெல்லாம் ஒரு குலத்தாரே ஆதலானும், ஆரியக் கலப்பின்றி அவர் பேசும் சொற்களும் இவற்றிய நூல்களும் திரவிடமே யாதலானும், எல்லாத் திரவிட மொழிகளும் சேர்ந்தே முழுத்திரவிடமாகும் என்று 'திராவிடம்' என்ற சொல்லிற்கான பொருளினை வரையறை செய்கின்றார். (மேற்குறிப்பிட்ட நூல். 31.)

1.7. முடிவுரை

'சுதந்திரம்' என்ற பொருள்படும் படி பயன்படுத்தப்படும் ஆங்கிலோ-ப்ரஞ்ச் சொல்லான, 'லிபர்டி' (liberty) என்பது பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதலே சமூகத்தினில் புலக்கத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. 'லிபர்டி' என்ற சொல்லின் மூலம் என்பது இலத்தீனிய மொழியின் 'லிபெர்டஸ்' (libertas), 'லிபெர்டட்' (libertat) என்பதாகவே உள்ளது. இங்கே, 'லிபெர்டஸ்' என்ற சொல்லானது ரோமானியர்களின் மத நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகவும், அவர்கள் வணங்கிய பெண் கடவுள் ஒருவரின் பெயராகவுமே இருந்து வந்துள்ளது. அவ்வாறு அந்தச் சொல் மத நம்பிக்கையின் அடிப்படையினில் எழுந்த பொழுதும், தற்போதைய சமூக வெளியினில் மதச் சார்பற்ற மானுட விடுதலை மீட்பின் கருப்பொருளாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

அதேபோல், 'சர்/சார்' (sir) என்ற ஆங்கில வார்த்தையானது, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அரசினால் தங்களுக்கு விசுவாசமாக இருந்தவர்களை கௌரவிக்கும் பொருட்டு 'Sire' என வழங்கப்பட்ட ஒரு சொல்லாகவே அறியமுடிகின்றது. அந்தச் சொல்லே காலப்போக்கினில் மருவி வேறு பல பொருள்படும்படி, குறிப்பாக தங்களைவிட உயர்ந்த அதிகாரிகளைக் குறிக்கும் விதமாகவோ, சக மனிதர்களை மரியாதையுடன் அழைக்கும் விதமாகவோ, ஆசிரியர்களைக் குறிக்கவோ பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. பொதுவாகவே, அந்த குறிப்பிட்ட சொல்லானது ஆண் பாலினைக் குறிக்கும் வகையினிலே பொதுவாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற போதிலும், கேரளா போன்ற இந்திய நிலப்பரப்பினில் பெண் உயர் அதிகாரிகளையும் கூட குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பது தனிச் சிறப்பாகும். அதாவது, ஒரு சொல்லின் பொருளானது அது பயன்படுத்தப்படும் சூழலிற்கிணங்க அதன் பொருளும் உள்ளடக்கமும் மாறுபட்டு வருகின்றன என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியாகும்.

அந்தவகையினில் 'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற சொல்லும் இந்திய கலாச்சார-பண்பாட்டு வெளியினில் பரவரலாக பண்டைய காலம்தொட்டு பல்வேறு பொருளினைத் தரும் வகையினில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதனை பல்வேறு வரலாற்று, இலக்கியத் தரவுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. உலக அளவியில் செல்வாக்கு பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியரான ஹெரடோடஸ் அவர்களாகட்டும், செங்கடலினைச் சார்ந்த பெரிப்ளஸ் என்ற நூலாகட்டும், டாலமி ஆகட்டும், சனாதன இலக்கியங்களான,

மகாபாரதம், போன்றவைகளாகட்டும், சமண-
பௌத்த இலக்கியங்களாகட்டும், கல்வெட்டு
ஆவணங்களாகட்டும், பக்தி இலக்கியங்களாகட்டும்,
மொழியியல் சான்றுகளாகட்டும் 'திராவிடம்/
திராவிடர்' என்ற சொல்லினை தமிழினை/தமிழர்களை
ஆதாரமாகவும், அடிப்படையாகவும் கொண்டது
என்றும், ஆரிய-பார்ப்பனீய கலாச்சாரத்திற்கு
எதிரானதாகவுமே பயன்படுத்தி வந்ததனை வரலாற்று
ரீதியில் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

'திராவிடம்/திராவிடர்' என்ற ஒற்றைச் சொல்
தரும் பல பொருள்கள் என்ற உபதலைப்பினில் உள்ள
கருத்துகள் பெரும்பாலும் Dravidian Encyclopaedia என்ற
கலைக்களஞ்சியத்தில் இருந்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புதவி நூல்கள்

1. ஆனைமுத்து, வே. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள்.
தொகுதி. 1-6. சென்னை: பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி-
நாகம்மை கல்வி, ஆராய்ச்சி அறக்கட்டளை, 2009.
2. தேவநேயப் பாவாணர், ஞா. திராவிடத்தாய். சென்னை:
பூம்புகார் பதிப்பகம், 2012.
3. பெரியார்: இன்றும் என்றும். கோவை: விடியல்
பதிப்பகம், 2007.
4. Ambedkar, B.R. *The Untouchables: Who Were
They and Why They Became Untouchables?*. New
Delhi: Amrit Book Co., 1948.
5. Caldwell, Robert. *A Comparative Grammar of the
Dravidian or South-Indian Family of Languages*.
London: Trubner and Co, 1875.
6. Chandra, Moti. *Trade and Trade Routes in Ancient
India*. New Delhi: Abhinav Publications, 1977, 75.
7. *Dravidian Encyclopaedia. Vol. I.*
Thiruvananthapuram: The International School
of Dravidian Linguistics, 1990: 233.
8. Geetha, V and S.V. Rajadurai. *Towards A Non-
Brahmanin Millennium: From Iyothee Thass to
Periyar*. Calcutta: Samya, 1998.
9. Hart III, George L. *The Poems of Ancient Tamil*.
Berkeley: University of California Press, 1975.
10. Mahalingam, T.V. *Early South Indian Palaeography*.
Madras: University of Madras, 1974: iii.
11. Mani, Vettam. *Puranic Encyclopaedia*. Delhi:
Motilal Banarsidass, 1975.
12. McCrindle, J.W. *Trans and Ed. Ancient India As
Described by Ptolemy*. London: Trubner and Co,
1883.
13. Mudaliyar, Cinkaravelu A. *Abitana Chintamani*.
Asian Educational Services, 1982.

14. Nehru, Jawaharlal. *The Discovery of India*. New
Delhi: Jawaharlal Nehru Memorial Fund, 1990.
15. Oldham, C.F. *The Sun and the Serpent: A
Contribution to the History of Serpent-Worship*.
London: Archibald Constable and Co Ltd, 1905:
157.
16. Pillai, K.K. "South India and Sri Lanka." *Journal
of Royal Asiatic Society XXXV: 54-59*.
17. Schoff, Wilfred H. *Trans. The Periplus of the
Erythraean Sea*. New York: Longmans, 1912.
18. Sethu Pillai, R.P. Ed. *Tiruvaymoli. Vol. I. Madras:
University of Madras, 1971*.
19. Subrahmanya Sastri, S and T.R. Srinivasa
Ayyangar. *Trans. Saundarya-Lahari (The Ocean
of Beauty) of Sri Samkara-Bhagavat-Pada*.
Madras: The Theosophical Publishing House,
1937.
20. Tarkavachaspati, Sri Taranatha. *Vacaspatyam (A
Comprehensive Sanskrit Dictionary)*. Varanasi:
Chowkhamba Sanskrit Series Office, 1962.
21. Williams, Monnier. *A Sanskrit-English Dictionary*.
Oxford: The Clarendon Press, 1872.

கட்டுரையாளர், உதவிப் பேராசிரியர்,
வரலாற்றுத் துறை, சிக்கிம் பல்கலைக்கழகம்

புத்தகங்கள் அச்சிட அற்புதத் தீர்வு குறைந்த செலவு அதிகபட்ச தரம்

அதிகபட்ச தரத்தில் மிகக்குறைந்த
செலவில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு
ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் (PRINT
ON DEMAND) முறை ஒரு
வரப்பிரசாதமாகும். ப்ரிண்ட் ஆன்
டிமாண்ட் முறையில் நேர்த்தியான
தாள், அச்சு மற்றும் பைண்டிங்குடன்
மிகக்குறைந்த விலையில், தரமாக
அச்சிட்டுத் தருவதற்கு நாங்கள்
தயாராக இருக்கிறோம்.

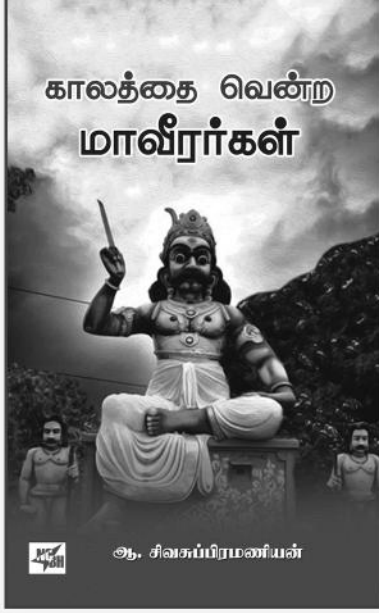
**REAL IMPACT
SOLUTIONS, CHENNAI**

தொடர்பு கொள்ள

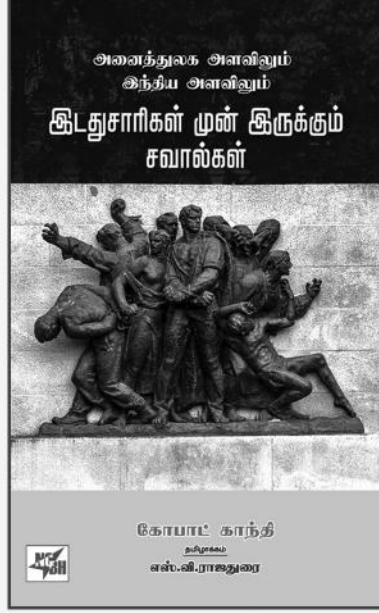
98412 93503

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

₹ 325/-

₹ 75/-

₹ 200/-

₹ 130/-

₹ 90/-

₹ 70/-

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.

☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

உரியும் - தமிழரும்

முனைவர் பு.இந்திராகாந்தி

மனிதகுலம் முழுமைக்கும் வாழ்க்கை என்பது பொது என்ற போதும் அனைவரும் ஒரே மாதிரியான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்கள் என்று எப்படி சொல்லி விட முடியாதோ, அற்றைப் போன்றே தமிழ்நிலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் ஒரே மாதிரியான வாழ்வை வாழ்ந்தவர்களில்லை. வெவ்வேறான சூழ்நிலைகளில் வெவ்வேறான வாழ்வை வாழ்ந்து கடந்தனர். இவர்களது வாழ்விடமும் சூழலும் வாழ்க்கை முறையும் வெவ்வேறானவையாக இருந்த போதும் சில அடிப்படையானத் தேவைகள் அனைவருக்கும் பொதுவானவையாகவே இருந்தன.

அவற்றுள் உணவு முதன்மையான முக்கியமான ஒன்றாகும். வேட்டைச் சமூகம், உற்பத்திச் சமூகமென நீட்சி கண்ட சமூகத்தின் முதல் தேவை உணவாகவே இருந்தது. இந்த உணவு தேவைக்குப்பிறகே மற்றவற்றை சிந்தித்தனர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இந்த உணவின் சுவைக்கு உப்பின் பயன்பாடும் நெருப்பு உண்டாக்கம் போன்று முக்கியமான ஒரு வாழ்வியல் திருப்பமாம். இத்தகு உப்பு தமிழ்ச் சூழலில் அதன் உற்பத்தி தொடங்கி அதன் புழங்கு மையம் மற்றும் நம்பிக்கை அதன் சமூக மதிப்பும் வாணிபமும் என்னவாக இருந்தது என்பதை அவதானிப்பதாக இக்கட்டுரை வடிவம் பெறுகிறது.

உப்பு ஓர் எளிய பொருள் என்று புறந்தள்ளிவிட முடியாது. உப்பின்றி உணவில்லை உணவுண்டு உயிர்வாழ உப்பு இன்றியமையாதது. உப்பு என்ற தமிழ்ச் சொல்லிற்கு சுவை என்று பொருள். இனிப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு, என்ற சுவையெல்லாம் உப்பு என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக்கொண்டே பிறந்தவையாகும். பழந்தமிழ் நாட்டுப்பொருளாதாரத்திலும், அவர்கள் தம் பண்பாட்டிலும் உப்பிற்கு தனியிடம் உண்டு. உப்பு வளத்தின் அடையாளமாகவும், சுவையின் இருப்பாகவும் கருதப்பட்டது. மிகப்பெரிய சந்தைக்குரிய உற்பத்திப் பொருளாகவும் உப்பு விளங்கியது

“நெல்லும் உப்பும் நேரே” அகம் (390-9)

என்ற அடிகள் உப்பின் சந்தை மதிப்பை உறுதி செய்கின்றன. மிகப்பெரும் சந்தைப்பொருளான உப்புடனான சில நம்பிக்கைகளும் தமிழர்களின் வாழ்வோடு பின்னிக்கலந்தன.

உப்பிட்டவரை உள்ளளவு நினை, உப்பில்லா பண்டம் குப்பையிலே, உப்பு இல்லாவிட்டால் தெரியும் உப்பின் அருமை, அப்பன் இல்லாவிட்டால் தெரியும் அப்பன் அருமை போன்ற சொல்வடைகள் உப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதிலிருந்து அதன் சமூக மதிப்பையும் நாம் அறியலாம். பொருளைத் தேடலும் தேடிய பொருளை செலவிடலும் மிக முக்கியமானது. அவ்வாறு தேடிய பொருளில் முதலில் வாங்கும் பொருள் உப்பாகவே இருப்பதை இன்றும் சிலரிடம் காணலாம்.

உப்பை பொழுதுசாய்ந்து கொடுத்தல் இன்றும் சில பகுதிகளில் வழக்கமாய் இருக்கவில்லை. அதற்கு நாட்டார் வழக்கில் வீட்டில் செல்வம் தங்காது என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்த நம்பிக்கையை கொஞ்சம் பகுத்தறிவோடு கையாளுகையில் விடையாகக் கிடைப்பது மற்றவற்றைவிட உப்பு வாங்கியவுடனே உணவில் பயன்படுத்தப்படும் பொருள். ஆதலால் மின்சாரம் இல்லாத காலத்தில் உப்பு இரவு காலத்தில் கொடுக்கும் போது கொடுப்பவர்களுக்கே தெரியாமல் அதில் நஞ்சு போன்றவைகள் கலந்திருப்பின் அல்லது எவையேனும் நச்சு பூச்சிகள் விழுந்திருப்பின் வாங்கிச்செல்பவர் அந்த உப்பை இட்டு உணவு உண்கையில் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆதலால் உப்பு இரவில் கொடுத்து வாங்கும் பொருளாக இருத்திருக்க வில்லையோ என்றும் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது.

புதுப்பெண்ணிற்கு எத்தனையோ பொருள்களை சீதனமாகக் கொடுத்தபோதும் உப்பை சீதனமாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் இல்லை. இன்றும் தமிழ்நாட்டில் சில சமூகத்தாரிடம்

புதுமணப்பெண் தன் கணவன் வீட்டிற்குள் நுழைகையில் ஒரு சிறு ஓலைக்கூடையில் உப்பை எடுத்துக்கொண்டு நுழையும் வழக்கமிருக்கிறது. இதன் பொருள் செல்வத்தோடு தான் வாழப்போகும் வீட்டிற்குள் நுழைகிறாள் என்பது நம்பிக்கையாக இருக்கிறது. குறிப்பாக கண்ணேறு கழிக்கவும் உப்பே முதன்மைப்பொருளாக இருக்கிறது.

சாதியப்படிநிலைகள் உடைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மதுரை மாவட்டக் கள்ளர்களில் ஒரு பிரிவினர் திருமணம் உறுதிசெய்யும் போது மணமகள் வீட்டிலிருந்து அரிசியும் உப்பும் கொண்டு செல்கின்றனர். உப்புப் போட்டுச் சாப்பிடுகிறாயா என்கிற பதம் கூட மனிதர்களின் வெட்கம்,மானம்,சூடு சொரணை என்கிற தனிமனித ஒழுக்க நிலையோடு தொடர்புடையதாகவே இருக்கிறது.

உணவின் சுவையோடும், நம்பிக்கையோடும் கலந்த உப்பு பல்வேறு பொருள்களைப் பதப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது. அதிலும் கருவாடு, ஊறுகாய், கத்தரிக்காய், சுண்டக்காய், வெண்டக்காய், மிளகாய், இப்படியாக காய் காய் என்று முடியும் பல்வேறு காய்களையும் பதப்படுத்தவும் உப்பு முதன்மையாய் இருக்கிறது. உப்பு ஒரு கிருமிநாசினியுமாகும்.

உப்பு உணவில் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய முதன்மைப் பொருள். அதே சமயம் உள் நாட்டு உற்பத்திப் பொருளும் கூட. இதனால்தான் காலனிய ஆதிக்க காலத்தில் காலனிய அரசு உப்புக்கு வரி விதித்த நிலையில் அதனை எதிர்த்து காந்தி தலைமையில் நடைபெற்ற உப்பு சத்தியாகிரக தண்டியாத்திரை வரலாற்றை நாம் எளிதாகக் கடந்து விட முடியாது. இப்படியான உப்பு மனிதகுலம் முழுமைக்குமாக தேவையான முக்கியமான முதன்மைப் பொருளாக இருக்கிறது.

இத்தகு உப்பு என்பது நெய்தல் நில விளைச்சல் பொருள். நெய்தல் நிலத்தில் அதன் உற்பத்தி என்பது அழகியலுடையது. அது அந்நில மக்களின் வாழ்வில் அடையாளமாகவும் இருக்கிறது. உப்பு உற்பத்தி செய்யப்படும் அளம் நெய்தல் நிலத்தின் நெடுங்கால நீட்சியாகும். கடற்கரை ஓரங்களில் உப்பளங்கள் இருந்தன. இன்று இருக்கின்றன. அளங்களில் பாத்திகள் அமைத்து கடல்நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு விளைவிக்கப்படுகிறது.உப்பளப் பாத்திகளில் பாய்ச்சப்பட்ட கடல் நீர் ஆவியாகிப் போன பிற்பாடு உப்புப் பூக்கும் இதனை,

‘கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு’ (நற்-345.-8) என்ற அடி உறுதிசெய்கிறது.

உழவர்கள் நிலத்தில் எவ்வாறு உழவு மேற்கொண்டு வேளாண்மை செய்தார்களோ அவ்வாறே நெய்தலில் பரதவர்கள் உப்பை விளைவித்தார்கள். பரதவர் ஒரு நேரிய இடத்தினை தேர்வுசெய்து மழைநீரை எதிர்பார்க்காது கடல் நீரைக்கொண்டு உப்பை விளைவித்தார்கள்.

“நேர் கண் சிறுதடி நீரின் மாற்றி
வானம் வேண்டா உழவின் எம்” (நற்.254:10-11)

உப்பு உற்பத்தி என்பது நேரிய இடத்தை உடைய சீறிய உப்பு பாத்திகளில் கடல் நீரை பாய்ச்சி மழையை எதிர்பாராது. செய்யும் வேளாண்மையை உடையது ,

“உமணர் தந்த உப்பு நொடை நெல்லின்
அயினிமா இன்று அருந்த” (நற்.254: 6-7)

இப்படி உற்பத்தியாகும் உப்பை கடல்விளை அமுதம் என்றனர்.

“யாம் செய் தொல்வினைக்கு எவன் பேதுற்றனை
வருந்தல் வாழி தோழி யாம் சென்று
உரைத்தனம் வருகம் எழுமதி புணர்திரைக்
கடல்விளை அமுதம் பெயற்கு ஏற்ற அங்கு
உருகி உகுதல் அஞ்சுவல் உதுகான்” (நற்-88.1-5)

தலைவியிடம் தோழி சொல்வதாக அமைந்துள்ள இப்பாடல் தரும் செய்தி நாம் முன்பு செய்த வினைக்கு இப்போது ஏன் மயங்குகிறாய் வருந்தாதே தோழி! வாழ்க! நாம் சென்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு வரலாம் எழுந்திரு கடலில் விளைந்த உப்பு(அமுதம்) மழையில் கரைவது போல் நீ நெஞ்சம் உருகுவது கண்டு நான் அஞ்சுகிறேன். இங்கு உப்பை அமுதம் என்ற நோக்கு உப்பின் பயன்பாட்டு உயரத்தையும், அதன் மதிப்பீடையும் அறியச்செய்கிறது. இதே உப்பு வெண்கல் அமிழ்தம் என்றும் அழைக்கப்பெற்றது.

“அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செறுவின்
உணங்குதிறம் பெயர்த்த வெண்கல் அமிழ்தம்”
(அகம்.207:1-2)

வெண்கல் அமிழ்தம் என்ற உப்பு, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அளத்தில் வணிகர்கள் வரும் வரை குவியல் குவியலாக குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்பு உப்பு வணிகர்கள் வரும் வரை உப்பை உற்பத்தி செய்தவர்கள் காத்திருக்கும் தன்மை நடைமுறையில் இருந்துள்ளது.

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஓகை உமணர் வருபதம் நோக்கி
கானல் இட்ட காவல் குப்பை” (நற்.331:1-3)

பிற்பாடு உப்பு வணிகர்கள் உப்பை வாங்க வந்த நிலையில் உப்பு ஏற்றும் வண்டிகள் வரிசை கட்டிநின்றன,

உமண் எருத்தோடு ஒழுகை நிரைத்தன்ன்
(குறும்.388:4)

வண்டிகள் மட்டுமல்லாது கழுதைகள் மீதும் உப்பேற்றிச்செல்லும் வழக்கமிருந்தது.

“குடபுல மருங்கின் உய்மார் புள் ஓர்த்துப்
படை அமைத்து எழுந்த பெருஞ்செல் ஆடவர்
நிரைப்பப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதை
குறைக்குழம்பு உதைத்த கல் பிறழ் இயவு”
(அகம் 207. 3-6)

கழுதைகளின் மேல் உப்பை ஏற்றி மேலை திசை நாடுகளுக்கு கொண்டுசெல்ல நல்ல நிமித்தம் பார்ப்பர். நிமித்தம் தெரிந்தவுடன் உப்பு மூட்டைகளை வெண்மையான முதுகை உடைய கழுதைகளின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு செல்வர். அவைகள் செல்லும் போது குளம்புகள் உதைப்பதால் கற்கள் பெயர்ந்துகிடக்கும் என்ற பதிவு கடுமையான நெடுவழியிலும் கழுதைகளின் துணையோடு உப்பை உற்பத்தியாளரிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு உப்பு வணிகர்கள் விற்பனைக்கு சென்றதை அறிய முடிகிறது.

இந்த உப்பளங்கள் சூழந்த நெடுவழியிடத்தே ஊர்களும் இருந்தன

“கானல் வெண்மணல் கடல் உலாய்
பாடல் சான்ற நெய்தல் நிமிர்தர நெடுவழி”
(சிறுபாண்.151-152)

உப்பை வாங்கிய வணிகர்கள் உமணர்களாவார். பெரும்பாலும் நெல்லுக்கு உப்பை மாற்றிக்கொண்டனர். உப்பு வணிகர்களாகிய உமணர்கள் தன் மனைவி மக்களோடு வந்து உப்பை வாங்கிக்கொண்டு ஊர் ஊராகச்சென்று விற்பனர், உப்பை காசுகொடுக்காமல் நெல்லுக்கே உப்பை மாற்றினர்.

“தந்நாடு விளைந்த வெண்ணல் தந்து
பிறநாட்டு உப்பின் கொள்கை சாற்றி
நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி
அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலோடு
புலம்பெயர்ந்து
உமணர் போகலும் “ (அகம்.183: 1-5)

உமணர்கள் உப்பு வணிகத்திற்கு செல்கையில் தன் மனைவி மற்றும் பிள்ளைகளையும் உடனழைத்துச் சென்றனர். உமணரின் மனைவியர் உமட்டியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

“நோன் பகட்டுமண ரொழுகையொடு வந்த
மகா அரன்ன மந்தி...
உமட்டிய ரீன்ற
கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிலுகிலி யாடும்”
(சிறுபா.55-61)

உமணர்களின் மனைவியராகிய உமணப் பெண்களே ஊருக்குள் உப்பைக் கொண்டு போய்விற்ப்பார்கள்.

“நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரே, ஊரீர்

கொள்ளீரோ வெனச் சேரிதொறும் நுவலும்”
(அகம்.390: 8-9)

உமணர்கள் குடும்பத்தோடு நிலையா வாழ்க்கை
கொண்ட நாடோடிகளாகவே இருந்தனர்,

“உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலை உய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்
கணங்கொள் உமணர்” (நற்,138:1-3)

பெரும்பாலும் எருதுகளே உப்பு வண்டிகளை
கடல்கரை தாண்டிய உள் நாடுகளுக்கும்
மலைநாடுகளுக்கும் இழுத்துக்கொண்டு போயின,

“கழியுப்பு முகந்து கன்னாடு மடுக்கும்
ஆரைச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி போக்கும்
உரனுடை நோந்தாள் பகடு” (புறம்.60:8-9)

தெண்கழி என்னும் உப்பு வயலில் விளைந்த
வெள்ளைக் கல்லுப்பை விலை கூறிக்கொண்டு கழுத்தில்
வலிமை கொண்ட எருதுகளை நுகர்த்தடியில் பூட்டிய
வண்டிகளை வரிசையாகத்தொடுத்து உமணர்கள்
ஓட்டிச்செல்வர். வழியில் சமைத்து உண்பர் பின்
சமைத்த அடுப்புகளை அப்படியே விட்டுச்செல்வர்.
பிறகு அவ்வழியே பசுக்கூட்டங்களை கவர்ந்துவரும்
ஆடவர் உமணர் விட்டுச்சென்ற அடுப்பில் தாம்
வேட்டையாடிய வற்றை வாட்டித்தின்பதும்
நடைமுறையில் இருந்தது.

“கடல் விளை அமிழ்தின் கணம்சால் உமணர்
தெண் கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்
கொள்ளை சாற்றிய கொடு நுக ஒழுகை
உரனுடைச் சுவல பகடு பல பரப்பி
உமண் உயிர்த்து இறந்த ஒழிகல் அடுப்பின்
வடி உறு பகழிக் கொடுவில் ஆடவர்.....

உவலைக் கண்ணியர் ஊன் புழுக்கு அயரும்”
(அகம்.159: 1-4-10)

கடல் விளைந்த உப்பை உமணர்கள் கூட்டமாகவே
சென்று விற்றனர். அவர்கள் செல்லும் வழியில் நீர்
கிடைக்காதபோது அவ்விடத்தில் அகழ்ந்து குழி
உண்டாக்கி சுரக்கும் நீரை உண்டனர்.

“கடல் நீர் உப்பின் கணம் சால் உமணர்
உயங்கு பகடு உயிர்ப்ப அசைஇ.முரம்பு இடித்து
அகல் இடம் குழித்த அகல்வாய்க் கூவல்
ஆறு செல் வம்பலர் அசைவிட ஊறும்
புடையல் அம் கழற் கால் புல்லி குன்றத்து.”
(அகம்,295:9-13)

நெடுந்தொலைவு செல்லும் உமணர்கள்
வண்டியில் பூட்டிய ஆநிரைகளை ஒலியெழுப்பியபடி
ஓட்டிச்சென்றனர். அப்படிசெல்கையில் வண்டியில்
கட்டியிருக்கும் மணியின் சத்தம் கேட்டு வயலில்
உள்ள கருங்கால் வெண்குருகுகள் அஞ்சுமாம்,

“வெண்கல் உப்பின் கொள்கை சாற்றி
கணநிரை கிளர்க்கும் நெடு நெறிச் சகடம்
மணல் மடுத்து உரறும் ஓசை கழனி” (நற்,4:7-10)

உப்பு வண்டியை ஓட்டிச்செல்லும் உமணர்கள்
தலையில் பாதிரிப்பூவையும் அலரிப் பூவையும்
தொடுத்துக்கட்டின பூமாலையை அணிந்திருந்தனர்.
காலில் செருப்பும், கையில் தடியும் கொண்டிருந்தனர்,

“அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவி
எரியிதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ
வண்தோட்டுத்தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணித்
தோல்புதைச் சிற்றடிக்க கோலுடை யுமணர்”
(அகம்,191:1-4)

உமணர்கள் உப்பு விற்பதற்கு செல்லும் வழியில் உணவு
சமைக்க உணவு சமைக்க தீக்கடைக்கோலினாலேயே
தீ உண்டாக்கினர்,

“ஞெலி கோ சிறு தீ மாட்டி ஒலி திரைக்
சுனைகொள் தீம் நீர்ச் சோற்று உலைக் கூட்டும்
சுரம் பல கடந்த நம் வயின் படர்ந்த
(அகம்.169:5-8)

ஊர்கள் தோறும் உப்பை சந்தைப்படுத்திய
உமணர்கள் ஆறுகளும் கால்வாய்களும் உள்ள
ஊர்களுக்கு படகுகளின் மூலமாக உப்பை
ஏற்றிக்கொண்டு போய்விற்றார்கள். உப்பை அங்கு
நெல்லுக்கு விலையாகவே கொடுத்தார்கள்,

“கொழும் பல்சூடிச் செழும்பாக்கத்துத்
குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சொணாட்டு
வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியின் அணை முதற்பிணிக்கும்
கழிசூழ் படப்பை” (பட்டினப்பாலை.27-32)

உப்பை வணிகரது மகள் விலை கூறி விற்றிருக்கிறாள்
இதனை,

“கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எவ்வளை தெளிப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரிவைலை மாற கூறலின்” (அகம்.140: 5-8)

பழந்தமிழகத்தில் உப்பு உற்பத்தியும், வாணிகமும்
செம்மையாக நடந்தன. தமிழகத்திற்கு உப்பு
வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி ஆகவில்லை.
தமிழ்நாட்டிற்கு வெளியே ஏற்றுமதி செய்யவும்
இல்லை. தமிழகத்திலேயே உண்டாக்கப்பட்டுத்
தமிழகத்திலேயே செலவு செய்யப்பட்டது. (மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி பழங்காலத்தமிழர்
வாணிகம். பக்கம்-131) உப்பு உற்பத்தி என்பது
உள்நாட்டின் தேவையை பூர்த்திசெய்தது என்பதை
கவனப்படுத்த முடிகிறது.

பழந்தமிழ் காலத்திற்கு பிந்தைய அரசர்கள் காலத்திலும் உப்புக்கான மதிப்பு உயர்ந்தே இருந்தது. சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் உப்புத்தொழிலை அரசின் கட்டுக்குள்ளேயே வைத்திருந்தனர். அரசர்களின் பட்டப்பெயர்களில் உப்பளங்களைச் சுட்டினர். அவை பேரளம், கோவளம் என்ற பெயர்களில் வழங்கப்பட்டன.

ஜாடவரமன் திரிபுவனம் சக்கரவர்த்தி சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் (கி.பி1268) அதும்பூர் என்னும் ஜனனாதப் பேரளம், செல்லூர் என்னும் அனபாய சோழப்பேரளம், இடையன் குழி என்னும் இராஜேந்திர சோழப்பேரளம், கூடலூர் என்னும் ராஜ நாராயணப்பேரளம், திருநல்லூர் என்னும் கிடாரம் கொண்டசோழப்பேரளம், வெண்ணாரிகள் சுழி என்னும் ஏழிசை மோகன பேரளம், சூரைக்காழ என்னும் ஆளப்பிறந்தான் பேரளம், ஆகிய அளங்களிலிருந்து ஒரு உறை உப்புக்கு ஒரு உழக்கு உப்பு என்னும் விகிதத்தில் சேகரித்து திருவதிகை திருவீரட்டானேஸ்வரர் கோயில் திருவமுது படிக்கும் கோயில் சீரமைப்பிற்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (தொல்லியல் அறிஞர் நடனகாசிநாதன்) இச்செய்தி உப்புக்கும் அரசருக்கும் கோவிலுக்குமான இருப்பையும், உப்பின் மதிப்பையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே அவதானிக்கவேண்டியுள்ளது.

உப்பு உலோகத்தை அரிக்கும் தன்மை கொண்டதனால் வீடுகளில் மரவை எனும் மரச்சட்டியிலும், கல்மரவையிலும் மண்பானைகளிலும் உப்பை இட்டு வைக்கும் வழக்கம் தமிழருடைய வழக்கமாக இருந்தது. அண்மைக் காலத்தில்தான் பிளாஸ்டிக் வாளி மற்றும் பிளாஸ்டிக் பாட்டில்கள், பீங்கான் சாடி போன்றவற்றில் கல் உப்பையும் அயோடின் கலந்த பவுடர் உப்பையும் போட்டுவைக்கும் வழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. சமீப காலம் வரை வீதிகளில் உப்பு வண்டிகள் மற்றும் சைக்கிள்களில் உப்பு வியாபாரம் செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. இப்போது இல்லையாகிப் போய்விட்டார்கள். உலகமயமாதல் தாராளமயமாதல் சூழலில் கார்பரேட்டுகள் கைவசத்தில் உப்புத்தொழில் வணிகமும் நகர்ந்து விட்டது.

தமிழ்நாட்டில் சென்னையிலிருந்து கடற்கரை நெடுகிலும் உப்பளங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் எண்ணூர் மரக்காணம், கோவளம், வேதாரண்யம், தூத்துக்குடி ஆகிய ஊர்கள் உப்பு உற்பத்தியில் முன்னிற்கின்றன. ஆனபோதும் தூத்துக்குடியில்தான் உப்பு விளைச்சலுக்குத் தேவையான ஈரப்பதமில்லா காற்றும், சூரிய

வெப்பமும் ஆண்டில் பத்து மாதங்களுக்கு தொடர்ச்சியாகக் கிடைப்பதால் தரமான உப்பு குறைந்த உற்பத்திச் செலவில் தயாரிக்கப்படுகிறது.

ஆனபோதும் அளங்களில் பணிசெய்யும் பணியாளர்களின் வாழ்வோ வறுமைக்குள்ளாகவே இருக்கிறது. குறைவான ஊதியத்தில் உடல்சார்ந்த சிக்கல்களையும் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாக உப்பளத்தொழிலாளர்களின் வாழ்வுநிலை இருக்கிறது. இப்படியானதொரு சூழலில் இராஜம்கிருஷ்ணனின் கரிப்பு மணிகள், சு.தமிழ்ச்செல்வியின் அளம், ஸ்ரீதர கணேசனின் உப்பு வயல் போன்ற நாவல்கள் உப்பளம், உப்பு உற்பத்தி, உப்பளத்தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் சூழல் போன்றவற்றைப் பேசுவையாக இருக்கின்றன.

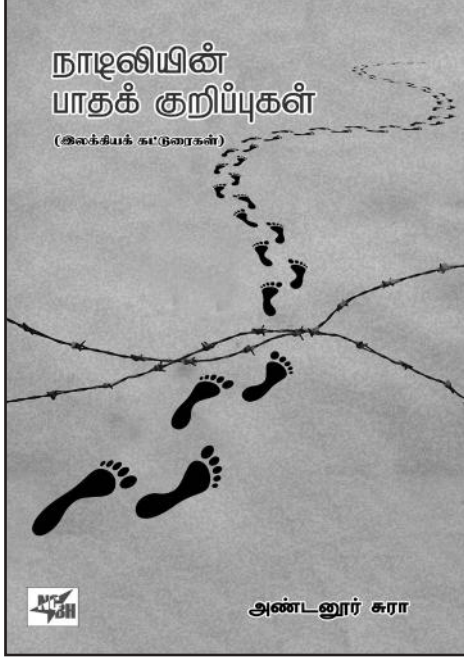
நெய்தல் நில விளைச்சலான உப்பு உமணர்களின் மூலமாக பழந்தமிழ் சூழலில் சந்தைப்படுத்தப்பட்டது. ஊருக்குள் உமணர்களின் மனைவியர்களாகிய உமணப்பெண்கள் உப்பை விற்றனர். நெல்லுக்கு ஈடாகவே உப்பை விற்றுள்ளனர். உப்பு விற்பனையாளர்களாகிய உமணர்கள் குடும்பத்தோடு ஒரு நாடோடி வாழ்க்கையையே வாழ்ந்தனர். அரசர்கள் காலத்திலும் உப்பு உள்நாட்டு உற்பத்திப்பொருள் என்ற நிலையில் பெரும் மதிப்பீடுடையதாகவே இருந்துள்ளது. தற்காலத்தில் உப்பு உற்பத்தி சிறந்தே இருந்தாலும், உற்பத்தியாளர்கள் நிலையென்பது நெருக்கடியுடையதாகவே இருக்கிறது. உப்பை சந்தைப்படுத்துதல் என்ற நிலையிலும் பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகிறது. உப்பு உணவின் ருசியோடு மட்டும் நின்றுவிடாது. தமிழர்களின் நம்பிக்கைகளோடும் தொடர்ந்து மையநிலையிலேயே இருந்துவருகிறது.

சிறுமையுடைய ஒரு விஷயத்தை (விடயத்தை) உப்புப்பொறாத விஷயம்(விடயம்) என்று சொல்லும் பழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. உப்பின் நெடும் பயன்பாட்டையும் அதன் மீதான மதிப்பீட்டையும் கவனப்படுத்தையில் உப்புப்பொறாத என்று சொல்வதைவிட உப்பொறாத என்று சொல்வதே சரியாகும். உப்பு பெறாத உணவு ருசிப்பதில்லை, அதுபோல ஒன்றும் இல்லாத விடயம் உப்பு பெறாத விடயமாகும் அதனால் அதை தள்ளி ஒதுக்கவே சிறப்பென அறிதல் வேண்டும். இப்படியாக உப்புடனான தமிழரின் பயணம் ஒரு அறுபடாத நெடும்பயணமாகும்.

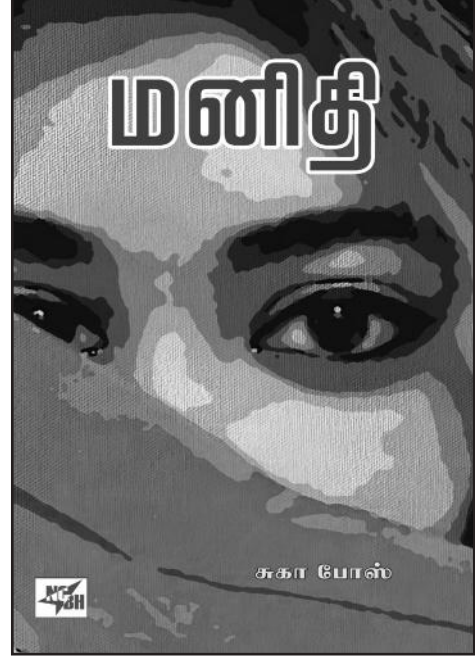
கட்டுரையாளர், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, குந்தவை நாச்சியார் அரசு மகளிர் கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனத்தின் புதிய வெளியீடுகள்

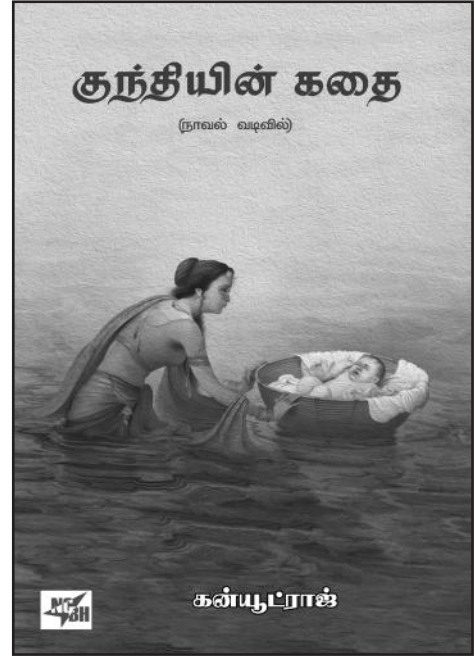
₹ 160/-

₹ 65/-

₹ 95/-

₹ 985/-

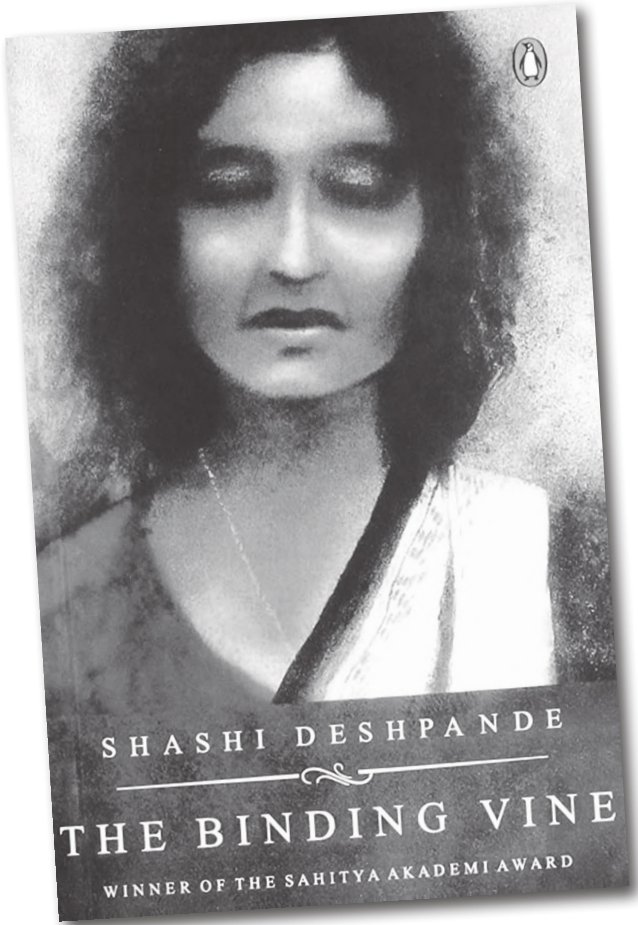

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
☎: 044-26251968, 26258410, 48601884 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.in

Womanhood as Martyrdom: Joys and Sorrows in Shashi Deshpande's *The Binding Vine*

Dr. M. Premavathy

Shashi Deshpande a leading woman novelist on the Indian Literary horizon. She received the prestigious Sahitya Akademi for her novel *That Lang Silence*. In her works, Shashi Deshpande depicts woman in myriad roles like wife, mother, daughter and individual in her own right. Shashi Deshpande a feminist writer focusing on all her novels. Shashi Deshpande's protagonists find themselves ensnared in the characters assigned to them by society, but accomplish self-identity and independence within the boundaries of their marriage. It reveals Deshpande's instinctive ability to articulate the feelings of the contemporary, urban, educated upper middle-class woman who is caught in the traditional period between tradition and modernity. *The Binding Vine* is a novel with bunch of women sacrifices like their emotions, feelings for the society but likes to come out from it and live her life. This paper focus on the critical perspective the feminist assertion in the novel *The Binding Vine*

Keywords: Dejection; Depression; Op-
pression; Self identity; Slavery; Sufferings;
Subjugation; Suppression.

The novel *The Binding Vine* has been interpreted from a female point of view by Krishna Mohan Pandey. In an analytic study of the novel, the critic comes to conclude that Shashi Deshpande is an Indian feminist writer who does not go to the extremes because she knows that radical feminist stand will not be in tune with the times and it is only with the passage of time that a total change is possible. This indeed is a pragmatic point of view. *The Binding Vine* deserves to be treated as a *Campu Kavya* which may be considered to be a new development in Indian English fiction. Shashi Deshpande has depicted different aspects of middle-class woman's life. Instead of fighting against the patriarchal society and male domination, she has taken a balanced view of life from a woman's point of view. In this article "Indian Womanhood: Joys and Sorrows in *The Binding Vine*," Basavaraj Naikar focuses on the sufferings of Urmila, Shakutai and Kalpana as they go through life. The happiness of protagonist Urmila is married by the unexpected death of her female child Anu. Frustrated motherhood of a different kind is depicted through the picture of Shakutai whose daughter Kalpana becomes a victim of rape. In spite of the difficulties and obstacles caused by the patriarchal society, all the three women have the strong urge to survive. In this, Shashi Deshpande upholds the ultimate goodness, beauty and truth of life which is quite in line with the Hindu philosophy.

The Binding Vine portrays the recurrent truth of how all the people in life, parents and children, relatives and strangers, men and women are bounce by the vine of touching attachment and thrash about to enjoy the beauty of life and overcome the spitefulness in living. People may depict the emotional bondage among the human beings as part of maya in

mortal life. Other than the characters in *The Binding Vine*, far from running away from the anxieties of life, coddle in life with a lot of gusto and face it courageously. The novel is centered on the life of Urmila, a sharp-tongued and determined woman. The author's feminist, obviously, has helped her to depict the mind and heart of the protagonist microscopically and with an insider's authenticity of exercise. Urmila, though not very poor, has been leading a contented married life. She is knowledgeable and teaches the students in an educational institution. But the happiness of her family life is blemished by the unexpected death of her girl child, Anu. She remembers the child time and again and sorrows over it. In her despair, she bangs her head against the wall. The experience of frustrated motherhood keeps on gnawing at her soul.

She feels the emptiness of life very intensely and suffers from utter helplessness about it. Her psychic problem is aggravated further by her physical problem i.e. asthma. Though relatives try to console her, she continues to feel the blankness of life, haunted as she is by the memory of her dead daughter both in reality as in dream. Even though she has other children like Kartik, she finds it extremely thorny to forget the dead baby. The touching vine that rings her to her daughter cannot be detached even after the death of the child. In actual fact, it becomes more and more stronger .

Irritated motherhood of a different kind is depicted through the picture of another woman, Shakutai. Although Urmila is neither a friend nor a relative of Shakutai, she develops foreboding for her and her loving daughter Kalpana, because of the binding vine of humanitarianism. Shakutai, who is choked to learn that her daughter has been a victim of rape by somebody, has been spending her days in the hospital attending upon Kalpana. When Urmila meets Shakutai and under-

stands her troubles, she tries to give her ethical support. Dr. Jain has examined the patient, Kalpana and gives the report. He certifies that Kalpana has been raped and wounded badly and is duty-bound to report it to the police. Shakutai's helplessness and sorrow are unlimited. Uneducated, poor and abandoned by her husband, she has to suffer from the disgrace and dishonour brought about by her daughter's freedom, recklessness and lack of practical wisdom. Shakutai is frustrated in her life both as a wife and as a mother. She request the doctor through Urmila not related to report the rape case to the police.

Even though Urmila is not related to Shakutai, she is bound to her by the bond of empathy. She escorts Shakutai to her humble house. She visits the hospital repeatedly to offer moral support to Shakutai. She is concerned about the gossip in her chawl generated by her daughter's case. She tells Urmila how she had married a valueless man who was unwaged and forced pregnancy on her and Kalpana was born as an unwanted child for her. Since Kalpana's stay in the hospital has been almost interminable, the authorities of the hospital are planning to discharge her from there. But Shakutai does not know what do to next and where to go, especially when she has no money to support her. Urmila wants to help her in her own way. She introduces Shakutai to her classmate, Malcolm, who is a journalist and explains the whole history of the case and the decision of the hospital authorities to discharge the patient Kalpana. Therefore, Malcolm interrogates Shakutai and gets the news published in the local newspaper much to the awkwardness of the poor mother. The fact that the journalistic publicity causes terrible discomfiture to Shakutai, it helps her at least in one realistic way. As a result of the wide publicity in the newspapers, the authorities of the hospital decide not to shift Kalpana from there.

Similar to Shakutai, Sulu also is vulnerable and has a libidinous husband who had an eye on Kalpana from the beginning. Sulu is shocked to know that it is her husband Prabhakar who has seduced Kalpana and trying to escape the police. Shocked by the news of her husband's terrible act, Sulu commits suicide by burning herself. Sulu was the only person who offered some kind of security and moral support to Shakutai is no more now. Shakutai thus becomes an embodiment of suffering in the patriarchal society of India. While her sorrow is provoked by the factors like illiteracy, Kalpana's calamity is caused by adamance, self-will, unruliness, exhibitionism and limitless freedom. Shakutai tries to find significance in her life by giving her daughter all the amenities which were deprived of to herself-like good education, a good job and a reputable marriage. But all her dreams are aggravated by her daughter's irresponsible and unintelligent activities like painting her lips, dressing herself up and moving about with unfamiliar persons, without knowing her own biologically determined boundaries Thus the mother and the daughter exemplify two contrastive patterns of behaviour, but ironically enough, both of them suffer in their own ways. The solution to their problems is not easy to achieve. Both of them are identical in the quality of their frustration, though different in their mode of frustration. Urmila tries to share their sorrow purely on the ground of humanitarian sympathy.

While Urmila is bound by the vine of empathy with Shakutai and her unsuccessful daughter Kalpana, in the present, she is also bound by the same vine with her own mother-in-law who lived in the past. When she accidentally discovers the kalpana Writings of Mira, safely kept in a trunk on the loft, she reads them avidly and discovers the sad story of Mira. She is sad to learn that Mira, being a sensitive girl, did not love her husband who could not understand her heart or mind.

Mira's husband possessed her physically, but could not comprehend her psychic and artistic dimension. Mira was subjected to rape in marriage and being a lady of super-sensitive temperament, had a great repulsion for the so-called 'love' or sexual act. There's been only a physical marriage and never a marriage of minds or hearts. Thus frustrated with the physicality of marital life, Mira tried to achieve her true identity by writing beautiful lyrical poetry. Urmila, who reads through the pages of Mira's poems, is deeply touched by the tenderness of feelings expressed in them and can easily guess her suffering through her own feminine imagination. She sheds tears of sympathy for Mira's unhappy condition in the past. She wants to translate and publish Mira's poems in order to immortalize her in the world of art. That is the way of paying her homage to her dead mother-in-law.

Urmila is also frustrated in her own married life Shakutai and Mira, but in a slightly different way. Although she is educated and employed as a lecturer in a college and has married a man of her choice after falling in love with at first sight on the day of her grandfathers' death by suicide, she is not totally happy. She wants to be a good housewife and find happiness in her home, husband and children. But the unforeseen event of her husband's job has taken him away from her. Indian navy officer comes home once in a while to spend his time with his wife and children. But Urmila longs to have him lastingly with her at home and worries that she may lose him forever. Kishore wants to ease her anxiety by having sex with her. Although Urmila submits herself to him in sex, she has a repulsion for that a quality that she shares with her own mother-in-law Mira. Urmila longs to reach his religious centre, but does not unluckily succeed in it. Contrary to her habit, Kishore never tries to understand her spiritual aspect of life. To that extent, she is frustrated, though materially she lacks nothing.

In spite of her husband's long absences from home, she never tries to look at another man for amours. Dissimilar a modern liberated woman, she wants to be a innocent wife and loves her husband extremely. That is the reason why she does not show any positive response to Dr. Bhaskar Jain when he offer to her in spite of his knowledge of her marital status. Urmila thus happens to be a sensitive woman rather than a radical feminist and can be taken to be the mouthpiece of the novelist. She derives consolation for herself from extending sympathy to similar women like Shakutai and Mirar whose frustration is perhaps greater than her own. In spite of the complexity and obstruction caused by the patriarchal society. The three women make an effort to channelize their emotions in different ways because of their physically powerful advocate to survive. Having entered a chakravayutha from which there is no escape, they want to make the best of their given life by hardening themselves to face the harsh realities of life. Shashi Deshpande has thus offered an affirmative vision thereby upholding the ultimate goodness, beauty and truth of life quite in line with the Hindu philosophy.

REFERENCE

- 1. Deshpande , Shashi. The Binding Vine. New Delhi: Penguin Books India, 1998.
- 2. Jain, Naresh K. ed. "Of concerns, Of Anxieties", Women in Indo-Anglian Fiction : Tradition and Modernity. New Delhi : Manohar Publishers, 1998.
- 3. Sharma, Siddarth. Shashi Deshpande's Novels: A Feminist Study. New Delhi: Vedam Books, 2005. 4. The Image of woman in the novel of Shashi Deshpande, New Delhi: Perstige Books, 1991.

●
*Coloumnist, Associate Professor of English,
CDOE, Bharathidasan University, Tiruchirappalli -24*